

SVIGTET **INGEN VIL SE**

Joan Schroeder og Elin Søndergaard

FÅS OGSÅ SOM TRYKT BOG
<http://svigtetingenvilse.dk>

hat it means to be human is to bring up your children in safety, educate them, keep them healthy, teach them how to care for themselves and others, allow them to develop in their own way among adults who are sane and responsible, who know the value of the world and not its economic potential. It means art, it means time, it means all the invisibles never counted by the GDP and the census figures. It means knowing that life has an inside as well as an outside.
... And I think it means love.

- Jeanette Winterson
The Stone Gods

SVIGTET INGEN VIL SE

1. udgave – 1. oplag 2013

Elektronisk version 1.0

Copyright © Joan Schroeder & Elin Søndergaard
Alle rettigheder forbeholdes.

Redaktionel assistance:

Vagn Michelsen

Layout og design:

Chris Freeman

Produktion: Socialpædagogerne (SL)

i samarbejde med

4SITE Creative Communication

og

KAILOW

ISBN 978-87-89992-27-3

FORORD

Denne bog er en slags hvidbog i betydningen en rapport som skal oplyse om plejefamiliernes arbejdsvilkår. Den kan også kaldes en grøn bog så langt som en sådan har til formål at rejse debat og et partsindlæg, som denne bog er, altid vil gøre det. De mange sager og cases er, som de fremstilles, ikke nødvendigvis objektive, men partsindlæg skrevet af dem, der har skoen på, og ved, hvor den trykker.

Den er skrevet af to familieplejere som sammen med en gruppe andre familieplejere har samlet 50 cases som eksempler på de kritiske arbejdsforhold. I SOCIALPÆDAGOGERNE genkender vi mange af de kritikpunkter, som plejeforældrene rejser, hvorfor vi har valgt at udgive denne rapport.

Det er cases om familieplejere der ikke føler sig anerkendt som ligeværdige fagpersoner i samarbejdet, men sat uden for døren uden at blive inddraget i beslutninger omkring barnet. Familieplejere, der føler sig alene om opgaven uden den nødvendige supervision eller tilbud om psykologhjælp eller andre behandlingstilbud til plejebarnet. Det er familieplejere, der ikke føler sig klædt godt nok på, fordi de ikke får de relevante tilbud om efteruddannelse.

I SOCIALPÆDAGOGERNE, som er familieplejernes fagforening, har vi i mange år arbejdet for at plejefamilierne fik ordnede lønforhold, pension, ferie og opsigelsesvarsel. Vi har arbejdet for at familieplejere fik uddannelse, efteruddannelse og supervision – og vi har arbejdet for, at familiernes skal høres før kommunerne træffer beslutning i barnets sag.

Vi har gennem årene måtte føre en række sager for at få familieplejere omfattet af ferieloven, lov om arbejdsskadeborsikring, arbejdsløshedslovgivningen, lov om barsel såvel som dagpenge ved sygdom. Endskønt familieplejere deler disse rettigheder med andre lønmodtagere er de, som de mange cases viser, ikke givet. Kommunerne, som arbejdsgiver, viger udenom.

Vi har fået igennem, at plejefamilien inden den modtager et barn i pleje skal have gennemført et grundkursus og senest har plejefamilierne fået ret og pligt til efteruddannelse og supervision. Ikke desto mindre viser vores undersøgelser og de mange cases, at kommunerne ikke nødvendigvis sikrer familieplejere den fornødne efteruddannelse og supervision.

Med Barnets Reform har familieplejere fået høringsret. Kommunerne har pligt til at høre plejefamilien før de træffer beslutninger i barnets sag. Det gælder beslutninger om barnets samvær, om ændring af anbringelsessted og om hjemgivelse. Rigtigt mange cases i denne bog er eksempler på, at plejefamilierne ikke bliver hørt.

Med Barnets Reform blev det som noget nyt muligt at klage til Det Sociale Nævn over den afgørelse kommunen træffer i forbindelse med godkendelsen som familiepleje. Der er rigtig mange eksempler på, at kommunerne opsiges plejekontrakten uden partshøring eller ubegrundet fratager plejefamilier deres godkendelse.

Det er rigtigt, som forfatterne skriver, at Barnets Reform som erklæret mål har, at familieplejeområdet skal prioriteres. Dels er der med reformen et ønske om at flere børn skal anbringes i familiepleje, og dels at kvaliteten i familieplejeanbringelserne skal udvikles og styrkes.

Der er ingen tvivl om, at mange børn, der anbringes uden for hjemmet, kan profitere af det nære relationelle arbejde i en plejefamilie. Udsatte børn er en meget sårbar gruppe, der ofte har komplekse problemer. Det er børn og unge som har behov for kontinuitet og et trygt omsorgsmiljø med nære og stabile voksenrelationer. Det er derfor det med Barnets Reform er præciseret, at kommunen altid skal overveje om en anbringelse i plejefamilie vil være mest hensigtsmæssigt for barnet.

På den konto virker det helt grotesk, som mange cases viser, at kommuner truer med at opsige plejekontrakten og flytte barnet, hvis ikke plejeforældrene retter ind og gør, som der bliver beordret.

Med Barnets Reform blev der lagt op til at anvende plejefamilier til nye målgrupper. Børn og unge som tidligere blev visiteret til døgninstitutioner eller opholdssteder. En følge af reformen er, at flere og flere plejefamilier får børn med komplekse behov og problemstillinger – børn med diagnoser og behandlingsbehov. En tendens som de indsamlede cases og vores egne undersøgelser viser, har været i gang længe inden reformen.

Det stiller naturligvis anderledes krav til plejefamilien, dens faglighed og kompetencer, men ikke mindst den nødvendige støtte. Børn og unge, der har udredte diagnoser eller adfærdsmæssige vanskeligheder, der rækker langt ud over det normale, kræver specialiseret viden om og praktisk håndtering af plejeopgaven. Det er børn og unge som har særlige pædagogiske og mere behandlingskrævende behov.

Det er tragisk, som mange cases viser, at plejefamilierne ikke får den nødvendige støtte til barnet – for eksempel psykologhjælp. Eller selv, som plejefamilie, får den nødvendige efteruddannelse, supervision og aflastning.

Oven i alt det skal plejefamilierne slås med, at kommunerne nedsætter plejevederlaget, når kontrakterne genforhandles. Flere og flere af de omkostninger, der er forbundet med at have et plejebarn, som kommunerne førhen ydede tilskud til, skal plejefamilierne i dag selv betale af deres egen løn eller tilskuddet til kost og logi for børnene.

Denne 'hvidbog' tegner et billede af et samarbejde mellem sagsbehandlere og plejefamilier, der mange steder er dårligt og går ud over børnenes trivsel. Sagsbehandlere som ikke svarer på mails eller ringer tilbage. Den tegner et billede af fejl og mangler i den kommunale sagsbehandling.

I SOCIALPÆDAGOGERNES LANDSFORBUND mener vi, familieplejerne som andre lønmodtagere, skal lønnes med en grundløn, der følger lønnen for pædagogisk uddannet personale. De skal lønnes efter funktion og kvalifikationer. De stiller deres hjem og arbejdskraft til rådighed døgnet rundt alle året dage, hvorfor de naturligvis også skal have et rådighedstillæg.

Der skal oprettes en pensionsordning ved ansættelsen og ved opsigelse bør de følge funktionærlovens bestemmelser. Familieplejerne er, som nævnt, omfattet af ferieloven, men det bør naturligvis, bestemt af plejeopgavens karakter, i tillæg kunne aftales, at ferien eller dele af ferien afholdes sammen med plejebørnene. De skal have dækning for alle de omkostninger, der er forbundet med at have et plejebarn og godtgøres kørsel i egen bil.

Det bør ligeledes være en forudsætning, at familieplejerne som ansatte har en kombineret ansvar-/ulykkesforsikring, der dækker personskader og tingskader, forvoldt af plejebarnet, herunder skader på tredjemand, betalt af kommunen som ansættelsesmyndighed.

Det er i alt væsentligt, hvad en overenskomstaftale indeholder: løn, pension, ferie og opsigelsesvarsel. En aftale vi som ingenting kunne indgå den dag i morgen. Men, helt så lige til er det alligevel ikke. KL og kommunerne vil ikke anerkende familieplejerne som lønmodtagere og er ikke interesseret i at indgå en aftale om løn- og arbejdsforhold. De betragter plejefamilierne som selvstændige erhvervsdrivende og det fastholder de desuagtet at senest Landsskatteretten har truffet afgørelse om, at en plejefamilie – i skattemæssig henseende – ikke kan betragtes som selvstændig erhvervsdrivende.

Den kommunale uvilje mod en overenskomst er faktisk lidt uforståelig al den stund, at ordnede løn- og arbejdsforhold alt andet lige vil skabe ro omkring familieplejeområdet og give familieplejerne mulighed for at samle sig om plejeopgaven: barnets trivsel og udvikling. Det er ikke arbejdet med plejebarnet, der er hårdt, men samarbejdet med kommunen. Plejefamilierne bruger alt for meget tid på at kæmpe med systemet. De dårlige og usikre ansættelsesvilkår sluger energien. Det er, hvad de mange cases viser.

Når vi i SOCIALPÆDAGOGERNE, som familieplejernes fagforening, arbejder for at sikre familieplejerne ordnede løn- og arbejdsforhold er det naturligvis for medlemmernes skyld, men en overenskomst vil også styrke og kvalificere hele familieplejeområdet. Den vil tiltrække og fastholde kvalificeret arbejdskraft. Den vil forebygge og betyde færre sammenbrud i anbringelserne.

Familieplejere er i en særlig arbejdssituation. De arbejder alene i eget hjem. De bruger sig selv og deres familie i udøvelsen af erhvervet. De har ikke, som på andre socialpædagogiske arbejdspladser, en kollega, som de kan sparre med i det daglige arbejde. De er ej heller del af en medarbejdergruppe som de kan diskutere dagligdagens rutiner med, analysere, tematisere og perspektivere. Derfor er supervision og adgang til støttende netværk alf og omega, hvorfor det er trist, som der er cases, der viser, at der er kommuner, som undlader at opfordre plejefamilierne til at danne netværksgrupper, fordi de ikke synes, at det er en god ide.

Et er arbejdsvilkårene, noget andet plejeopgaven – og det hænger sammen. I forhold til plejeopgaven er udfordringen den,

- at sikre det rette match mellem barn og plejefamilie, og den nødvendige specialiserede indsats under anbringelsen
- at sikre det er børn, der anbringes, som kan profitere af det nære relationelle arbejde i en plejefamilie

sådan, at anvendelsen af plejefamilier ikke erstatter og træder i stedet for en døgninstitutionsanbringelse, hvor den er nødvendig, men bliver en del af kommunens samlede beredskab på anbringelsesområdet. Et beredskab der skal sikre, at de nødvendige specialiserede tilbud er til stede. Tilbud med viden om de målgrupper, der kræver en særlig indsats.

I forhold til det enkelte plejeforhold, kan en måde at sikre det rette match på være, at der udvikles arbejdsgange og rutiner, som lægger fast, at arbejds- og opgavebeskrivelsen sker efter aftale og i et samarbejde med plejefamilien.

Det kan synes helt selvfølgeligt, men desværre ved vi, som også de mange cases viser, at der er plejefamilier, som modtager børn med andre og betydeligt flere vanskeligheder end familien kan rumme. Plejebørn, for at sige det lige ud, de er bundet på ærmet som "helt ukomplicerede". En arbejds- og opgavebeskrivelse kan synes ligeså selvfølgelig, men som de mange cases viser, kender plejefamilierne nødvendigvis ikke de mål, der er opstillet for anbringelsen og har ej heller adgang til barnets handleplan.

Der bør udvikles *kompetence- og funktionsprofiler*, som et redskab til at styrke familieplejerne og familieplejeområdet. I forhold til kompetenceudvikling, efteruddannelse og supervision, bør *uddannelsesplanlægning og efteruddannelsesprofiler* være givne redskaber til styrkelse af familieplejerne og familieplejeområdet.

I SOCIALPÆDAGOGERNE ser vi familieplejen som et led i kommunernes samlede beredskab, strategi og indsats på anbringelsesområdet. Vi har en vision om et styrket samarbejde mellem plejefamilier og specialiserede døgninstitutioner, hvor plejefamilier er 'koblet' op på en døgninstitution, hvor barnet f.eks. kan komme i aflastning, og plejefamilien kan få supervision og de nødvendige

redskaber til at løse opgaven optimalt. Og/eller som vi kender det fra træningsfamilierne i MTFC-programmet, hvor plejefamilierne deltager i ugentlige netværks- og vejledningsmøder og ellers kan trække på et behandlingsteam.

Allerhelst så vi det vi har kaldt ressourcecentre på børne- og ungeområdet. Centre der samler og koordinerer arbejdet med tilknyttede tilbud, herunder plejefamilierne. Ressourcecentre der samler psykologer, sundheds- og socialfagligt personale i et tværfagligt samarbejde om børnene og de unge.

Centre der koordinerer arbejde mellem døgninstitutioner, opholdssteder, plejefamilier, skoletilbud og støtte til skolegang, dagtilbud og støtte til dagtilbud, behandlingstilbud og støtte til behandling. Udslusning og efterværn for de unge.

Ressourcecentre der forestår udrednings- og undersøgelsesarbejdet – også specialundersøgelser og observationer – og står for udarbejdelsen af handle- og behandlingsplaner samt det opfølgende sagsarbejde.

I SOCIALPÆDAGOGERNE mener vi, at det vil forbedre sagsarbejdet og det løbende samarbejde, hvis støtten til socialt udsatte børn, unge og familier samles i ressourcecentre. Det vil betyde, at familieplejere får større adgang til et forberedende sagsarbejde.

Plejefamiliernes tilknytning til ressourcecentre vil give et gensidigt kendskab, som kan udnyttes før en første anbringelse. Matchning mellem barn og plejefamilie kan foretages på et mere sikkert grundlag.

Familieplejernes tilknytning til et ressourcecenter vil ligeledes betyde, at andre undervisnings-, behandlings- og/eller sociale tilbud til plejebarnet kan tilrettelægges i et større samarbejde. I et ressourcecenter vil plejefamilien kunne modtage råd og vejledning om indsatsen. I et ressourcecenter vil familieplejere kunne hente faglig sparring og udveksle erfaringer i forhold til at arbejde alene og i eget hjem ved at danne netværk med andre familieplejere og øvrige faggrupper.

Når 5 regionale enheder overtager godkendelsen og tilsynet med de sociale tilbud, herunder plejefamilierne, med udgangen af året (2013), er det i erkendelse af, at kommunerne ikke har været i stand til at løfte opgaven. Reformen skal ikke blot sikre at forholdene på et anbringelsessted er betryggende og i orden, men skal også bidrage til en bedre kvalitet på anbringelsessteder, botilbud og andre sociale døgntilbud.

Reformen er et vink med en vognstang og en umisforståelig opfordring til kommunerne om, at gøre deres arbejde bedre og højne kvaliteten i sagsarbejdet. Hvis ikke, er der andre strukturelle og administrative måder børne- og ungeområdet kan bygges op på.

I SOCIALPÆDAGOGERNE har vi en aftale med KL om at tilvejebringe et aftalegrundlag for kommunale plejefamilier. Det er en åbning og et første skridt, som kan blive et springbræt til ansættelse på overenskomst- eller overenskomstlignende vilkår for familieplejere i det hele taget.

Og lad mig slå helt fast for at ingen skal være i tvivl. I SOCIALPÆDAGOGERNE mener vi, at alle familieplejere har krav på en overenskomst og ordenlige rammer omkring deres arbejdsliv. Det 'bokser' vi med. Denne 'hvidbog' er et godt stød, der kan hjælpe os nærmere ordnede løn- og arbejdsforhold for familieplejere.

BENNY ANDERSEN
Forbundsformand
SOCIALPÆDAGOGERNES LANDSFORBUND

Inhold

FORORD	5
Inledning SVIGTET INGEN VIL SE	11
1. Afsnit BEKYMRINGSPUNKTER OG MULIGE LØSNINGER	15
2. Afsnit DEN GODE ANBRINGELSE	21
3. Afsnit NØDRÅB FRA PLEJEFAMILIER	25
4. Afsnit EN ENKELTSTÅENDE MEN IKKE ENESTÅENDE SAG	27
5. Afsnit DIALOG MED FORVALTNINGEN	33
6. Afsnit CASESAMLINGEN	41
Quis custodiet ipsos custodes? EFTERSKRIFT	115

indledning

SVIGTET INGEN VIL SE

I gennem de sidste par år har der været flere meget alvorlige børnesager fremme i medierne. Sager, som har sat sindene i kog hos rigtig mange – ikke mindst hos rigtig mange plejefamilier. Der har nemlig også været sager om plejefamilier, som på ingen måder har levet op til deres opgave.

Det er derfor med meget stor glæde, at vi hilser dele af den nye tilsynsreform velkommen, hvor både krav og tilsyn med plejefamilier skærpes. Vi bifalder i stor grad, at der skal stilles større krav til vores faglighed og føres bedre tilsyn med os, da vi skal være de første til at medgive, at de sager der har været omkring plejefamilier bare ikke må ske!

Vi er dog efterladt med en meget stor bekymring. Godt, tænker vi, at der skal føres mere og bedre tilsyn med os, men hvem skal føre tilsyn med kommunerne? Dette spørgsmål fylder rigtig meget hos os!

Vi har igennem de sidste par år oplevet, hvordan hele anbringelsesområdet er blevet udhulet og udsultet i takt med, at kommunerne skal spare penge. Vi har været vidne til, at kommunerne i deres sparerunder har "taget loven i egen hånd" og har opfundet deres egne love og regler. Vi har set, hvordan love brydes og ikke overholdes i besparelsernes navn. Det gælder omkring hjælp til plejebørnene, og det gælder omkring plejefamiliers ansættelsesvilkår.

Dette har vakt stor bekymring hos os. Vi har bl.a. vores "daglige gang" i en Facebook-gruppe for plejefamilier, som snart er på 1.000 medlemmer. Her har vi måttet sande, at vi absolut ikke står alene med vores bekymring, og vi heller ikke er alene i vores opfattelse af det store massive offentlige omsorgssvigt, der finder sted i dag.

I det skjulte foregår der ting omkring vores plejebørn og vores arbejdsvilkår, som ryster os i vores grundvold. Vi har derfor igennem snart et år, forsøgt at råbe alarm, men har måttet sande, at vi åbenbart står med: **svigtet ingen vil se!**

Vi er vidne til børn, der kastes rundt i systemet, hvilket forvolder stor skade på dem. Vi er vidne til børn, der ikke får den hjælp, de har så hårdt brug for. Vi er vidne til børn, der behandles på umenneskelige måder med store brud på børnekonventionen.

Som plejefamilie er vi ansat til at sikre og tage vare på disse børns tarv. Når vi reagerer på, at dette ikke sker, så koster det øjeblikkelig vores plejebørn, da vi bliver fyret og børnene bliver fjernet. Plejefamilier i dag *tør* derfor ikke stå frem og fortælle, hvad der virkelig sker ude i alle kommunerne, for prisen betaler børnene.

Holdningen i kommunerne er den: det at være plejefamilie er ikke foreneligt med at underrette fx Ankestyrelsen, hvis plejefamilien oplever, at en kommune ikke varetager et plejebarns tarv. Sagt med andre ord; reagerer en plejefamilie på offentligt svigt, så koster det barnet.

Det at være "Plejefamilie" er et meget særligt og anderledes "arbejde", da det er en kombination af et "privatliv", samtidig med et "arbejde". Faktisk er dette misvisende, da det at være "Plejefamilie" indebærer, at man ikke længere er "privat", men bliver til en offentlig familie. Det er heller ikke rigtig et "arbejde", da man ikke "kan gå hjem", "holde weekend" eller "holde ferie", for man er faktisk på arbejde 24/7 365 dage om året og "ferier" betyder i mange tilfælde "overarbejde".

De sidste par år har plejefamilier måtte opleve at blive skåret kraftigt ned i vederlag, kost- og logi delen er omdøbt til "omkostningsdelen", og der er efterhånden ikke grænser for kommunernes kreativitet, når det gælder at lægge poster ind under denne del, således at de kan spare penge. I dag er det derfor sådan, at en plejefamilie må bruge af sin egen løn for at kunne dække de

fornødenheder og behov, et plejebarn har brug for. Samtidig med dette bliver plejefamilier ofte mødt med fordomme, som at "de gør det bare for pengene". Det sidste nye er, at det hedder sig, at det at være plejefamilie ikke er et arbejde, men et "kald" – underforstået, at vi da næsten bør gøre det gratis.

Vi kan kun betragte disse udtalelser som et udtryk for stor uvidenhed om, hvad det vil sige at være en plejefamilie. Samtidig kan det undre os rigtig meget, for mange jobs er et "kald" – ligesom det er et "kald" at være politiker – men her er der ingen forventning om, at arbejdet skal udføres gratis?

Børn, der anbringes i dag, er ofte børn, som har store problematikker med sig. Derudover er det både en krisetilstand og en kæmpe sorg for et barn at blive anbragt. Mange af vores plejebørn er ydermere børn med diagnoser og store psykiske vanskeligheder.

Enhver almindelig forælder til fx et handicappet barn – eller bare et helt almindeligt sygt barn – vil, udover at elske sit barn højt, *også* have en oplevelse af, at det faktisk også er hårdt *arbejde*, at have sådan et barn.

Når man er plejefamilie er det alfa omega, at hjertet er en stor del, af ens arbejdsredskab. Vi elsker vores plejebørn, som var de vores egne, men samtidig er vi os hudløst bevidste om, at det ikke er vores børn, men nogle andre menneskers børn. Det er en hårfin balance, hvor vi på den ene side skal tage vores plejebørn helt ind under huden *samtidig* med, at vi skal bevare det professionelle overblik, således at vi kan rumme børnenes problematikker (uden at blive personlig ramt) og *samtidig* udvise dyb respekt overfor børnenes kærlighed til deres forældre og forældrene selv.

Barnets Reform lægger op til, at børn først og fremmest skal anbringes i plejefamilier. Det betyder, at mange af de børn, der kommer i plejefamilie i dag, kræver langt mere end hvad en "almindelig" familie formår. Det er derfor bydende nødvendigt, at plejefamilier i dag har et højt fagligt niveau og fortløbende opkvalificerer sig. Det kræver mennesker med kompetencer og faglighed.

Tendensen i dag er, at plejefamilier sættes kraftig ned i løn og flere kommuner forsøger nu at lægge et fast lønniveau uanset barnets vanskeligheder. I nogle kommuner er dette løn-niveau sat til knap 16.000,- kr. før skat.

Vi kan være meget bekymret for, at det for fremtiden vil være umuligt at finde plejefamilier med de rette kompetencer til at løfte den store opgave, det faktisk er at skulle affinde sig med så lav en løn set i forhold til både arbejdstid og arbejdes indsats. Vi kan være bekymret for, at de dygtige og kompetente plejefamilier vil ende med at søge væk fra dette fagområde.

Vi har forsøgt at gøre opmærksom på vores bekymring bl.a. ved at kontakte formanden for KL's Børne- og Kulturudvalg, som udtalte, at det kun var i få kommuner vores omtalte problematikker var. Da vi skrev til formanden, havde vi i vores facebook-gruppe bedt plejefamilier – anonymt – skrive navnet på de kommuner, hvor de så, at plejebørn ikke fik hjælp. I løbet af meget få timer indløb der navne på 28 kommuner. Kort tid efter skrev vi så til social- og integrationsministeren, og nu var vi så oppe på 42 kommuner! I vores optik er det bare ikke godt nok!

Vi afsøgte, om det kun var os, der oplevede disse ting samt vores oplevelse af, at Barnets Reform på ingen måder er implementeret i flertallet af kommunerne. Desværre var vores oplevelser ikke ukendt hos for eksempel socialrådgiverne.

Vi besluttede derfor at lave denne bog, da det endelig er lykkedes os efter megen "banken på døren", at få et møde sat i stand i Socialministeriet.

Mange plejefamilier oplever i deres kontakt med kommunerne at blive talt ualmindelig grimt og nedladende til. Dem, som skulle være deres samarbejdspartner og medspiller, bliver til deres største modspiller. Mange plejefamilier skal bruge rigtig mange kræfter og ressourcer på frustration og kamp og på at leve i en konstant frygt for at blive fyret. Plejefamilier bliver i deres daglige liv konstant konfronteret med børn, som har det dårligt og ikke fungerer optimalt – ene og alene af den grund, at de ikke får den hjælp, de har behov for. Plejefamilier kan derfor ofte ikke "lade være" med at kæmpe for de børns tarv, som de har fået i deres varetægt.

Hjælp til plejebørn og anstændige arbejdsvilkår for plejefamilier hører uløseligt sammen. Vores fagforbund, SL, har nu kæmpet for en overenskomst for plejefamilier i 18 år! Det er ikke lykkedes – KL står stejlt og vil ikke være med.

I denne bog vil vi:

1.) nævne nogle af de bekymringspunkter vi ser. Vi vil også komme med vores tanker om, hvad der kunne være mulige løsninger. Til trods for, at denne bog primært omhandler alt det, der *ikke* virker, så ved vi også, at der rent faktisk er nogle kommuner, hvor det igen og igen lykkes at lave *den gode anbringelse!* Vi har derfor

2.) været på besøg i Ishøj Kommune for at høre dem; hvad er det så de *gør*, og koster det så meget mere at *gøre* det rigtige?

3.) En plejemor har beskrevet sin bekymring om Barnets Reform, som slet, slet ikke er slået igennem i de fleste kommuner. Til hendes brev er der 154 plejefamilier, der har vist deres støtte ved deres underskrifter.

4.) Vi viser ligeledes, hvordan en kommune lige nu sender breve ud til deres plejefamilier med trusler om at opsig dem inden for 14 dage, hvis ikke de acceptere deres nye retningslinjer for omkostningsdelen. Altså en kommune, som på ingen måder betænker sig på at rive gulvtæppet væk under de meget sårbare børn, der er anbragt i de respektive plejefamilier for at kunne spare penge.

5.) Vi vil endvidere give eksempler på den tiltaleform og de måder, forvaltninger behandler plejefamilier på for at vise, hvad vi plejefamilier – som alle er voksne mennesker – skal stille op til.

6.) Til slut er der 50 plejefamilier, der har givet deres historie. Til det har vi skrevet et lille forord. Nogle plejefamilier har skrevet mest om deres børn, nogen mest om deres arbejdsvilkår, nogen meget og andre lidt. Vi ønsker og håber, at vi med disse fortællinger kan give et bedre og mere tydeligt billede af: *hvad vil det sige at have et arbejde og et liv som plejefamilie?*

Denne bog blev udleveret ved vores møde i Socialministeriet d. 8. marts 2013 og efterfølgende udleveret til de politiske ordførere i Folketinget. Det er den udgave, som Socialpædagogernes Landsforbund har fået og nu publicerer.

Der hersker tilsyneladende en forestilling om, at når et barn anbringes, så "glider" det bare problemløst ind i en almindelig familie og dennes liv, og så er resten fryd og gammen. Denne forestilling ligger bare så utrolig langt væk fra den reelle virkelighed. Når et barn anbringes, så starter der en kæmpe proces og et stort oprydningsarbejde såvel som genopbygningsarbejde.

Dette er ikke et arbejde, som bare lige kan udføres med venstre hånd. Det er et arbejde, som kræver mange ressourcer, meget tid og stor faglighed med mange velovervejede tiltag for at hjælpe et plejebarn bedst muligt til at få det bedst mulige liv. Vi kan ikke ændre på alle de ulykkelige hændelser, der har været, men vi kan være med til at sikre, at de ikke sker igen.

Vi besidder en unik viden, som ingen andre besidder. En viden som vi har igennem vores daglige arbejde, hvor vi er dem, der er tættest på de børn det hele drejer sig om.

Det er vores håb, at vi med denne bog kan give et indblik i den unikke viden vi besidder.

Det er samtidig vores meget store håb, at vi med denne bog kan vise det enorme offentlige omsorgssvigt af vores plejebørn, og det svigt vi plejefamilier bliver udsat for.

At vise og beskrive det svigt ingen vil se!

Vi står selvfølgelig til fuld rådighed, såfremt vi kan bidrage mere til, hvordan vi bedst muligt kommer videre herfra til gavn for vores plejebørn.

Joan Schroeder

Familieplejer og psykoterapeut

Elin Søndergaard

Familieplejer og sygeplejerske

1. Afsnit

BEKYMRINGSPUNKTER OG MULIGE LØSNINGER

Plejebørn bliver tingsliggjort. Kommunerne underkender i den grad mennesket bag barnet. Børnene bliver sat til salg og bliver brugt som pressionsmiddel mod plejefamilierne. For selv meget små ting kan en plejefamilie pludselig blive betragtet som usamarbejdsvillig, hvilket ofte afstedkommer en fyring. Børn bliver derfor i dag ofte kastet rundt i systemet og mange anbragte børn har flere sammenbrud/anbringelser bag sig.

Der er ikke sammenhæng imellem at lægge op til, at børn fortrinsvis skal anbringes i plejefamilier og så samtidig have en kultur, hvor plejefamilien ikke regnes for noget.

Plejefamilier er ansat til at udføre kommunens beslutninger. Når disse strider mod barnets tarv bliver plejefamilien betragtet som illoyale, hvis de laver en underretning – og ofte med en fyring som resultat. Ansatte på et opholdssted er medansvarlige, hvis de pålægges af deres leder at udøve omsorgssvigt over for de anbragte børn. Dette gælder ikke når det er kommunerne, der udøver omsorgssvigt?

Der er en kultur i forvaltningerne, hvor der i den grad peges fingere af andre. Forvaltningerne har en kultur, hvor de betragter sig selv som ufejlbare, og hvor de til enhver tid mener, de har retten til at erklære sig uenig i højt specialiseret fagekspertise uden at have den fornødne kompetence.

Ligeledes er der ofte en kultur i forvaltningerne, hvor det er vigtigt for kommunen at demonstrere og udøve den enorme magt, de har – hvilken ofte fører til et reelt magtmisbrug – både over for plejefamilierne, men også overfor plejebørnene. Sætningen som: "Vi bestemmer, og det er ikke til diskussion" bruges ofte både overfor plejebørn og plejefamilier. I nogle forvaltninger er det næsten som om, at de sætter en ære i at udgøre plejebarnets fjende, hvilket også afspejles i udtalelser fra både nuværende og tidligere anbragte børn.

Lovgivningen er baseret på et "skøn" og derved kan forvaltninger "skønne" ud fra hvad der passer kommunekassen bedst. Det gælder bl.a. foranstaltninger til børnene, og det gælder løn til plejefamilier. Kommunerne er "beskyttet" gennem lovgivningen, da de ikke behøver at begrunde deres beslutninger.

I Serviceloven bruges ord som "KAN" eller "BØR". Det har oftest den konsekvens, at kommunerne vælger ikke at handle. Loven bør ændres til ord som "SKAL" for at sikre Serviceloven og dens formål opfyldes.

Kommunekassens tarv kommer altid før barnets tarv.

Når et barn anbringes, så er holdningen ofte, at så har kommunen udført sit arbejde. De fleste anbringelser er derfor mere at betragte som opbevaring.

En sagsbehandler sidder i dag og skal varetage både forældrenes og barnets interesser. Forældre har ofte mere kontakt med sagsbehandleren og af denne grund kommer disse også "mere under huden" på sagsbehandleren. Det bliver derfor ofte forældrenes interesser, der varetages før barnets – til trods for, at sagsbehandleren faktisk bør være barnets "advokat". Trods dette er der i mange kommuner en tendens til at se meget ned på forældre, der har deres børn anbragt, og der tales ofte til biologiske forældre på en meget nedladende måde.

Børn, som har været anbragt i mere end tre år, har ofte knyttet sig stærkere til plejefamilien end til egne forældre, som der ofte også ligger et meget stort svigt fra. Det kan være meget svært for et

barn at skulle tilbage til forældre, hvor den grundlæggende tillid til dem er ødelagt. Hjemgivelsen tjener derfor i mange tilfælde mere forældrene end barnet – og især kommunens økonomi!

En anbringelse er altid en voldsom indgriben i både barnets og forældrenes liv. Desværre ses en kultur i forvaltningen, hvor man på ingen måder anerkender den store og omsiggribende påvirkning samt psykiske konsekvens denne foranstaltning har for både barnet og dets biologiske forældre. Fortæller plejefamilien om reaktioner hos barnet, så affejes de med et: "det er et livsvilkår, og det må barnet bare lære at leve med" uden at give en evt. hjælp til barnet til at håndtere dette livsvilkår. Det ses endvidere ift. de biologiske forældre, som ofte bliver behandlet på en nedladende og respektløs måde.

Mange biologiske forældre kan have svært ved at håndtere plejefamilien – hvilket er meget forståeligt. Mange kommuner gør intet for at afhjælpe og opløse det spændingsfelt, der kan opstå. Et dårligt samarbejde mellem forældre og plejeforældre kan skade børn rigtig meget.

Det er dybt problematisk, at plejefamilier betragtes som illoyale, såfremt de benytter sig af muligheden for enten at kontakte Ankestyrelsen, tilsynsmyndigheden eller ombudsmanden, når de kommer i kontakt med kommuner, der ikke overholder gældende lovgivning og/eller ikke varetager barnets tarv. Kontakter plejefamilier disse instanser, er det som regel øjeblikkelig fyringsgrund, hvilket jo har den konsekvens, at plejebørnene skal opleve et sammenbrud i anbringelsen – ikke fordi deres tarv ikke varetages, men fordi en plejefamilie har kæmpet for dem.

Vi må jo her understrege og gøre opmærksom på, at ALLE der har kendskab til, at et barn ikke får den fornødne hjælp har PLIGT til, iflg. lovgivningen, at indberette dette. Rigtig mange plejefamilier TØR ikke at handle på deres bekymringer af frygt for, at barnet fjernes. Plejefamilier bliver derfor - uden at ville det - medskyldige i omsorgssvigt.

En sagsbehandler har i dag ikke den fornødne viden om de meget store psykologiske konsekvenser, ALLE anbringelser har for et barn. Børn, der anbringes, vil som udgangspunkt alle være i krise og i dyb sorg. Kommer barnet fra et hjem med stort omsorgssvigt, kan det være som at lande i en anden verden, når man ankommer i en "normal" familie. Dette aspekt af en anbringelse bliver slet ikke anerkendt i dag. I dag tror mange kommuner, at når de har lavet foranstaltningen "anbringelse", så er alt såre godt, og der behøves ikke at iværksættes yderligere hjælp til barnet.

Kommunerne er ikke forpligtiget til at følge anbefalingerne i udredninger lavet af fagkyndigt personale. De er i deres ret til at afvise og pålægge en ny udredning. Imens denne står på, kan sagsbehandlingerne give afslag på hjælp, rådgivning og kurser til plejefamilien under argumentet: "Vi ved endnu ikke hvad der er relevant".

Flere og flere børn bliver anbragt på eget værelse i en meget tidlig alder. Også selv om udredninger peger på/konkluderer, at barnet ikke er alderssvarende. Børn ned til 16 år bliver anbragt således. Efterværn er et fænomen, som ikke bliver brugt. Dette selvom barnet er velbeskrevet som et ungt menneske med behov for støtte og hjælp i længere tid, for at kunne klare sig selv i voksenlivet. Plejefamilierne trues med, at hvis ikke de beholder barnet uden aflønning/godtgørelse af evt udgifter, så anbringes barnet på eget værelse.

I mange kommuner er det udelukkende sagsbehandleren, som vurderer, hvilke kurser der er relevante for den enkelte plejefamilie. Man er ikke medbestemmende. Kommunen udbyder overordnede kurser, og giver ofte afslag på kurser relateret til barnets evt. vanskeligheder.

Supervisor, visitator, foredragsholder, sagsbehandler osv. kan være en og samme person. Derved kan det være svært at bibeholde tiltroen og tilliden til, at den man sidder overfor, kan skelne mellem sine forskellige poster. Kan man fortroligt fortælle om de vanskeligheder, man oplever i samværet med barnet, eller vil det blive brugt mod en?

Et helt kapitel for sig selv er netværksanbringelser. Her tvinges plejeforældrene i endnu højere grad end hos de almindeligt ansatte familieplejere. Følelserne bruges her så urimeligt, at det ikke kan beskrives. Netværksplejeforældrene er på ingen måder udgiftsneutrale – sådan som lovgivningen foreskriver. Denne gruppe plejeforældre misbruges groft pga. deres biologiske og følelsesmæssige tilknytning til barnet. Som sagt et kapitel for sig, som virkelig trænger til at blive set efter. Vil man denne form for anbringelse, så skal kommunerne ændre måden, hvorpå de ser dem. Vi oplever klart, at man her ser en anbringelsesform, hvor man kan tillade sig alt. Familierne skal nok føje forvaltningernes ønsker.

Det opleves blandt flere og flere plejefamilier, at inden et barn anbringes, får man et ultimatum, der hedder, at "Når vi bestemmer, I skal adoptere barnet, så skal I gøre det. Hvis ikke I er med på den, finder vi en familie, som vil". Det er bekymrende, at man fra forvaltningernes side bruger tvangsadoption således. Plejefamilien kan ikke vide, hvilke problematikker der er hos barnet, før det har været der i en tid. Derfor kan man risikere at stå i en situation, hvor man ikke magter fuldtidsarbejde samtidig med det kommende adoptivbarn. Vi frygter brud i anbringelserne på det grundlag.

Flere og flere plejefamilier oplever, at blive trukket 5 ugers løn om året med begrundelsen "Ferieafholdelse". Dette selvom man har barnet med på ferie. For at opretholde sin løn skal man søge om udbetaling af sine feriepenge. Der kompenseres ikke for, at man har arbejdet hele ferien. Man tvinges dermed til at overtræde ferielovgivningen.

Plejebarnet er afhængigt af, at plejefamilien har økonomisk råderum til at købe pc, tlf., briller, medicin, deltagelse på lejrskoler, seng, cykler, fritidsinteresser, kørsel til og fra venner etc. Omkostningsbeløbet benyttes af flere kommuner til poster som vi plejeforældre vurderer ikke har noget med kost og logi at gøre.

Plejebarnet er afhængigt af, at plejefamilien har økonomisk råderum til at indkøbe det nødvendige tøj. Statens takster for lomme- og tøjpenge er helt ude af trit med, hvad ting koster i år 2013.

Plejefamilierne pålægges at tegne forsikring, som ikke er eksisterende. En forsikring som dækker skader på plejefamiliens beboer samt indbo. Dette er ikke en mulighed, hvorfor plejefamilierne oftest står med regningen på ødelagt inventar. Kommunerne indskrifter i kontrakterne, at man kan søge om godtgørelse, men der gives afslag med begrundelsen, at man skal tegne den omtalte forsikring, eller at forvaltningen forventer, man holder øje med barnet, så skader ikke sker.

Det er dybt bekymrende som plejefamilie at være vidne til den økonomiske udvikling, der er inden for anbringelsesområdet for tiden. Mange kommuner er begyndt at lægge en fast løn for plejefamilier – uanset barnets vanskeligheder. Flere steder en løn på knap 16.000,- kr. før skat. Det betyder for rigtig mange plejefamilier, at de enten skal have erhvervsarbejde ved siden af, hvilken har den konsekvens, at der ikke længere er den mængde ressourcer til plejebarnet, som der bør være. Eller at plejefamilien tager flere plejebørn til sig, end hvad godt er, da også dette betyder mindre ressourcer til det enkelte barn.

I dag er nogle af de børn, der anbringes, børn som tidligere ville være anbragt på institution og børn med store behandlingsbehov. Børn, som kræver meget af de voksne omkring det og børn, som har behov for voksne med overskud og mange ressourcer. Dette er ikke foreneligt med hverken "mange børn i en plejefamilie" eller erhvervsarbejde ved siden af opgaven.

Det er bekymringer og problemstillinger som vi imidlertid, som vi ser det, kan løses.

Anbringelse og kommunens økonomi bør skilles ad

I dag er mange anbringelsessager styret af "enkeltpersoner" – ofte teamledere eller fagkyndige chefer. Disse sidder ofte også i økonomiudvalget, og deres fokus er tit mere på at spare penge i kommunen end på barnets behov. Kommuner presses meget hårdt på deres økonomi for tiden. Der bør derfor indarbejdes en ny finansieringsmodel, hvor staten bærer en større del af byrden. På den måde kan det forhindres, at der tænkes kommunens trængte økonomi, før plejebørns behov og tarv, som det sker i dag.

Barnets sag bør åbnes for plejefamilien

Når en kommune anbringer et barn i dag, så nedtones barnets problemer ofte overfor plejefamilien og samtidig har plejefamilien ikke adgang til barnets sag. Plejefamilien har derfor ikke reelt mulighed for at vurdere, om de rent faktisk har de kompetencer, opgaven kræver. Mange plejefamilier bliver "overrasket", og i værste fald må de opgive plejebarnet, da hverken deres familiestruktur eller kompetencer kan stå mål med opgavens omfang. Samtidig må plejefamilier i dag ofte famle sig frem i blinde, da de ikke kender til de bagvedliggende årsager til barnets adfærd. I værste fald kommer plejefamilien utilsigtet til at skade barnet mere.

Ny anbringelsesmåde

Der udformes en "anbringelsesreform", som lægges uden for kommunal regi. I dette nye regi bør det være et tværfagligt team, som er "myndighedspersoner", der således kan sikre, at flere faglige aspekter af barnet og en anbringelse kan danne beslutningsgrundlaget. I ALLE anbringelser bør der være psykologisk faglig viden repræsenteret, og i anbringelser af børn med diagnoser bør der endvidere være yderligere specialiseret faglig viden repræsenteret. Denne specialist SKAL være økonomisk uafhængig af udvalget!

Et plejeforhold bør, som udgangspunkt, ikke kunne ophøre, før barnet enten hjemgives, eller før barnet er fyldt mindst 18 år. Opstår der problematikker, som ikke var kendt fra start, bør plejefamilien støttes og hjælpes til at blive klædt på til opgaven gennem en opkvalificering af deres faglighed. Sammenbrud i en anbringelse har store alvorlige konsekvenser og indvirkning på barnet, og dette bør forhindres mest muligt.

Lønnen for opgaven bør fastsættes fra start og forblive den samme under hele anbringelsen, med mindre vanskelighederne viser sig at være større end først antaget. I sådanne tilfælde bør der være mulighed for forhandling. Ved at lægge en fast løn hele anbringelsen igennem sikres, at børn i Danmark ikke sættes til salg for laveste bud. Derudover giver det en stor ro i plejefamilien.

At opsiges en plejefamilie for "samarbejdsvanskeligheder" bør ikke kunne ske. Opstår der samarbejdsvanskeligheder, bør man kunne indhente hjælp til konfliktmægling hos f.eks. VISO, hvor forvaltningerne er forpligtiget til at følge de anbefalinger, som kommer frem.

Når et plejebarn udredes af fx psykologer, psykiatere eller VISO bør lovgivningen ændres således, at kommunerne pålægges at følge disse anbefalinger, og ikke som nu, hvor det er helt op til den enkelte kommune. "Samarbejdsvanskeligheder" opstår for det meste netop i en konflikt mellem plejefamilie og forvaltning omkring dette, da plejefamilien ønsker, at anbefalinger følges, og forvaltningen ikke ønsker at efterkomme anbefalingerne, da det ofte resulterer i en merudgift for kommunen.

Alternativt

I den nye tilsynsordning kunne man ruste den nye tilsynsenhed, så de kunne tage sig af informationer fra plejefamilier om, at anbringelseskommunen ikke overholder loven, så det går ud over børnene.

Den nye tilsynsenhed bør blive forpligtiget til at sætte noget i værk, eksempelvis at sende sagen til fx Ankestyrelsen, således at sagen kunne blive set på med andre øjne. Det er godt nok "kun" et drifttilsyn, men de vil i deres arbejde komme ud for, at blive bekendt med, at en kommune evt. ikke opfylder gældende lovgivning. Plejefamilien bør ikke kunne fyres på dette grundlag.

Nyt børne- og samfundssyn

Frem for nu, hvor der ofte tænkes kortsigtet, bør der tænkes langsigtet, og der bør tænkes i, at en "investering" nu betaler sig selv tilbage tifoldig over en lang årrække. Dette gælder økonomisk, men især menneskeligt ift. de børn, der må anbringes, og deres fremtidige liv. Rigtig mange børn ville kunne komme gennem en anbringelse – trods denne voldsomme indgriben i et lille menneskes liv – HVIS der blev sat intensivt og ihærdigt ind fra start.

Børn kan "tåle" meget og kan godt komme sig over selv store omsorgssvigt, men det kræver, at de fra start får de rette betingelser. For os plejefamilier opleves det i dag næsten som om, plejebørn bare er en slags andenrangs mennesker og nogen gange ikke engang et menneske. Mange plejebørn oplever desværre at være i flere forskellige plejefamilier igennem deres barndom og ungdom.

Mange børn oplever ligeledes at blive anbragt, for derefter at blive hjemgivet og så blive anbragt igen. DET kan børn ikke tåle! Rigtig mange plejeforældre vil medgive, at børnekonventionen ikke er nået ud i de forskellige forvaltninger, når det kommer til plejebørn.

Plejefamilierne skal have klagemulighed uden risiko for fyring

Plejefamilier har i dag ingen klagemuligheder, hvis kommunen svigter ift. barnets tarv. Hvis man alligevel gør det, kaldes man oftest til "banke på plads" møde, hvor det præciseres, at det er forvaltningen og KUN forvaltningen, som bestemmer og beslutter. Er man ikke enig i dette, opsiges man.

den gode anbringelse

2. Afsnit

DEN GODE ANBRINGELSE

DEN 5. marts var jeg, Joan, på besøg hos Ishøj Kommune for at finde ud af, hvad det så er de gør, når de igen og igen kan lave *den gode anbringelse*?

Trods stor travlhed i Familiecenter havde man valgt, at en familieplejekonsulent kunne gå fra for at tale med mig, da man så "vores sag" som en "fælles sag". Og netop begrebet "fælles sag" er nok noget af hele omdrejningspunktet i Ishøjs måde at håndtere deres anbringelsessager på.

I Ishøj har man valgt i deres organisation at være meget skarpe på deres rollefordeling. Lidt firkantet kan man sige, at familierådgiver (socialrådgiver) er der til de biologiske forældre og familieplejekonsulenterne er der til plejefamilien. Her har man set og forstået, at godt nok ligger det nu i lovgivningen, at der skal være en børnesamtale hvert halve år, men denne børnesamtale varetages af familierådgiveren. Det er altså en person, som barnet ser hvert halve år. I Ishøj formår man, at se det fra barnets perspektiv og man er fuldt ud klar over, at barnet hverken kan eller vil tale "frit fra leveren" til en forholdsvis ukendt person.

Ishøj kommune vægter børnesamtalerne, som altid varetages af familierådgiveren, men ofte er familieplejekonsulenten også tilstede, fordi hun/han er en kendt person for langt de fleste plejebørn. Ved de løbende tilsyn ser familieplejekonsulenten barnet og taler med barnet. Plejekonsulenterne ser det som deres opgave også at være barnets talerør, netop i forhold til ting som kan være svære at sige til sin plejefamilie, til sin biologiske familie eller til familierådgiveren, hvis denne er ukendt. Man har derfor valgt i Ishøj at lægge rigtig mange kræfter i tilsynet med plejefamilierne, at yde råd og vejledning. Denne opgave varetages af familieplejekonsulenten.

Når et barn bliver anbragt af Ishøj, så er der i starten en meget tæt kontakt til plejefamilien. Ud fra en individuel vurdering kan det eksempelvis være at telefonen holdes åben af familieplejekonsulenten efter behov den første tid, ligesom der aflægges tilsynsbesøg efter kun en til to uger efter anbringelsen. Man har set, at det at blive anbragt er en stor proces for alle parter – for barnet, de biologiske forældre, men også for plejefamilien, som nu skal have et nyt medlem integreret i deres familie.

I starten støtter man altså tæt op om både plejebarn og plejefamilie. Som familieplejekonsulent sagde, så er man fuldt ud klar over i Ishøj, at selve arbejdet med barnet foregår i plejefamilien, men anbringelsen er en *fælles* opgave og skal anbringelsen lykkes, så kræver det opbakning og støtte fra anbringende kommune til plejefamilien. Man ser det altså som vigtigt at have et godt serviceniveau i forhold til plejefamilierne.

I alle plejefamilier er der tilsynsbesøg hver 8. uge – aldrig mindre! Som oftest tilrettelægger man tilsynsbesøget således at plejebarnet er til stede, så man ser plejebarnet jævnligt. Familieplejekonsulenten bliver derfor til en velkendt person for plejebarnet, hvor det er muligt at opnå en større tryghed hos barnet, og en relation der gør, at plejebarnet kan åbne sig mere. På den måde får den anbringende myndighed meget større føling med plejebarnet og kan komme eventuelle forhindringer i møde – her forbygger man frem for at reparere!

Hvert halve år laves der en statusrapport af familieplejekonsulenten i tæt samarbejde med plejefamilien. Endvidere afholdes der statusmøder hvert halve år i plejefamilien, hvor også rådgiver og forældre deltager.

Ishøj kommune har ligeledes en meget klar holdning og procedure forud for en anbringelse. Her "skynder vi os langsomt", siger familieplejekonsulenten. Der lægges utrolig meget arbejde i selve

forarbejdet. Der udføres en grundig § 50 undersøgelse. Herefter læser familieplejekonsulenten hele sagen igennem og får yderligt opfølgning fra rådgiverne. Biologisk familie og barn besøges af familierådgiveren og familieplejekonsulenten, igen for at sikre, at der er så meget viden som muligt for at lave det helt rigtige match mellem barn og plejefamilie. Der udvælges tre forskellige plejefamilier, som to familieplejekonsulenter herefter besøger inden den endelige plejefamilie udvælges. Forarbejdet og matchet mellem plejebarn og plejefamilie vægtes meget højt.

Omkring supervision så varetages den for nuværende af uddannede supervisorer i familiepleje-teamet. Endvidere tilbydes der gruppesupervision for en gruppe familieplejere, som har nogle særlige svære opgaver, og som står med nogle helt særlige problemstillinger lige nu. Disse varetages af ekstern psykolog. Hvis det vurderes, at en plejefamilie kunne have behov for noget særligt ekspertsupervision, vil dette også være muligt i en begrænset periode. Dette vil også altid blive varetaget af ekstern psykolog.

Omkring kursusdage vægter man ligeledes, at plejefamilierne får de kurser, de skal have.

I det hele taget, så fik jeg et klart indtryk af, at i Ishøj har man sat sig ned og "tænkt" over, hvordan man forvalter en anbringelse. Alt virker gennemtænkt, helt ned i de mindste detaljer, således at det hele ender i en gennemgribende *helhedsplan*. Man har så at sige en standardprocedure som gør anbringelsen gennemskuelig for alle parter. Og det gælder på alle planer. Det er i forhold til, hvordan familieplejekonsulenter samarbejder med plejefamilier, det er i forhold til hvordan familierådgiver samarbejder med biologiske familie og det er i forhold til hvordan familieplejekonsulenter og familierådgiver samarbejder indbyrdes.

Foreksempel har man også valgt at lægge en del af kompetencerne over til familieplejekonsulenterne i forhold til bl.a. forskellige standardbevillinger. Det samme gælder i forhold til fastsættelse af vederlag til en vis grænse, hvor det er familieplejekonsulenten, der fastsætter aflønningen af opgaven. Hvilken giver ualmindelig god mening, da det er familieplejekonsulenten, som har det tætte samarbejde med plejefamilien og derved også det største kendskab til både opgavens omfang, men også plejebarnets vanskeligheder.

Vi fik også talt lidt omkring sammenbrud i anbringelser og også her har Ishøj en forståelse og anerkendelse af den alvorlige konsekvens et sammenbrud i anbringelsen har for plejebarnet, hvilken også afspejles i at Ishøj kommune har en lav sammenbruds- eller genanbringelsesprocent set i forhold til landsplan. Igen kom kvaliteten i tilsynet frem, hvor man netop vægter at støtte, hjælpe og klæde plejefamilien på, således at sammenbrud for så vidt muligt kan undgås. Holdningen til begrebet "anbringelse" og vigtigheden af at undgå sammenbrud i Ishøj kommer her til at stå i skærende kontrast til en af vores cases, hvor børn oplever at være anbragt 7 forskellige steder, inden de er fyldt 2 år!

Slutteligt kom vi også ind på økonomien og mit meget store spørgsmål: Er det så meget dyrere at gøre det på den rigtige måde? Og svaret var klart: Nej! Dette på trods af, at man i Ishøj faktisk har den politik, at man tænker barnet før økonomien. Ishøj tænker nemlig også *langsigtet* og ved, at den investering de laver i plejebørnene i starten, betaler sig mange gange på den lange bane.

I Ishøj spiller familieplejekonsulenten altså en meget central og vigtig rolle i en anbringelsessag og netop ved, at det er muligt at afgrænse de forskellige arbejdsopgaver og arbejde tværfagligt, kan der komme den høje kvalitet ind i anbringelsessagen, som kan sikre *den gode anbringelse* til stor gavn for plejebarnet, men også plejefamilien, som bliver anerkendt som ligeværdig samarbejdspartner.

Skal jeg trække overskrifter frem i den gode anbringelse hos Ishøj så er det: Forarbejde inden anbringelsen, kvalitet i tilsynet under anbringelsen og holdningen, at en anbringelse er en *fælles* opgave for alle parter.

Det kan derfor skabe bekymring i forhold til den nye tilsynsreform, som kun omfatter det driftsorienterede tilsyn og kun for generelle godkendte plejefamilier. I Barnets Reform ligger der, at der skal afholdes børnesamtaler 2 gange om året – og disse udført af familierådgiver/ socialrådgiver.

Det betyder rent faktisk, at den nye reform kan komme til at åbne op for yderlige besparelser i de forskellige kommuner! Familieplejekonsulenter, som i dag fører tilsyn med plejefamilien, yder råd og vejledning, og ligeledes er dem, der godkender plejefamilier i dag, er nemlig kun en "kan" ting i lovgivningen og *ikke* en "skal" ting. Kommuner får dermed en mulighed for yderlige besparelser nu, hvor godkendelsen lægges udenfor kommune. De kan derfor, med loven i hånden, nøjes med de to samtaler med barnet om året.

Man kommer muligvis – og forhåbentlig – u hensigtsmæssige plejefamilier til livs med den nye tilsynsreform, men man risikerer samtidig at forringe kvaliteten i selve anbringelsen i en væsentlig grad, da man ikke lovgivningsmæssigt har sikret tilsyn af kommunerne, og at der nu gives "frit lejde" for yderligere besparelse.

nødråb fra plejefamilier

3. Afsnit

NØDRÅB FRA PLEJEFAMILIER

En plejemor har beskrevet sin bekymring i et brev til social- og integrationsministeren. 154 plejefamilier har vist deres støtte og er medunderskrivere af brevet. Hendes brev har hun kaldt nødråb fra plejefamilier:

En stor del af os plejefamilier kunne ikke få armene ned, da "Barnets reform" langt om længe kom til verden.

Nu ville man sætte fokus på barnet og barnet skulle inddrages i sin egen sag. Det skulle være slut for kommunerne at overhøre indberetninger og tage misforstået hensyn til biologiske forældres behov frem for barnets behov.

Desværre oplever mange af os plejefamilier, at kommunerne stadig ikke overholder loven, og at kommunerne opfatter loven meget forskelligt.

Mange kommuner ønsker ikke en dialog med plejefamilien omkring barnet (selvom det er os, der kender børnene bedst).

Kommunerne svarer ikke på vores mails, selvom det er nok så relevant for børnene. Når kommunerne ønsker at ændre på noget så vigtigt som samvær med biologisk familie samt hjemgivelser, bliver børnene og plejefamilie slet ikke hørt, selvom loven foreskriver dette.

Mange af vores børn er velundersøgt, og der foreligger psykolograpporter og udtalelser fra fx børnehave eller skole. Men selvom der er nok så mange dokumenter fra fagfolk, der underbygger det, vi som plejefamilie oplever, vælger mange kommuner at overhøre dette for at trumfe en evt. beslutning igennem, som ofte er en beslutning, som går ud over barnet.

Alt for mange plejebørn bliver stadig ikke inddraget i beslutninger om deres eget liv. Kommunerne bruger heller ikke de muligheder som barnets reform rummer fx videreført anbringelse for de børn, som har større tilknytning til plejefamilien end til den biologiske familie. Samvær bliver også alt for ofte planlagt ud fra forældrenes ønske og ikke ud fra barnets behov.

Som plejefamilie har vi fået skærpet underretningspligt, hvis vi er vidne til et barn, der udsættes for vanrøgt, udsættes for nedværdigende behandling eller lever under forhold, der kan bringe barnets sundhed eller udvikling i fare.

Vi kan lave en indberetning til Ankestyrelsen eller ombudsmandens børnekontor. Men det er ikke så nemt at gøre, hvis det er kommunen, man skal indberette for ikke at varetage barnets bedste.

Mange plejefamilier tør simpelthen ikke indberette kommunen, fordi vi ikke er part i sagen. Vi er meget usikre på, hvad vi sætter i gang, hvis vi klager over kommunen.

Nogle plejefamilier har oplevet en direkte fyring efter en klage. Andre er bange for, hvad konsekvenser det kan få for børnene. Da de biologiske forældre vil blive informeret om, at plejefamilien har lavet en indberetning, kunne man godt frygte at forældrene kunne blive så vrede på plejefamilien, at de ikke ønskede samvær med deres børn, som ofte foregår sammen med plejemor eller plejefar. Ville kommunen mon efterkomme forældrenes ønske om samvær uden plejeforældre?

For mange børn ville dette være dybt traumatisk, da plejefamilien sommetider er deres eneste tryghed under samvær.

Socialpædagogernes landsforbund fortæller, at de desværre ser, at nogle kommuner straffer plejefamilien efter en klage. Plejefamilier mangler en form for beskyttelse under en klage. Man burde kunne garantere os, at en kommune ikke måtte fyre plejefamilien eller lave om på samvær, imens en sag står på. Vi mangler nogle som kan guide os i en klagesag, og som kan sikre, at både plejebarn og plejefamilie får en fair behandling.

Det undrer os, at man har lavet en udmærket lov, der skal beskytte udsatte børn, men at man ikke kan håndhæve loven, da der ikke er de store konsekvenser for de kommuner, der ikke ønsker at følge loven. Og så ville det hjælpe, hvis plejefamilier kunne lave indberetninger uden at skulle frygte for især børnenes fremtid.

Vi har efterhånden samlet en gruppe på facebook på tæt ved 1.000 familieplejere og gruppen vokser dag for dag. Nogle er ansat af gode kommuner og har tilfredsstillende arbejdsforhold. MEN mange plejefamilier oplever kommuner, som ikke overholder loven, hvor sagsbehandlere ingen kontakt har til børnene og derfor ikke kender dem.

Vi plejefamilier ønsker, at man vil tage vores beretninger alvorligt og ikke afvise os ved at sige, at det er "enkelte" uheldige oplevelser. Det er mange kommuner rundt omkring i hele Danmark, det drejer sig om. Det kan vores store gruppe af familieplejere bevidne.

Man kan ikke blive ved med at lukke øjnene for, at der foregår noget, som bare ikke er i orden for alle de børn og unge som det går ud over. Loven om barnets reform er her. Nu mangler vi bare nogle, som sørger for at loven bliver håndhævet i ALLE kommuner. Giv i det mindste plejefamilier bedre klagemuligheder, så vi kan beskytte vores kære plejebørn, som vi er sat til at varetage omsorgen for.

4. Afsnit

EN ENKELTSTÅENDE MEN IKKE ENESTÅENDE SAG

I begyndelsen af året (2013) sendte en kommune breve ud til deres plejefamilier med trusler om at opsig dem inden 14 dage, hvis de ikke accepterede dens nye retningslinjer for hvad omkostningsbeløbet dækker.

Plejefamilier får et beløb til kost og logi som skal dække helt almindelige udgifter ved plejebarnets ophold i plejefamilien. Kost- og logidelen dækker langt fra alle de omkostninger, der er forbundet med at have et plejebarn.

Kommunerne kan og har derfor ydet tilskud til en række engangsudgifter eller løbende udgifter. I modsætning til kost- og logidelen gives de øvrige tilskud ved skøn. Mange plejefamilier har drøftet de ekstraudgifter, der kan forudses, og fået dem fastlagt og skrevet ind i kontrakten.

Dette fastlægger kommunen nu i et "Retningslinjer for Plejefamilier" og skriver:

Returadresse
Børn og Familie, Område Syd Sekretariatet
Nygade 56 6900 Skjern

Ringkøbing-Skjern Kommune

[Redacted]

Sagsbehandler
[Redacted]
Direkte telefon
[Redacted]
E-post
[Redacted]
Dato
29. januar 2013
Sagsnummer
[Redacted]

[Redacted]

Kontrakten bedes underskrevet og returneret til Ringkøbing-Skjern Kommune, Børn og Familie, Område Syd, Tinghusvej 1, 6900 Skjern inden 14 dage fra modtagelsen af kontrakten.

Såfremt Ringkøbing-Skjern Kommune ikke modtager kontrakten retur i underskrevet stand indenfor ovennævnte tidsfrist, betragtes kontrakten som opsagt. For Jer betyder det, at kontrakten er opsagt med virkning fra 13.02.2013, og Jeres ansættelsesforhold ophører fra denne dato.

Skulle der være spørgsmål, er I meget velkomne til at kontakte Teamkoordinator [Redacted]

Venlig hilsen

Retningslinjer for Plejefamilier

Hvad dækker omkostningsbeløbet

Aflastning:

Som hovedregel etableres der ikke aflastning til børn i familiepleje. Hvor barnet ikke er hjemme på samkvem/ferie kan der i særlige tilfælde ansættes barnepige, der aflønnes direkte af kommunen.

Børn/unge anbragt i kommunal plejefamilie skal tilbydes aflastning.

Socialrådgiveren træffer beslutning herom ved plejeforholdets begyndelse.

Barnepige:

Udgifter til barnepige afholdes af plejefamilien, idet udgiften er indeholdt i kost- og logi beløbet. I særlige tilfælde kan kommunen dog bevilge midler til aflønning af barnepige, hvis det vurderes, at barnepige er et formålstjenligt alternativ til en aflastningsfamilie, og såfremt det er forudbestemt i handleplanen.

Kommunen skal indhente børneattest på barnepigen.

Beklædning, fodtøj og medicinudgifter:

Beklædning dækkes efter gældende takster.

I helt særlige tilfælde, hvor forældrene havde fået støtte efter SEL § 41, stk. 3, såfremt barnet boede hjemme, kan kommunen yde ekstra hjælp til beklædning efter forudgående ansøgning fra plejefamilien. Det kan f.eks. ske i tilfælde, hvor et handicappet barn slider særligt meget på tøjet, merudgifter til specialfodtøj efter lægelig anbefaling og lign.

Ekstraordinære store medicinudgifter dækkes efter aftale med socialrådgiveren. Ekstraordinære store udgifter er udgifter, som forældrene ville have fået tilskud til i forhold til merudgifter jfr. Servicelovens § 41, stk. 3.

Briller og kontaktlinser:

Udgifter til briller/kontaktlinser dækkes af kommunen efter aftale med sagsbehandler.

Computer, printer, internet m.v.:

Opsparingsbeløb til computer er indeholdt i plejefamiliens omkostningsbeløb.

Såfremt barnet ikke har været anbragt i familieplejen i 2 år, hvormed der ikke har været tid til opsparing, yder kommunen omkring barnets 10-års alder et tilskud på max. 4000 kr. til anskaffelse af computer. Computeren følger barnet. Der gives kun ét tilskud pr. barn. Såfremt det er barnets skole, der forlanger, at barnet har en computer til rådighed, er det skolen, der må afholde udgiften hertil.

Cykel:

Der er mulighed for bevilling af tilskud til cykel ved konkret aldersbehov (barnets alder/størrelse) med et beløb på max. 2.000 kr. pr. gang.

Daginstitution / Privat skole:

Plejefamiliens udgift til forældrebetaling til daginstitution dækkes af kommunen når det er besluttet og indskrevet i handleplanen. Bemærk at den kommunale andel af daginstitutionspladsen betales via pladsanvisningen.

Efterskole:

Ved ophold på efterskole under plejeanbringelse halveres vederlag og omkostningsdel.

Plejefamilien orienteres vedr. bevilling af efterskoleopholdet.

Kommunen betaler efterskoleopholdet, og det er sagsbehandleren, der følger op på efterskoleopholdet via statusbeskrivelse, handleplansmøder m.v.

Etablering og indskrivningsbeløb:

Plejefamilien stiller et almindeligt møbleret værelse til rådighed.

Der foretages en konkret vurdering af barnets eventuelle behov for yderligere indbo/udstyr. Indskrivningsbeløbets maksimum fremgår af de vejledende satser fra KL. Plejefamilien skal kunne fremlægge dokumentation for, hvad indskrivningsbeløbet er brugt til.

(Ved anbringelse på eget værelse, vurderes behov for møbler og andet indbo, som en del af indskrivningsbeløbet)

Anbringelsesstedet orienteres af socialrådgiver om, at udstyr som anskaffes ved indskrivning tilhører barnet/den unge og følger barnet/den unge ved fraflytning.

Ferie, pas og vaccination:

Plejefamilier er omfattet af ferieloven. Der optjenes ret til ferie med løn i 5 uger pr. år. Hvis der ikke modtages andre ferieønsker fra plejefamilien, er ferieafholdelse på forhånd varslet i henhold til ferielovens regler til afholdelse med 3 ugers hovedferie i uge 28, 29 og 30. Desuden varsles ferieafholdelse i uge 42 og uge 7.

Det anbefales, at plejefamilien altid afholder ferie med plejebarnet, med mindre der er tale om helt særlige omstændigheder. Dette ud fra en betragtning om, at det sjældent er hensigtsmæssigt for plejebarnet ikke at deltage i en ferie på lige fod med de andre familiemedlemmer.

Kommunen yder et tilskud på maks. 4.000 kr. årligt til plejebarnets andel af ferierejsen. Indeholdt i beløbet på 4.000 kr. er også eventuelle udgifter til pas og vaccinationer. Beløbet kan afregnes, når der er modtaget dokumentation for plejebarnets andel af ferien.

Hvis plejefamilien ikke tager på ferie med plejebarnet, skal kommunen orienteres, og der udbetales ikke tilskud til ferie.

Forsikring:

Plejefamilien er omfattet af lov om arbejdsskadeforsikring.

Anbragte børn ulykkesforsikres ikke fremadrettet. Hvis de har en ulykkesforsikring på anbringelsestidspunktet, som er tegnet af forældrene, skal den opsiges, hvis forældrene ikke fortsat ønsker at betale præmien.

Socialrådgiveren skal sikre, at plejefamilien sørger for, at barnet/den unge under opholdet er dækket af en kombineret ansvars- og familieforsikring, der dækker personskader og tingskader, forvoldt af plejebarnet/den unge mod tredjemand eller tredjemands ejendom.

Plejefamilien kan ansøge Ringkøbing-Skjern Kommune om erstatning af tingskader forvoldt mod plejefamilien, når beløbet overstiger 1.000 kr., hvis skaden er omfattet af forsikring.

Erstatningskrav fra plejefamilien, som ikke er omfattet af forsikringsdækning, vurderes i samråd med teamkoordinator og juridisk team. Ved tvivlstilfælde kontaktes forsikringsteamet.

Udgiften til forsikring bevilges af socialrådgiveren.

Fritidsaktiviteter og udstyr:

Udgifter til fritidsaktivitet, kontingent og udstyr i forbindelse med fritidsaktiviteten er indeholdt i plejefamiliens omkostningsbeløb.

Gaver:

Der udbetales automatisk tilskud til gaver efter gældende takst til jul og fødselsdag til indkøb af gave til plejebarnet fra plejefamilien.

Konfirmation:

Der kan udbetales midler til beklædning jfr. gældende takster fra KL.

Kommunen yder et tilskud på op til 250 kr. pr. kuvert til maks. 25 kuberter til konfirmationsfest.

Tilskuddet skal betragtes som en økonomisk ramme, inden for hvilken man selv bestemmer de nærmere omstændigheder for konfirmationsfesten.

Beløbet udbetales efter dokumentation for afholdelse af konfirmationen

Kostbeløb, kostpenge, weekend, ferier:

Barnet anses for at være en del af familien og indgår derfor på lige vilkår med plejefamiliens børn. Statens takst for kostbeløbet trækkes fra kost- og logi beløbet ved plejefamiliens ferie uden plejebarn (over 3 døgn).

Logi:

Møbleret værelse med sengetøj, linned, legetøj og lign. (undtaget spædbørnsting, dette kan evt. udlånes af Ringkøbing-Skjern Kommune) stilles til rådighed og fornyes af plejefamilien.

Omkostningsbeløbet forventes at dække:

Vask og personlig hygiejne

Håndkøbsmedicin samt lægeordineret medicin ved midlertidig behandling. (eks. penicillin).

Ekstra dyr behandling kan ansøges hos sagsbehandleren. Kørsel til tandlæge og alm. læge, frisør.

Brug af telefon, mobiltelefon, TV samt computer, porto, entre til Zoo, tivoli, biograf, svømmehal m.m., samt transport til disse. Pas. Kost, alm. kost inkl. Skolemælk. Skoletaske, passer, lineal, lom-meregner m.v. skolefoto, skole- og klassearrangementer (under 150 kr) samt klassekasse.

Diverse fritidsarrangementer. Gaver til skolekammerater og venner. Vedligeholdelse af cykel

Kørsel til kammerater og fritidsarrangementer.

Kurser og supervision til plejeforældre:

Plejefamilien har ret og pligt til deltagelse i minimum 2 undervisningsdage pr. år.

Beslutning om kursus- og undervisningsdage træffes af Ringkøbing-Skjern Kommune, Specialteamet for Plejefamilier og opholdssteder.

Plejefamilien tilbydes supervision i overensstemmelse med plejeopgavens omfang.

Supervision ydes af Ringkøbing-Skjern Kommune, Specialteamet for Plejefamilier og opholdssteder.

Der ydes ikke tabt arbejdsfortjeneste til supervision og kurser

Særlig behandling:

Udgifter til nødvendig særlig behandling (ergoterapi, fysioterapi, psykolog og lign.) kan søges dækket. Behandlingen skal være anbefalet af læge/sygehus, og være forudbestemt i handleplanen.

Transport / kørsel:

Almindelig omsorgsbetinget kørsel er indeholdt i omkostningsbeløbet. Det vil sige kørsel til og fra dag-tilbud/skole, lægebesøg, fritidsaktivitet, legeaftaler, mv.

Kørsel til længerevarende behandling, der er forudbestemt i handleplanen, dækkes efter statens lave-ste takst.

Hvis det er et krav, at plejefamilien henter og bringer barnet til samvær med biologisk familie eller hvis plejefamilien er pålagt deltagelse i kurser, temadage mv., dækkes denne kørsel med statens lave-ste takst

Tøj og lommepenge til barnet:

Tøj- og lommepenge udbetales månedlig bagud til barnets NEM konto.

Plejefamilien opretter en NEM konto til barnet, hvis barnet ikke allerede har en.

Retningslinjer i denne pjece er gældende for plejefamilier godkendt efter Servicelovens § 142, jfr. Servicelovens § 66, nr. 1 og 2.

Børn og Familie

Dyrvigsvej 9 • 6920 Videbæk

Telefon 99 74 24 24

E-post: sikkerpost@rksk.dk

www.rksk.dk

Bag denne "sag" er to unge. Begge med svær og tung bagage med sig fra deres tidlige start i livet.

Begge har været i denne plejefamilie i over 6 år. Begge har fundet troen på sig selv og livet og begge klarer sig nu godt i deres skoleliv. Disse børn har alle muligheder for at blive "mælkebøtteebørn" og en sand solstrålehistorie.

Disse børn er dog også børn, der som udgangspunkt har og havde potential for at forblive på det nederste trin på samfundets stige i kraft af deres sociale arv.

Bag dem begge ligger en utrolig stor, ihærdig og vedholdende indsats fra en plejefamilie, som har været i stand til at give dem den tryghed og omsorg, iblandet med en stor portion faglighed, der skulle til for at disse to unge kan komme ud af deres anbringelses-forløb som vinder og ikke taber.

Psykologisk set, så er teenageårene barnets "second chance" for at reparere og hele de eventuelle psykologiske skader, barnet måske pådrog sig i den tidlige start af livet. Er der tale om stærkt omsorgssvigtede børn vil denne proces, naturligt nok, være endnu mere vigtig – men også endnu mere sårbar og omfattende. Ved omsorgssvigtede børn kræver processen voksne, der kan stå klippefast, er stabile og vedbliver at drage og vise omsorg og kærlighed til den unge. Voksne som vil "være der" ligegyldig hvad!

Ringkøbing Skjern Kommune fremsender et brev, hvori de opsiges plejefamilien med 14. dages varsel, såfremt de ikke accepterer både yderst forringede vilkår, hvor de nu skal dække en hel del af omkostningen for plejebørnene ud af deres egen løn. Ydermere er der lagt op til 2 - 3 vederlagsnedgang samlet på denne opgave - uden det kan begrundes fagligt.

Denne plejefamilie er ikke den eneste, der har modtaget sådan et brev fra kommunen. Ringkøbing Skjern Kommune er altså villig til at rive gulvtæppet og det hårdt oparbejdede sikkerhedsnet under børnene væk, såfremt en plejefamilie ikke vil – eller kan - acceptere de nye vilkår. En konsekvens for børnene, som vil have fatale konsekvenser for dem, såfremt de bliver tvunget ud i at skulle forlade deres plejefamilier.

Ringkøbing Skjern Kommune viser ingen respekt eller omtanke, men kun fuldstændig ligegyldighed, for disse børn i deres ønske om at spare en smule penge og de viser, at de på ingen måder holder sig tilbage for at tage plejebørnene som gidsler og bruge dem til følelsesmæssig afpresning af en plejefamilie.

Er det holdningen til plejebørn i dag?

Er de bare andenrangs mennesker?

Eller er de slet ikke mennesker?

5. Afsnit

DIALOG MED FORVALTNINGEN

Vi har kaldt dette afsnit 'Dialog med forvaltningen'. Det er ironisk ment fordi eksemplerne viser det modsatte. Det er eksempler som viser den tiltaleform og de måder, forvaltninger behandler plejefamilier på. Formålet er at vise, hvad vi plejefamilier – som alle er voksne mennesker – skal stille op til. Eksemplerne fremstår, som vi har fået dem.

Eksempel 1:

1. nov. 2010 fremsendes kontraktudspil.

15. dec. afholdes møde med teamleder. Det aftales, at der vil blive afholdt endnu et møde, idet der er ting i forbindelse med kontrakten, som der endnu ikke er styr på.

4. april 2011 rykker jeg for ny dato, og sidst i april afholdes møde med SL's deltagelse. SL opfordrer på det kraftigste til at kontrakten bør have et indhold efter KL's anvisninger. Der fremsendes ingen ny kontrakt, men vederlagene sættes ned pr. 1.maj 2011.

April 2012! efterspørger jeg ved sagsbehandler en kontrakt, da jeg ikke selv har et eksemplar. Hun svarer, at den ligger da i sagen, og jeg kan få en kopi. Herefter modtager jeg en kopi af kontraktudspillet, som blev fremsendt nov. 2010.

8. August 2012 rykker SL for en kontrakt med et egentligt indhold og underskrifter. I et journalnotat fremgår det, at sagsbehandleren i samråd med teamlederen har besluttet ikke at besvare SL's mail, idet der i notatet er fremført, at kontrakterne er sendt til mig for længe siden, det er bare mig som ikke har villet skrive kontrakterne under.

17. aug. fremlægger Viso deres rapport og beskriver børnene som velanbragte. Efter rapporten er blevet fremlagt erklærer teamlederen, at man har hørt, hvad der er blevet sagt, men da dette kun er anvisninger, vil man påtænke at omlægge plejeopgaven.

6. dec. er vi indkaldt til møde og orienteres om børnenes hjemgivelse, som vil blive d. 19. dec.

2. På et tidspunkt hvor jeg bad om at få forhandlet vederlag var sagsbehandlerens kommentar: "Jamen, du får da lige så meget i løn som jeg".

3. En anden sagsbehandler: Jeg forsøgte at gøre opmærksom på det manglende samarbejde ml hende og jeg. Da der i denne kommune ikke bruges fam.pl. konsulenter som en slags "mellem mand" prøvede jeg at forklare hende, at jeg jo ikke havde andre end hende at dele mine frustrationer med. Hendes udmelding var, at hendes opgave ikke var at passe på mig, det kunne jeg gå til supervisor med.

4. Et andet sted fremgår det (set i min aktindsigt) at sagsbeh. og bio åbenbart har lavet en aftale om, at bio skal sende sms'er fra mig videre til sagsbeh... bio skriver til sagsbeh. "Hej! det er de her beskeder, jeg har fået tilsendt fra plejemor, jeg kunne ikke finde ud af det med mailen, håber du kan bruge det mvh X". Det siger lidt om hvad sagsbeh regner os for... i alle tilfælde ikke samarbejdspartnere!

Eksempel 2:

1. Ved et utal af møder har jeg hørt: "Vi er heller ikke sikre på, at pb er velanbragt", ligesom "Vi skal sikre os, at en lille pb ikke kommer til skade" og "Havde pb ikke haft den stærke tilknytning til dig, var pb fjernet for længst".

2. Ved et møde med deltagelse af SL tales der om, at barnet ikke er fuld tid i skole. Jeg forholder forvaltningen til, at skolen sender pb hjem (jeg er "fritstillet" til at varetage fuldtidsarbejde ved siden af opgaven), da pb ikke magter at være der fuld tid. Jeg får at vide, at det er min opgave at sørge for, at pb er i skole fuld tid. Jeg spørger; hvad jeg da skal gøre? pb er træt... Min mand siger (ikke i en vred tone): I ved åbenbart ikke hvordan det er at leve med et barn med pbs vanskeligheder. Faglig leder afbryder mødet meget vredt, peger på døren og beder os gå. Mødet har på det tidspunkt varet 20 min.

SL er meget rystet over denne opførelse.

3. Vi sidder hårdt i det økonomisk, da man har valgt at nedsætte min løn med 40 % med begrundelsen i, at barnet starter heldagsskole. Trods dokumentation fra børnepsykiater på, at barnet ikke vil være i stand til at være i skole på fuld tid fastholder forvaltningen. Jeg "fritstilles" til at få et fuldtidsarbejde. Forholder forvaltningen til, at dette ikke er muligt, da barnet sendes hjem flere gange om ugen. Forholder dem samtidig til, at vi sidder meget hårdt i det økonomisk, da det ikke på nogen måder har været muligt at kompensere for den tabte lønindtægt på anden vis. Jeg får udmeldingen: "Nu retter du lige op på jeres dårlige økonomi. Ellers må vi, som kommune, jo handle på dette, da I så rent faktisk ikke har råd til at have et plejebarn. Og det skal vi jo handle på..."

4. Ved møde med deltagelse af to repræsentanter fra SL bliver der sagt, at man har stor mistillid til mig, og man er meget bekymret for, om jeg skader barnet og denne bekymring har man haft længe. SL forholder kommunen til, at så er det rent faktisk deres pligt at undersøge mig, hvis de har mistanke om, at jeg skader barnet.

5. Netop denne: "Vi kan være bekymret for, om ikke du skader barnet", er sagt mange gange igennem årene. Jeg har endda selv bedt om både mundtligt og skriftligt, at man handlede på denne bekymring og undersøgte mig sammen med barnet. Intet er sket.

6. Denne udmelding har nok også været en del af sagen, da den var i Ankestyrelsen, da denne pålagde kommunen at dels udføre en børnepsykiatrisk undersøgelse, men også en undersøgelse af barnets opholdssted. Rapporten konkluderer, at barnet bør forblive her - alligevel er forvaltningen forsæt med at køre i sporet; vi er ikke sikre på pb er velanbragt, vi skal sikre, pb ikke kommer til skade, hvis vi kunne, var pb fjernet osv.

7. Ved et forhandlingsmøde (efter nedsættelse af vederlag) forholder SL faglig leder til, at jeg ikke er fritstillet. SL spørger hvordan det forventes, at jeg skal sætte barnet på bussen kl. 8.00, tage af sted til et fuldtidsarbejde, få ordnet huslige pligter (kan ikke gøres ved barnets tilstedeværelse), restituere mig og lade op, så jeg kan tage imod barnet igen kl. 14.00 hvor jeg så går på "arbejdet" igen - hvilket også indebærer meget forstyrret nattesøvn? SL spørger direkte: "Hvornår skal Plejemor sove? Eller skal hun slet ikke hvile og sove?" Hertil svares bare: "Nej".

8. Forholder forvaltningen til, at mange af de tiltag forvaltningen har sat i værk betyder, at barnet bliver svært belastet, og pb derfor ikke er i stand til at have et anstændigt børneliv. Vi, som plejefamilie, kan heller ikke have noget, der minder om et almindeligt liv, og vi er på hårdt arbejde for at kompensere barnet for de store belastninger. Forvaltningens svar er: "I er ansat til at bygge barnet op, så river de andre det ned, så skal I bygge op igen for at dette kan blive revet ned igen".

Eksempel 3:

Vi havde tilsyn fra kommunen, det første i 2 år & af endnu en ny sagsbehandler. Tilsynet lå 2 dage efter 7 ugers sommerferie, hvor vi havde været på 24/7 og specielt det ældste pb. - på det tidspunkt 12 år - trækker tænder ud, når rutinen brydes, så vi var trætte, rigtig trætte. Dette fænomen havde vi gjort opmærksom på i samtlige 8 år anbringelsen havde været og tillige med i den samtale, vi havde inden pb. kommer hjem fra skole. Vi sagde, at det måske var et meget godt tidspunkt, sagsbehandler kom på, da hun jo dumpede lige ned i summen af vores frustrationer.

Jeg havde svært ved, da pb. kom hjem, ikke at lade min irritation over pb.'s handlinger, som var de samme som i sommerferien, skinne igennem, men var på ingen måde grum, dum eller utilregnelig. ;)

Da sagsbehandler & vores eksterne kurator, som er kommet her igennem hele anbringelsen, og som kender os og børnene rigtig godt, sammen kørte hjem, sagde sagsbehandler til kurator noget i retning af: "Jeg tænker, om pb. er velanbragt, og om ikke pl.fam. bare gør det for pengenes skyld."

Den udmelding kom hun med efter at have mødt os 1 gang, hvor hun bestemt ikke havde læst op på sagen. Hvis hun havde det, så ville hun i de ½ årlige statusrapporter kunnet have læst, hvor belastende ferie er for os i vores familie.

Eksempel 4:

Var til møde på kommunen, fordi vi gentagne gange havde gjort opmærksom på at vort pb, tog skade af samværet med sin mor. Vi ønskede samværet ændret. Han reagerede voldsomt i op til 10 dage efter samvær, og så var der jo kun 4 dage til han skulle af sted igen.

Svaret vi fik ... Han er plejebarn og må ta' de knubs, det gir !!!!!

Jeg glemmer det ALDRIG....!

PS: det tog godt 4 år, før vi fik det ændret, men det er en laaaang historie.

Eksempel 5:

Pb fik ny socialrådgiver for godt et år siden. Indkaldte kort efter til statusmøde. Har inden mødet hverken mødt pb, udbedt sig en statusrapport ej heller mødt eller talt med plejefam. Pf medbringer statusrapport til mødet, et eksemplar til hver. Socialrådgiver ignorerer fuldstændigt indhold af rapport og undlader i det store og hele at svare på, hvad pf fremlægger. Socialrådgiver dikterer, samvær fortsætter som hidtil, dog sættes det op med ½ times varighed.

Pf stiller spørgsmålstegn ved den manglende støtte til barnet under samværet, hvortil socialrådgiver siger **"I vil jo ikke have, forældrene skal have samvær"**... (pf har aldrig givet udtryk for, at forældrene ikke skal have samvær, tværtimod. Pf har efterlyst støtte til barnet pga pb's voldsomme reaktioner) Denne udtalelse kommer, mens forældrene og deres bisidder samt støtte er til stede...

Pf inviterer et par måneder senere socialrådgiveren til et besøg i familien, så hun kan møde pb og plejefam. Socialrådgiveren svarer i telefonen på invitationen **"hmm joo, det kan jeg vel godt"**. Men det kan først blive om 2 måneder". Socialrådgiver kommer. Pf fortæller pb's historie og deres observationer. Tilbyder socialrådgiver at se filmen (undervisningsmateriale udgivet af fam.konsulent Birgitte Jacobsen i samarbejde med psykologen Susan Hart). Hertil svarer socialrådgiveren **"nej det vil jeg ikke"**, pf tilbyder, at hun kan låne den og fortæller, at filmen er kort. Socialrådgiveren svarer **"Nej for jeg får nok alligevel ikke tid til at se den"**. Der aftales to mulige datoer for nyt statusmøde. Socialrådgiver vil vende tilbage med hvilken af datoerne det bliver.

Efter 3 uger skriver vi til socialrådgiveren og rykker for datoen. Hun kan ikke kontaktes via telefon. Socialrådgiveren ringer på et tidspunkt, hvor plejefam er i byen og afgiver dato for mødet. Da plejefam kommer hjem konstateres det, at datoen er en anden end de to i forvejen aftalte, og desværre ikke en mulig dato for fam. Da det ikke er muligt at få kontakt via telefonen, skriver pf en mail, hvor der gøres opmærksom på problemet. Socialrådgiver ringer en times tid senere og siger **"DET BLIVER DEN DATO. OG JEG FORVENTER I BEGGE MØDER FREM OG DET STÅR IKKE TIL AT ÆNDRE"**.

Plejefar kan ikke tage en diskussion på daværende tidspunkt, da han er ved at putte yngste pb. Efterfølgende forsøger plejefar at ringe tilbage til socialrådgiveren, men igen forgæves. Plejefar sender en mail, hvori han gør opmærksom på problemet, og at vi ikke har mulighed for at flytte anden aftale og at det er første gang i de 15 år pf har været familieplejere, at en dato ikke kan imødekommes. Han gør opmærksom på, at det ikke er muligt at skaffe en barnepige til 3 børn med kun 8 dages varsel. Dette skyldes plejebørnenes vanskeligheder. Tilbage kommer flg mail til plejefamilien:

Hej xx og xx

Statusmødet bliver afholdt den dag.

De to datoer vi talte om på besøget hos jer var EVENTUELLE, idet jeg har alle mine aftaler elektronisk og derfor ikke kan se alle aftaler, såfremt de ikke er ajourført. Ligesom jeg skulle have svar fra de andre mødedeltagere om de kunne deltage. Det kan de og jeg ikke.

**Jeg finder det ærgerligt, at jeg nu flere gange har lavet aftaler med xx i telefonen og efterfølgende får jeg krav om ændringer eller aflysninger.
Dagsordenen kan ikke ændres.**

I en familie med 3 børn tænker jeg, at I selvfølgelig har en, som kan passe pb i den 1½ time det tager.

Samme socialrådgiver under næste statusmøde (sommeren 2012). Udtaler igen efter plejefar har gjort opmærksom på pb's reaktioner efter samvær og efterlyser synlig og styrende støtte til barnet "**I vil jo ikke have forældrene har samvær med deres datter**". Plejefar forstår ikke hendes kommentar og gør opmærksom på pb's behov og reaktioner, hvortil socialrådgiver svarer "**det siger I jo**". Socialrådgiveren fortsætter "**xx** (forældrenes støtte som ikke deltager under samværene, men sidder i et andet lokale) **oplyser, at pb styrer hele showet, så der er ingen grund til ændringer, samvær fortsætter som hidtil**").

Plejefam indkaldes til kontraktforhandling, hvor socialrådgiver igen udtaler "**det siger I jo**" og det op til flere gange. Plejefamiliens bisidder fra SL var til stede og vidende til udtalelserne. Hans efterfølgende kommentar var "det var ikke en forhandling, det var en diktering af socialrådgiver og dennes socialfaglige koordinator".

Anden Socialrådgiver til andet pb: Pr telefon har plejemor og socialrådgiver aftalt, at plejefamilien vil blive kontaktet af xx som er leder af pladsanvisningen. Nogle dage senere ringes plejemor op af en anden, en sprogkonsulent som fortæller, at vedkommende har fået en besked fra socialrådgiveren om at aftale tid for sprogtest...!! Plejemor spørger, om der er sket en fejl, for socialrådgiveren havde fortalt at xx fra pladsanvisningen skulle kontakte pf. Sprogkonsulenten fortæller, at de deler kontor hvortil plejemor spørger, om der måske er sket en fejl, så sprogkonsulenten har fået beskeden i stedet for xx. Det vil sprogkonsulenten lige undersøge og vende tilbage. Pf modtager dagen efter flg mail fra socialrådgiveren :

Aftalen er, at sprogkonsulenten kontakter plejefamilien og træffer en aftale vedr. vurdering af pb i slutningen af januar, når pb er fyldt 2 år.

Plejefamilien kan ikke afvise dette, eftersom det er sagsbehandleren, der styrer indsatsen og træffer de nødvendige beslutninger i sagen.

Så vi holder fast i, at sprogkonsulenten kommer på besøg og vurderer pb sidst i januar – jeg vil foreslå, at sprogkonsulenten blot meddeler tidspunktet til plejefamilien.

Med venlig hilsen

XXXXXX XXXXXX
SOCIALRÅDGIVER
FAMILIERÅDGIVNINGEN

(Navne er ændret til xx og sprogkonsulent pga. tavshedspligten. Det er socialrådgiveren som har skrevet midterste linje med fed. I begge tilfælde kan pf se, at deres korrespondance mellem socialrådgiverne og pf deles med andre for pf ukendte personer. Pf har skriftligt spurgt lederen, hvorfor korrespondancen mellem dem og socialrådgiver deles med andre, men ikke modtaget svar).

Eksempel 6:

Situationen er: Sagsbehandler har lavet samværene med biologisk familie om og forøget samværene fra 4 til 6 samvær om måneden uden at have informeret os om det (vi havde en mundtlig aftale ved ansættelsen om, at vi ikke kunne have flere end 4 samvær på en måned).

Dette var heller ikke vores plejebarns behov, og det viser sig også senere, at han tager skade af det :(Da vi af omveje fik at vide, at samværene var blevet forøget med øjeblikkelig virkning, ringede vi til sagsbehandler. Vi fortalte, at vi var utilfredse med ikke at blive orienteret, og at vi manglede en bedre dialog, og at vi havde en aftale om højst 4 samvær på en måned. Sagsbehandler svarede: "Som plejefamilie har I ikke nogen rettigheder. I skal bare stå til rådighed for jeres løn."

"Dialog, det bruger vi ikke her". "Hvis det er en mundtlig aftale med højst 4 samvær om måneden, så kan det jo ikke bevises, da det ikke står nogen steder".

Situationen er: Vores lille plejebarn som er under et år reagerer mere og mere under samværene med biologisk familie. Han begynder at lukke sig ind i sig selv. Vores supervisor, som er psykolog, advarer om, at det er dybt traumatisk for ham, og at det skader ham. Vi ringer til sagsbehandler for at gøre opmærksom på dette. Sagsbehandler svarede: "Det kan vi desværre ikke gøre noget ved. Det er et plejebarns vilkår og desuden står det i loven. Og I skal i øvrigt huske på, at I jo kun er plejefamilie og ikke drengens biologiske mor og far".

Situationen er: Plejebarn har nu været hos os i nogle år. Han er fuldt ud integreret i vores familie og kalder os for mor og far. Han har ingen tilknytning til de biologiske forældre. Han er blevet udredt på xklinikken, hvor man mener, han har en lettere form for autisme, men vi afventer nu en undersøgelse på børnepsykiatrisk hospital.

Til et møde med sagsbehandler og familieplejekonsulent snakker vi om, at det nogle gange kan være lidt svært for den biologiske far, at plejebarn kalder os for mor og far. Sagsbehandler sagde: "Så synes jeg, at det er på tide at I kalder jer ved jeres fornavne. I skal stadig huske, at I ikke er rigtige forældre. Desuden kan alt jo ske. Når plejebarn bliver udredt på børnepsykiatrisk hospital, så kan det jo være, at vi vurderer at han er for syg til at være i en plejefamilie".

Dette blev vi noget oprørte over, da det ville være direkte børnemishandling at flytte et barn med så stor tilknytning til os. Børnepsyk vurderede, at plejebarn ikke var autist, men at han var stærkt tilknyttet til vores familie, og hvis han blev presset fik han autistiske træk. De udtalte til os, at vi ALDRIG måtte holde op med at kalde os for mor og far, for vi er hans psykologiske forældre og vores kærlighed til ham var den eneste grund til, at han udviklede sig så meget. De kaldte sagsbehandlers udtalelser for "skjulte trusler".

Situationen er: Vi har haft plejebarn i over 5 år, og vores plejebarn anser os som sin familie. Plejebarn har INGEN bånd til biologiske forældre. Lige nu har vi samvær 3 gange om måneden. Det fylder meget, fordi det ikke er plejebarns behov, og han bruger rigtig mange kræfter på bare det at gå i børnehaven og udvikle sig. Med den ene forælder får vi en samværsplan 5 måneder frem. Hver gang, at de 5 mdr. er gået, bliver der skabt stor uro, fordi denne forælder søger om mere samvær, og det bliver så taget op til forhandling (uden i øvrigt at snakke med os om det).

Der foreligger masser af dokumentation fra børnehaven og psykolograpporter, at Plejebarn bliver presset af samvær. Kommunen har jo en forpligtigelse til at undersøge, hvad der er plejebarns behov. Men de ønsker ikke at høre på plejefamilien, børnehaven og diverse rapporter, som alle siger det samme. Vi har skrevet mails og sagt til møder, at vi mener, at man burde lave en videreført anbringelse, da alt i denne sag taler for det. Plejebarn har været hos os så mange år nu, og har sin tilknytning til vores familie. Det ville give ro i anbringelsen.

Vi henholder til, at det står i barnets reform. (Vi mødes til ganske få statusmøder i børnehaven, som sagsbehandler som regel alligevel aflyser!) Til dette svarer sagsbehandler altid: "Man kan kun lave en videreført anbringelse, hvis det er en frivillig anbringelse." (Dette er IKKE korrekt). "Barnets reform er blevet meget værre for børnene. Politikkerne finder på så meget uden at vide, hvordan det fungerer ude i det virkelige liv". "Jeg gider simpelthen ikke at diskutere det her med jer". "Der er ting vi ikke skal have op at vende til statusmøder i børnehaven. I kan komme med jeres spørgsmål til et møde, hvor teamleder også er til stede, for jeg kan ikke svare på jeres spørgsmål". (Det skal lige siges, at vi kun ser sagsbehandler sjældent, og at det møde hun siger, vi kan rejse vores mange spørgsmål, er et møde vi nu har ventet på i 2 år!!! Vi rykker for det møde jævnlige.)

Dette er eksempler på, at samarbejdet med kommunen kun er op ad bakke. De modarbejder i stedet for at samarbejde. De ønsker ikke nogen dialog med os som plejefamilie. De ønsker ikke at inddrage barnet i egen sag. Sagsbehandler har set plejebarn 2 gange og kender slet ikke plejebarn. Familieplejekonsulenten lytter heller ikke og ved aldrig noget om sagen.

De svarer ikke på vores mails, selvom det er nok så relevant for barnet. De svarer heller ikke på mails fra børnehaven, som har skrevet mange bekymringsbreve til dem. De taler ned til os ved at fortælle os, at der er andre plejefamilier, der er mere professionelle, fordi de ikke har følelserne i klemme. De har ikke ført de tilsyn, de skal, og de bruger ikke de redskaber, der er i barnets reform. Vi må ikke få noget at vide om handleplanen. Vi må ikke se statusrapporter. De ønsker ikke at arbejde tværfagligt (børnehave, plejefamilie og biologiske forældre) OG SÅ FORSTÅR SOCIALRÅDGIVERE IKKE AT PLEJEFAMILIER KOMMER OP I DET RØDE FELT !!!

Eksempel 7:

Efter et møde i efteråret 2012 blev der aftalt ændringer til kontrakten. Den nye kontrakt, der blev fremsendt var dog fuld af fejl. Jeg skrev en mail, der punkt for punkt beskrev, hvad der skulle rettes, før jeg ville underskrive. Sagsbehandler skrev, at hun var enig, og der ville blive fremsendt en ny kontrakt indenfor 14 dage. Der skete bare ikke mere.

Da jeg så indsendte min kørselsopgørelse for resten af 2012 så hun, at jeg ikke havde underskrevet kontrakten. og skrev derefter til mig, at jeg ikke ville få udbetalt kørsel, før jeg havde skrevet under.

Jeg fik tilsendt den version af kontrakten, hun havde arkiveret, den var kun rettet halvt igennem, så selvom det var tydeligt, at hun og ikke jeg var ansvarlig for forsømmelsen har jeg stadig ikke fået mine km- penge. Jeg synes ikke de to ting hænger sammen. Pression.

Denne sagsbehandler er oven i købet den bedste, hurtigste og mest samarbejdsvillige, jeg til dato har haft. Fejlen mht. kontrakten ligger i administrationen. Så når denne sagsbehandler bruger pression, viser det mig bare, HVOR indgroet denne adfærd er.

casesamlingen

6. Afsnit

CASESAMLINGEN

De sidste år har der været meget fokus på børn og anbringelser. Barnets Reform er bl.a. et tiltag i den forbindelse. Reformen har til hensigt at hjælpe de børn, som kunne have brug for det. Den er velgennemarbejdet og forsøger at præcisere og fokusere på, hvem, hvad og hvorfor i forhold til det enkelte barn.

Som plejefamilier har vi hilst denne reform velkommen. Vi har i mange år efterlyst et tiltag i den stil. Vi kan derfor også genkende mange af de problemområder som reformen peger på. Derved oplever vi, at man fra lovgivernes side også erkender, at der er problemer i kommunernes sagsbehandling, som gør, at barnet og dets tarv er i fare.

Desværre har vi som plejefamilier oplevet, at reformen ikke bliver fulgt af kommunerne. Eller med andre ord, så er den "ikke slået igennem". Dette er bekymrende, hvorfor vi med denne samling cases vil forsøge at få dem, som lovgiver til at forstå, at det har store konsekvenser for børnene, at den ikke overholdes.

Der er lavet mange undersøgelser, der peger på, at det ikke nytter/kan svare sig/hjælper at anbringe børn og unge. Undersøgelserne konkluderer, at indsatsen ikke hjælper tilstrækkeligt – heller ikke set i lyset af den store økonomiske byrde denne indsats er. Det, vi som plejefamilier oplever mangler i disse undersøgelser, er, at få dem, der har barnet/den unge i hænderne til at give deres erfaringer med. Man har målrettet undersøgelserne omkring kommunernes vurdering og glemmer at en sag har 2 sider. Vi mener, at en undersøgelse, der tager plejefamiliernes udtalelser og oplevelser med, ville give et helt anderledes billede, hvor man kunne komme tættere på den reelle virkelighed. Her ville man få et indblik i, *hvor og hvorfor* filmen knækker. Med det mener vi, at man ville kunne se, hvor meget det enkelte anbringelsessted/plejefamilie har kæmpet for at få den hjælp til barnet, som fagfolk har konkluderet som en nødvendighed for, at barnet får de bedste forudsætninger for at klare sig fremadrettet.

Erfaringen blandt plejefamilier er, at uanset hvor mange udredninger, der ligger på det enkelte barn, så får barnet ikke hjælpen – med mindre plejefamilierne selv betaler. Der foreligger mange sager hvor fx VISO eller børnepsykiatriske udredninger beskriver gennemgribende problematikker, uden at forvaltningerne handler på det. Dette kan give brud i anbringelserne, da plejefamilierne kommer til kort, eller simpelt hen opgiver kampen med forvaltningen om, at der ikke handles. Det er **yderst** sjældent, at der opgives pga. barnets vanskeligheder, men mere pga. kampen med forvaltningerne for at børnenes tarv holdes som fokus.

Taberne er børnene – og indirekte plejefamilierne, da de i konklusionerne kommer til fremstå som værende dem, der "ikke er fagligt dygtige nok" eller "klædt godt nok på til opgaven". Barnets Reform forsøger at tage hånd om fagligheden ved, at lovgive om, at plejefamilierne *skal* have 2 årlige kursus- og efteruddannelsesdage. Det Barnets Reform ikke tager stilling til er, hvad er en kursusdag. Er det et 3 timers foredrag? Er det et tilbud placeret om eftermiddagen, hvor mange plejefamilier ikke har muligheden for at deltage? Er det et kursus i f.eks. ADHD, når man som plejefamilie har et barn med tilknytningsforstyrrelse? Eller: hvad hvis man slet ingen får tilbudt? Dette er problematikker som fylder meget hos plejefamilierne. Og der er mange som savner konsekvens og præcisering i lovgivning, overfor kommunerne hvis/når lovgivningen ikke overholdes.

Som plejefamilie er vi barnets talerør. Mange børn – specielt de små, kan ikke tale for sig. Når vi ikke bliver betragtet som ligeværdige samarbejdspartnere begynder problemerne. Der er meget forskel på, *hvad* det vil sige at samarbejde. Kommer kravet fra forvaltningen er det en selvfølge,

at det skal være sådan. Plejefamilier er ikke part i sagen. Alligevel kan de fleste ikke sidde det overhørigt, når barnets tarv ikke varetages. Det betyder, at mange plejefamilier forsøger at fremsætte "krav" eller ønsker om, hvad der skal til for at barnets får den fornødne hjælp.

Når det sker opleves/stemples plejefamilien, som krævende og ikke mindst *usamarbejdsvillige*. Med et sådan ord, kan kommunerne omgå Barnets Reform, *uanset* hvor længe det pågældende barn har været anbragt hos familien. Man skal derved ikke forholde sig til den tilknytning, der er barnet og plejefamilien imellem. Plejebørn kan derfor "rives" ud af de trygge rammer og de tilknytningsrelationer, de har fået opbygget til deres plejefamilie fra det ene sekund til det andet, når en forvaltning vælger at trække kortet "usamarbejdsvillig". Som mange af vores cases desværre beskriver, så trækkes dette kort i det øjeblik en plejefamilie stiller spørgsmålstejn til en forvaltnings dispositioner – eller mangel på samme.

Vi presses økonomisk, menneskeligt, og ikke mindst følelsesmæssigt. Formanden for KL's Børne- og Kulturudvalg har udtalt, at *hvis* vi fik ordnede forhold, ville vi miste følelserne for barnet. Omvendt bliver vi mødt af forvaltningerne med, at når vi har følelser for barnet, så mister vi fagligheden. Vi kan med det sige, at det KL ønsker, er ikke muligt. Dette er rystende. Hvis ikke vi plejeforældre har børnene under huden, så lykkedes det ganske enkelt ikke. Hvis ikke de mærker, at vi elsker dem, vil dem og kæmper for dem, ja så er det spildt arbejde. De skal vide, at de er en del af os og vores familie.

Plejefamiliers dybtføjte engagement i deres plejebørn bliver brugt som pressionsmiddel for at sætte os for eksempel 50 % ned i løn, pålægge os udgifter som ligger langt over, hvad omkostningsdelen kan dække, fratage os muligheden for sygemelding, skære os 5 ugers løn om året til ferieafholdelse (selv om man har barnet med – sådan som de fleste af os har). Ja så begynder vi at blive trykket så meget, at vi må overveje om vi har råd til at beholde barnet.

Vi har stadig udgifter til husleje, kørsel, mad, tøj osv. De satser, som er fastsat til at dække de fornødne udgifter, er meget ude af trit med udgifterne størrelse, så vi er nødt til at bruge af vores løn. Samtidig kræver mange forvaltninger, at vi yder en høj fagligt behandlingsrelateret indsat uden at samme forvaltning aflønner det som et sådant arbejde.

Der er eksempler på kommuner, som vil fastsætte, at ethvert plejebarn skal aflønnes med 4 vederlag. Uden mulighed for forhandling. Plejefamilien må i denne kommune gå på arbejde på fuldtid. Vores erfaring er, at fuldtidsarbejde ved mange af de plejebørn der bliver anbragt i dag, er en umulighed. Børnene har vanskeligheder med sig af en kaliber, hvor det kræver én 100 % 24/7/365 for at det lykkedes. De som har "almindelige" behov på lige fod med plejefamilien egne børn bliver ikke længere anbragt, men forbliver i hjemmet med støtte. Hvilket vi ser som fantastisk, da uanset hvad, så er biologisk ophav vigtigst! Men for nogle ikke nok til at klare sig.

Barnets Reform ligger op til at flere børn end tidligere skal anbringes i plejefamilier. Det kan derfor undre, at man ikke samtidig tænker, at så må man sørge for, at de mest almindelige forhold er på plads, så familierne kan holde til det. Forhold som, at vi der tager vare på nogle af de mest sårbare mennesker, ikke har ordnede forhold i forhold til for eksempel pension, bekymrer. Hvem skal tage sig af os, når vi bliver gamle? Bliver vi syge, har vi ikke mulighed for at sygemelde os. Dette økonomiske bidrag ville kunne gøre, at vi kunne købe os til den hjælp, som er nødvendig for barnet, indtil man bliver rask. I stedet tilbydes plejefamilien, at barnet kan blive flyttet i den pågældende periode. Dette mener vi som plejefamilie ikke er at varetage barnets tarv.

Er man som plejefamilie så uheldig at få kræft, er der kommuner som har vedtaget, at så *skal* barnet fjernes og anbringes i ny plejefamilie. Man opfylder ikke kriterierne for at være en plejefamiliefamilie. Vi oplever, som plejefamilie, at dette står i skærende kontrast til Barnets

Reform, der netop vægter "familielivet" frem for institution. Alle familier kan blive ramt af livskriser som fx sygdom. Her må kunsten være at yde tilstrækkelig støtte til plejefamilien, således at plejebarnet kan forblive – trods sygdom – og på den måde også lære, at "familier" kan blive ramt og "familier" kan komme igennem ved fælles hjælp og støtte.

Vi ved, at rent lovgivningsmæssigt ER vi omfattet af retten til at sygemelde os, men i praksis er det ikke en mulighed med mindre plejefamilien går med til, at barets flyttes til et andet anbringelsessted i sygdomsperioden. Dette mener vi plejefamilier ikke varetager barnets tarv, og derfor benytter plejefamilier sig ikke af denne mulighed. Kommuner har også her, deres egen måde at tolke gældende lovgivning på uden risiko for repressalier.

Det pres som det ligger på en plejefamilie syntes ikke at være rimelig. Men vi har ingen muligheder for andet end at acceptere. Og det gør vi langt hen af vejen. **Vil** man plejefamilier som er fagligt dygtige og kompetente, så er grænsen ved at være nået for, hvor meget de yderligere kan presses og vil stille op til. De, som er fagligt dygtige, de som kæmper for børnene, fordi de kan se, at der skal hjælp til, de, der gør det med risiko for at blive placeret i båsen "usamarbejdsvillig", er ved at nå grænsen for, hvor nok er nok. Så tag os med i en dialog om, hvad og hvordan vores oplevelser er.

Vi ved, at vores fagforbund SL og KL har aftaler om, at der skal laves ordnede forhold for de godt 100 kommunale familieplejere som er rundt om i Danmark. Men os – de resterende 6000, er i ingenmandsland. Kommunerne er ikke forpligtiget til at ansætte os som kommunale. Flere kommuner har endda udtalt, at de vil gøre **alt**, hvad der står i deres magt for at undgå at ansætte kommunale plejefamilier. Og de kan gøre det – uden konsekvenser for andre end de børn som er i plejefamilier, og som ender i at måtte give op.

Kommunerne kan vedtage, at de ikke vil svare på henvendelser fra vores fagforbund. Uden konsekvenser. Kommunerne kan vedtage, hvad de mener, er omfattet af vores arbejdsområde uden dialog med plejefamilien. Uden konsekvenser. Kommunerne kan vedtage, hvordan de vil tolke Barnets Reform. Uden konsekvenser. Kommunerne kan med andre ord lave deres egen lovgivning på området – og erfaringen er, at det gør de.

Så kære læser. Læs venligst de efterfølgende cases. De giver et indblik i, hvad vi i hverdagen er udsat for, men ikke mindst hvad plejebørnene er udsat for. Vi synes for eksempel, at det er dybt, dybt tragisk, at et par børn kan nå at være anbragt 7 forskellige steder, inden de når at fylde 2 år! Med vores faglige viden kan vi næsten også garantere, at disse to børn aldrig kommer til at blive hele mennesker i resten af deres liv. Der var en grund til, at de blev fjernet fra deres hjem – allerede der, mener vi, de havde oplevet tilstrækkeligt til at give dem alvorlige ar på sjælen. Når så en forvaltning ydermere kaster dem rundt i systemet, så bliver det tragiske til både forkasteligt og utilgiveligt af det system, som burde passe på dem og varetage deres tarv.

Vi beder jer have forståelse for, at vi plejefamilier i daglig tale kalder det barn, som er anbragt hos os, for "vores plejebarn". Dette har **intet** med manglende accept, erkendelse og respekt for det biologiske ophav! Det kan opleves som "følelsesmæssigt for meget involvering". Dette er ikke meningen og vi håber I kan følge tanken: uden tilknytning = ingen succes.

Vi har samlet disse cases for at give et billede af, hvad vi oplever. De står, som vi har fået dem. Det er den enkelte familieplejers egne ord, men alle cases er anonymiseret af frygt for fying. Som en sagsbehandler tydeligt sagde: der er ytringsfrihed i Danmark, men gør DU det, får det konsekvenser. Hvorefter plejemor blev fyret.

50 case stories

CASE 01: Uden kontakt og løn

Mit problem startede med, at jeg ikke kunne få kontakt til min sagsbehandler. Jeg mailede til hende hver måned i 6 måneder, men fik ikke et eneste svar. Da jeg havde haft et aflastningsbarn i 6 måneder uden kontrakt og uden løn, blev jeg lidt knotten. Jeg har personligt afleveret kvitteringer på udgifter som kommunen skal betale, til sagsbehandlerens sekretær. Det har jeg gjort siden dec 2010, og jeg har bedt om mine penge 5 gange, men det er ikke lykkedes mig at få dem endnu. Beløbet er oppe i 6355 kr.

I Januar måned ringede min godkendelses kommune(som jeg ikke har børn fra) og sagde at de ville komme på tilsyn. Så vidste jeg jo godt at der ville opstå problemer, da jeg jo havde børn her uden kontrakt og handleplaner. Derfor skrev jeg til sagsbehandlers chef. Han fik så sagsbehandler op af stolen og hun skrev til mig, at hun ikke havde modtaget nogen mails overhovedet, og at jeg skulle lære at kontakte sagsbehandler når jeg havde brug for hjælp. Dette skriver hun til mig som svar på en af de mails hun påstår, at hun ikke har fået. (toppen af dumhed). Derefter skriver hun, at hun for længst har udbetalt de kvitteringer. Så bad jeg om at få dokumentationen på de udbetalinger, men det kan jeg ikke få. Jeg har jo dokumentation på at jeg ikke har modtaget de penge. Da hun ikke vil indrømme hendes fejl, skrev jeg igen til hendes chef. Det brev har jeg vedhæftet her. Så skrev hun, at hun gerne ville mødes med mig. Jeg svarede at jeg da gerne ville mødes med hende og jeg regnede med at det handlede om en handleplan, da jeg ikke har fået sådan en i 3 år og 8 måneder. Så svarede hun nej, hun ville mødes, så hun kunne forhindre mig i at jeg en anden gang ikke gjorde mit arbejde????

Så skrev jeg tilbage, at jeg ikke ville komme til møde på så dumt et grundlag, og at hun kunne arrangere et møde, så jeg kunne få SL med. Så skrev hun, at jeg da fuldstændig havde misforstået det hele???? Jeg har ikke svaret hende, da jeg nu synes det er blevet for dumt.

Hendes chef skrev at jeg skulle sende dokumentation på at jeg havde skrevet til hende i 6 måneder og kopier af de kvitteringer, jeg påstår at jeg ikke har fået betalt. Det gjorde jeg så for 14 dage siden, og har ikke hørt noget fra kommunen endnu.

Så kom jeg ud til bio-mor med plejebarnet i fredags. Hun spurgte mig, hvad det var for nogen penge jeg troede kommunen skyldte mig.

Hun havde tilfældigvis været på kommunen i et andet ærinde, og blev trukket ind på sagsbehandlers kontor og døren blev lukket. Sagsbehandler jappede løs om mig og mine klagepunkter. At jeg ikke ville tale med hende (løgn)

At jeg tror de skylder mig penge, (hvad kommer det bio-mor ved)

At kommune slet ikke prioritere det her(ikke smart).

Jeg blev da noget rystet over dette, og ved endnu ikke hvad jeg skal gøre ved det.

Bio-mor var jo så professionel, at hun stoppede sagsbehandler og sagde, at det her kommer vist ikke mig ved. (flot)

Jeg forklarede så bio-mor hvad det hele handlede om, for det synes jeg at sagsbehandler selv havde startet. Nu er problemet jo så, at godkendende kommune har sagt, at de bliver nødt til at lukke mig hvis sagsbehandler ikke får ordnet tingene, så de bliver lovlige.

Lige nu venter jeg på svar, om jeg kan få en ny sagsbehandler, og efter loven er det idag de skal svare senest.

Så det korte af det lange er at:

Jeg ikke har fået tilsyn siden 2010.

Barnet har ikke fået tilsyn 2010.

Barnet ikke har fået børnesamtale siden 2009.

Jeg har ikke haft handleplan i 3 år og 8 mrd.

Jeg har ikke kontrakt på aflastningsbarn.

Jeg har ikke fået løn i 6 mrd.

Jeg fik ikke svar på mine mails i 6 mrd.

Jeg har ikke fået refunderet kvitteringer siden 2010.

Dette er mine arbejdsvilkår.

CASE 02: Det er arbejdsgiveren, der skaber frustrationer

Der er så mange ting, som man undre sig over som plejefamilie. Efterhånden som tiden går, bliver jeg mere og mere opmærksom på, at børnene blot er sager/CPR-numre og vi som plejefamilier ikke har de rettigheder som alm. Offentlig ansatte har. Der er tider hvor jeg tænker, er dette det værd? Den belastning det er for egne børn og til tider ægteskabet, er det det værd? Rent følelsesmæssigt kunne de fjerne al plejeløn og jeg ville beholde vores plejedatter alligevel, men hvorfor finder jeg mig i disse ting, som jeg ALDRIG ville finde mig i fra et "almindeligt" arbejde.

Hvad er prisen for at elske hende som min egen. Prisen for at rumme hende og hendes familie? Jeg har forberedt mig på den smerte som kærlighed kan føre med sig, men at det oftest er min arbejdsgiver, der skaber frustrationerne det har overrasket mig. Vi bliver forberedt på mange af de problematikker som er forbundet med barn og biofamilie, egne børn osv. Men der var ikke et kursus der kunne forberede mig på ansættelsesforhold og den måde vores plejebørn behandles på af dem som har anbragt dem hos os. Jeg undres igen og igen. Men Jo, selvom jeg til tider synes at vi bliver behandlet rigtig skidt og vores plejebarn blot er en sagsmappe, så er det det værd. Dermed ikke sagt at jeg ikke vil kæmpe for bedre forhold, men hun ER det hele værd og jeg ville ikke gøre anderledes hvis jeg skulle vælge om.

Har her et konkret tilfælde af konsekvensen af at den økonomiske byrde ligger hos den enkelte kommune: Vores anbringende kommune har i 4 år, uden vores vidende kørt sag på tidligere kommune for manglende handling. Vores kommune vandt, som hun beskrev det "med hænderne over hovedet". Deres gevinst er refundering af deres udgifter for de sidste 4 år.

4 års retssag, jurister, sagsbehandlere og så videre for at pengene flytter fra 1 kommune til en anden. Konsekvensen for os: Vi har fra den ene dag til den anden skiftet chef, sagen er rykket til den anden ende af landet og vi er i det uvisse. Bliver vores plejedatter fjernet, da den nye kommune nu har tilsynspligt? Vil det lille barn jeg har båret på min krop i næsten et år, for at vække hende fra tilbagetrækning og opgivelse blive fjernet fra hendes trygge verden og mennesker der elsker hende? Vi aner intet, men bare det at der er brugt enorme mængder skatte kroner, på at 2 kommuner kører sag mod hinanden, virker helt malplaceret i disse "sparetider".

CASE 03: Den fornødne hjælp mangler

Jeg har ikke noget at klage over i forhold til supervision og besøg af konsulent. Jeg har efteråret oplevet at vores konsulent spurgte om hun måtte se vores kontrakt. Hun synes vi fik for lidt i løn, så hun søgte og fik 1 ekstra vederlag. Det er jo ikke det mange af I andre oplever.

Det vi kæmper med for øjeblikket er at få den fornødne hjælp til vores plejebarn. Problemet er at han er kommet i klemme mellem kommunerne. En kommune betaler vores løn - En anden kommune fører tilsyn - Vi bor i en 3. kommune. Kommunen der fører tilsyn samarbejder ikke med de gode tilbud der findes i vores kommune. Tilsyns kommunens ppr vil vist ikke komme hertil. Vores plejebarn har et stort behov for psykolog behandling. Han har været til udredning 2 gange, sidste gang sagde de bare efter 1 time at det var tilknytningsforstyrrelsen der var blevet værre. Ja hvad kan vi bruge det til.

Det der er et stort problem er, hvorfor skal der være begrænsninger i forhold til hvem der kan samarbejde. Vi er nået dertil at får han ikke snart hjælp, er der kun en vej og det er institution. Det har den kommune der fører tilsyn også indset. Mon ikke det er billigere at give ham og os hjælp end en institution. Jeg hørte i går at der kun er 30 børn i hele landet, der er henvist til private psykologer. Og der er meget lange ventelister til de offentlige.

Jeg har selv fundet en privat psykolog, som jeg har videregivet til kommunen, så behøver de da ikke at lede efter det. Men det er jo ikke min opgave.

Det vi har oplevet er at kommunen ikke fra starten havde beskrevet vores plejebarn og de problemer som der kunne komme. Man kunne jo se på baggrunden og hvilke psykiske lidelse der er i familien.

Mens jeg har skrevet dette er jeg blevet ringet op at vores kommunes ppr ikke vil lave et stykke arbejde for at hjælpe vores plejebarn.

CASE 04: Bekymringsbrev sendt til forvaltning

Kære Familiekonsulent.

Du bad mig skrive lidt om hvorfor det var "nødvendigt", at X kom i aflastning.

Jeg har kæmpet lidt med det, af mange årsager.

Primært fordi det er et "problem" for os som familieplejere, at vi skal blive ved og blive ved med at bøvle med noget som var en del af den aftale vi som udgangspunkt indgik!

Dels mener vi ikke at vi nu skal til at forklare hvorfor vi ønsker aflastning. Det har jo stået klart fra starten, dette er jo en form for omvendt bevisførelse, at vi nu skal til at argumentere for noget vi er blevet lovet?

Med andre ord. Dette er jo ikke et arbejde vi skal gøre.

Vi er, som du nok kan forstå, meget frustrerede over at det har været og at det er så omstændigt at få hvad vi forventede. Vi oplever, at vi lever langt mere end vi havde regnet med at skulle levere. Vi oplever at vi altid er meget på arbejde. Alle situationer skal vurderes og håndteres. Vi er af den klare overbevisning at vi gør det rigtig godt, men vi oplever ikke at vores arbejdsbetingelser er optimale.

Nuvel her er så en begrundelse..

Vi er i princippet stavnsbundet når X er her, da hun på godt og ondt bliver meget påvirket af ALT der sker.

Vi har fire børn som også skal have lov til at fylde og være specielle og det er så godt som umuligt når X er til stede.

Vores andre børn er blevet lovet at opleve andet end at være herhjemme, det er på høje tid. Det har de brug for.

Vi har også som par, brug for at kunne trække vejret og kunne tale sammen og eller opleve, andet end hvad X har behov for. Bare en gang i mellem.

Du fortæller, at det at X kommer hjem til sin mor på en overnatning hver 14. dag, bliver betragtet som "aflastning" – da X jo ikke er her.

For os er det sort snak.

Vi kører til København og aflevere X kl. 15 lørdag eftermiddag, for at hente hende igen kl. 11 søndag formiddag.

Det er et tidsrum der på ingen måde kommer i nærheden af en weekend. Vil vi have venner på besøg til en god middag eller lignede, ja så må vi runde tidligt af, for vi skal jo op og af sted til København og hente X næste morgen.

Når det er sagt, så hører det også med til denne lille "weekend historie", at den X vi henter, altid er i akut søvn underskud, og altid på forskellig sæt og vis er "rundforvirret". Det kommer til udtryk, mest koncentreret, resten af søndagen men X er også altid påvirket både mandag og nogle gange noget af tirsdagen. X skal have sat sit verdensbillede på plads igen, komme i tanke om at hun er en lille pige og ikke en forvildet impulsstyret hertuginde der skal styre en verden, som hun ikke forstår.

Når X har været på overnatning hos mor, fylder hun mere, altid på forskellig måde. Der er aldrig forudsigelighed i hendes mønstre. Ydermere er X altid, som nævnt, træt og mentalt brugt efter "overnatning" hos mor.

Vi oplever absolut ingen aflastning ved at X overnatter hos sin mor hver 14. dag. Tværtimod!

Det er meget komplekst hvordan X "fylder", men det er et uomtvisteligt faktum at det opleves af alle der på nogen måde har noget med X at gøre. X optager umådeligt meget "menneske-rum".

X helmer aldrig, hun bliver ved! On og on og on og on....

Nogle børn har nogle emotionelle hylder, de kan bruge til at skifte imellem når de skal "håndtere" de voksne. Andre børn har nogle charme hylder, nogle har snyde-hylder, der er rigtig mange forskellige hylder. X har dem alle OG hun gør flittigt brug af dem.

Xs radar er aldrig i ro. Med andre ord, så skal man aldrig være "på". Enhver tænkelig revne eller sårbarhed i grænsedragningen bliver afprøvet.

Hvis du som voksen viser tegn på svaghed eller træthed, bliver det straks brugt til sidste komma.

X aflæser og prøver at spise alt og alle – altid!

X aflæser/afkoder de voksne i sin omgivelse og bruger deres egen terminologi lige ½øjeblik før de voksne skal til at sige det de plejer at sige!!

X har, måske qua, at hun er så impulsstyret, ingen situationsfornemmelse når hun er sammen

med andre. Dvs. at hun fylder "forkert" med mindre Vi uafledigt hjælper hende, hvilket er en konstant on going "belastning".

Xs forhold til hvad der er rigtigt og forkert er meget foranderligt alt efter hvad der passer ind i den kontekst hun ønsker.

Xs sandhedskodeks er heller ikke eksisterende

Jeg skal altid være klar, have overblik, være positiv irettesættende, og det er altid som i ALTID!

Så hvorfor er vores aflastning ikke kommet, nu 1½ år efter at vi er blevet lovet den??

CASE 05: Naive som vi er

1: Vi har ferie med løn og kan derfor ikke få udbetalt 5 ferieuge, dette er i tråd med ferieloven, vi har ret til 5 ugers ferie om året, om vi holder dem med eller uden plejebarn er op til os.

2: Vi har oplevet, at kommunen ikke vil sende vores plejebarn videre til udredning/terapi, trods gentagende henvendelser. Deres begrundelse er, at barnet ikke vil og derfor ikke vil få noget ud af det. Det vil i min verden sige, at kommunen lader tidligt skadede børn selv bestemme, om de bør have hjælp.

3: Vi har været til møde med kommunen med SL som bisidder, vi havde inden mødet lavet en dagsorden med 8 punkter og ikke et af punkterne omhandlede barnet. Vi blev i den forbindelse mødt af et angreb på os som familieplejere, idet souschefen kunne være i tvivl om hvorvidt det ville være ok, at være anbragt hos os, når vores dagsorden handlede om egne behov.

4: Vi fik som nystartet familieplejere i 2010 anbragt et søskendepar hos os, som var beskrevet som værende endda særdeles vanskelige, at rumme i en familie.

Vi havde selvfølgelig spørgsmål til disse rapporter men blev af konsulenterne overbevist om, at det kunne vi sagtens klare. Der gik tre måneder, hvor vi som familie næsten blev ødelagt, vores biobarn på 5 år overså en episode med det ene barn og min kone, hvor han blev så bange, at han tissede i bukserne. Begge børn gik i almindelig folkeskole og i løbet af de første 3 måneder blev det, for det ene barn til flere overfald på lærer, min kone og jeg selv, efter sidste overfald på min kone og en lærer samme dag bliver barnet akut og efter vores ønske anbragt på døgninstitution, konsulenten bad mig om, at køre med til institutionen, da hun ikke selv vil køre med barnet.

Vi har nu det ene barn, som med tiden udviser en meget bekymrende adfærd og her føler vi ikke kommunen lytter til os. Barnet er nok tæt på, at være institutionskrævende, da han ikke kan være alene hjemme overhovedet, ligesom han heller ikke kan håndtere, at være på ferie med os.

Andre problem områder:

Vi skal bruge omkostningsdelen til medicin, hvis det ikke er en kronisk lidelse, til den første fritidsaktivitet, til gaver til den biologiske familie, til egne børn og os selv.

Løn/kontraktforhandlinger foregår ikke med ligeværdige i vores anbringende kommune, dvs. vi forhandler med en konsulent der ingen kompetencer har udi disse forhandlinger, han/hun skal så tilbage til dem med disse kompetencer for, at få tingene på plads.

Medio januar 2010 indgås kontrakt vedr. døgnanbringelse af 2 drenge, meningen er at jeg skal arbejde som plejefar på fuld tid og min kone beholder sit fuldtidsjob i folkeskolen, kontrakten

indeholder aflastning hver 4 weekend og 1 uges sommerferie.

Februar 2010 anbringes et søskendepar, 2 drenge på henholdsvis 10 og 12 år.

Maj 2010 anbringes drengen på 10 akut på døgninstitution grundet flere episoder som kulminere med et overfald på min kone og på en lærer.

Ved anbringelsens start frasiger vi os, at gøre brug af aflastning med det samme da vi, naive som vi er, synes at drengene skal falde til inden aflastningen starter.

Inden drengen på 10 fjernes har vi gentagende gange bedt om aflastning- specielt til ham, vi foreslår sågar at den store undgår aflastning hvis den lille kan komme af sted hver 2 weekend, men vi hører intet.

I juni eller juli måned 2010, efter det værste chok over sådan en start har lagt sig, beder vi om aflastning til drengen på 12. Vi rykker gentagende gange for opstart men får bare besked om, at dem vi efter aftale med kommunen har fundet, endnu ikke er godkendt. I maj 2011 starter aflastningen op, altså næsten et år efter vi har bedt kommunen opfylde min kontrakt.

Aflastningsfamilien siger fra i februar 2012 grundet opgavens omfang. Vi gør kommunen opmærksom på behovet for aflastning, de finder en ny familie som drengen møder, drengen har inden mødet med den nye aflastningsfamilie givet udtryk for at han ikke ønsker at komme i aflastning.

Efter mødet som meget tydeligt har berørt drengen kraftigt giver jeg på vegne af drengen kommune besked om, at han ikke ønsker at komme i aflastning. D. 30-5-2012 kommer der en mail fra anbringelseskonsulenten hvori der står, at kommunen ikke kan imødesee drengens ønsker om at undgå aflastning. Efter drengen har fået denne besked skriver han et brev til konsulenten hvori han beskriver hvad aflastning gør ved ham. Efter 4 uger uden svar, gør jeg kommunen opmærksom på den lovpligtige svarfrist hvorefter min kone og jeg indkaldes til et møde. Vi får på mødet hvor familieafdelingens afd. leder deltager besked om, at drengen ikke kan klage da den afgørelse der er sendt pr. mail ikke er en formel afgørelse for konsulenten er ikke myndighedsperson i sagen. Vi får også besked om at drengen muligvis skal på døgninstitution for, så er der ikke problemer med aflastning som kommunen siger.

Nu d. 10-10-2012 har vi stadig ikke hørt mere til sagen og det er på trods af, at vi har sendt en løsningsmodel som tilgodeser barnets tarv og er noget drengen vil være tryk ved. Forslaget går ganske kort ud på at vores store pige (25 år) ansættes som pædagogmedhjælper i hjemmet 6 weekender og 1 uge om året.

Mens alt ovenstående har fundet sted har vi haft drengen til udredning på børnepsyk. hvilket har resulteret i indkaldes til et netværksmøde som nu 2 gange er blevet aflyst fordi kommunes folk ikke kunne komme. Vi har også i oktober 2011 haft en aftale om et møde med kommunen og skolen grundet vanskeligheder i skoletiden, mødet blev aflyst 2 dage før det skulle finde sted med beskeden om at der ville komme et nyt. 14 dage inden sommerferien i 2012 rykkede vi for et nyt møde og vi har d. 10-10-2012 stadig ikke hørt noget.

For en god ordens skyld skal det nævnes vi er 5 sted drengen er anbragt og hans lillebror bor så det 6 sted uden for hjemmet på nuværende tidspunkt. Drengenes far er død og deres mor er psykisk ustabil (border line) og har i den tid vi har kendt til hende forsøgt selvmord 2 gange. Vi valgte også at bruge 300.000 kr. af vores pensionsopsparing på ombygning af huset så drengene fik en nogenlunde central placering i huset.

Vi har også forsøgt at få ændret vores godkendelse til at omhandle 2 børn i stedet for et søskendepar men det har ikke været muligt, kommunes begrundelse har været at min kone har arbejde ud af huset og her må jeg henlede opmærksomheden på februar 2010 da der blev anbragt 2 drenge hos os.

CASE 06: Udsat for chikane

Vi søgte godkendelse til plejebarn nr3. Fik derefter godkendelse til 2 behandlingskrævende og 1 lettere barn. Efter tilbud fra diverse kommuner valgte vi en 6 årig pige fra Y kommune.

X Kommune underskrev ikke de 3 kontrakter Y skrev og modarbejdede gevaldigt.

Vi møder pigen og hun besøger os og hele familien. Alt er sat i stilling til at flytte ind 1 Maj. Dagen før anbringelsen ringer X Kommune og siger ” i må ikke anbringe for vi har glemmt, at din mand arbejder 20 timer i B Musikskole. Det havde de været klar over i 5 år!!!!

Vi klager og Y Kommune klager og siger at vi bliver udsat for chikane. Efter vi har klaget helt til Borgmesteren får vi en ny godkendelse til 1,5 barn!!!!!!!!!!

Der bliver klaget af os PLF,SL og vi har advokat på og vi bliver derefter indkaldt til møde med hele toppen af Børn og Unge rådgivningen.

Vi holdt møde og kom 7 mand og derefter fik vi 3 godkendelse nu igen 2 MEGET behandlingskrævende børn.

ALTSÅ 3 godkendelser på 3 måneder UDEN VORES FAKTISKE FORHOLD HAR ÆNDRET SIG!!!!!!!!!!!!
!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pigen der skulle havde været anbragt brød fuldstændig sammen! Ankestyrelsen gav medhold men kunne ikke køre sagen videre, da pigen ikke var blevet anbragt og bad os skriftligt at klage til det Sociale Nævn, som kan omstøde afgørelsen. Vi går stadig efter nr. 3 da vi har overskud, kvalifikationer ,lyst og tid til det.

CASE 07: Med ”hjerterne i klemme”

Jeg oplevede og erfarer stadigvæk, hvorledes kommunerne ikke informerer plejefamilierne om deres rettigheder og mangel på samme før de står med ”hjerterne i klemme”.

Når man får et barn indenfor dørene er der ingen grænser for hvad man som menneske og familie ofrer, for at få barnet til at udvikle sig.

Vi valgte at skrive under på kontrakten, skønt vi ved at det ikke er en løn som matcher opgaven overhovedet, men vi kan ikke få over vores hjerter, at hun skulle et andet sted hen.

Det betyder at vi i dag sidder med en lille pige på 6 år, som ikke profiterer af aflastning og derfor har vi aldrig fri sammen. Det har vi ikke haft i 4 år. Vores ferier er planlagt ud fra hendes behov og vores biologiske børn må betale prisen. Vi har ikke økonomi til at betale for frihed og får pt. Betalt 7 timers barnepige om måneden. Disse er hurtigt brugt, hvis vi skal til forældresamtaler, til konfirmationer eller andet, som pigen bare ikke kan holde til at være med til.

Vi tør rent faktisk ikke bede om mere, da vi oplever at jo mere vi spørger, des mere lukkes der i fra kommunens side.

Supervision får jeg af min familieplejekonsulent, som samtidig er min forhandlingspartner, når der skal forhandles løn. Hun er ikke synderligt interesseret i at hjælpe os med konkrete redskaber, så vi famler os frem i blinde, føler vi, og håber at det vi gør, er rigtigt.

Vi savner anerkendelse fra kommunen, både gennem lønnen men i særdeleshed gennem ordentligt faglig hjælp og sparring.

I pigens børnehave, får pædagogerne jævnligt psykologisk bistand til at takle hende, i dagtimerne, i dagtimerne! Hvad regner folk med at jeg har brug for?

Jeg er uddannet pædagog og arbejdede før på døgninstitution, hvor man får sparring fra kollegaer, der er tilknyttet psykologer og man har endog kun 37 timer, det kunne jeg godt savne engang imellem.

Alligevel ville jeg rejse til verdens ende, hente sol, måne og stjerner ned til min lille pige, så jeg bliver hvor jeg er. Håber bare på at en socialminister engang får øje på, hvad der foregår af grumme forhold i kommunerne rundt omkring, så jeg kan føle mig værdsat og respekteret for det jeg laver.

CASE 08: Hvad hjælper et efterværn, når det ikke bruges

Pige fylder 18 imens hun er i 10 kl på efterskole. Hun har gået flere klasser om pga tilbage i sin udvikling. Hun har været anbragt hos samme plejefamilie siden hun var 6 år - altså i 12 år. til sin fødselsdag modtager hun på efterskolen brev fra forvaltningen.

Heri står, at da hun nu er 18 år standser hendes anbringelse og hun skal når hun er færdig med efterskolen finde ud af hvad og hvor hun vil bo. Pigen er i dyb chok og kontakter plejefamilien.

Plejefamilien har ikke hørt noget om, at anbringelsen skulle standse. De betalte selv for efterskoleopholdet. Og regnede med, at pigen skulle blive hos dem et par år efter pga den sene udvikling. Plejefar havde hjulpet pigen med at få ansøgt om at komme på indgangsåret til sosu grunduddannelsen. Hun var blevet optaget, hvorfor der lå en plan for fremtiden.

Plejefamilien var DYBT bekymret for, om hun ville kunne tage vare på sig selv, imens hun læste. Forvaltningen holdt fast. Og plejefamilien fik meldingen om, at "Hvis I vil hende så meget så kan I jo bare lade hende bo her. Det må I så gøre uden løn, men det fortjener hun vel?" Plejefamilien var ikke i tvivl om, at hun skulle have sin uddannelse. Men kæmpede i et halvt år for at få efterværn. Til sidst opgav de.

Pigen BLEV boende. Og hun blev færdig som uddannet sosu hjælper sommeren 2012. Hun var heldig at den plejefamilie hun boede i, havde råd til, at have hende boende. Ikke alle er så heldige. Men hvad hjælper et efterværn, når det ikke bruges? Og er det rimeligt, at plejefamilier og plejebørn skal opleve sådan en behandling fra en kommune!

CASE 09: Vi bruger alt for meget tid på at kæmpe med systemet

Jeg har brug for ordnede forhold.

Jeg har brug for at være 'part i sagen'. Jeg er den eneste der kæmper for barnet tarv.

Jeg har brug for at økonomi og handling skilles ad som den fx gør i hospitalverdenen.

Jeg har brug for ordentlige sagsbehandlere.

At der bliver ansat en chef og en tillidsrepræsentant for plejefamilierne i enhver kommune - en som er vores mand, som VI kan gå til og få hjælp hos. En vi ikke skal være bange for.

Jeg har brug for at der bliver en reel klagemulighed som ikke bare black-lister mig, så jeg først bliver fyret (med alt hvad det indebærer af konsekvenser for plejebarnet) og bagefter ikke kan få andre opgaver.

HJÆLP OS = hjælp børnene. Vi bruger alt for meget tid på at kæmpe med systemet. Den tid og den bekymring tager fokus fra børnene.

CASE 10: Ekstern supervision er helt nødvendigt

Vi arbejder med anerkendende pædagogik og har gjort det hele tiden. Ser på det der virker.

Vi har først nu (fordi vores plejebarn fik en akut depression) fået ekstern supervision til ham.

Og NU rykker det endelig. Vi blev gennem supervisor gjort opmærksom på det fundamentalt vigtige i at vi skal følge med ham NED i alder når han ikke reagerer alderssvarende. Det er jo logik for burhøns, men det virker helt vildt godt og selvom vi altid har brugt meget tid på at observere og trimme vores væren med børnene, så havde vi ikke set det – og vores tilsynsførende havde heller ikke set det.

Vi var fuldstændig godt klar over, at han tilpasser sig helt når han er i børnehaven. Men den erfarne supervisor gjorde det helt klart for os, hvor vigtigt det er, at han IKKE skal tilpasse sig hjemme. I virkeligheden er den læring de giver ham i børnehaven ikke trængt ind i ham på det følelsesmæssige plan, og hvis vi bare fortsætter, så tilpasser han sig bare også herhjemme, og så når han engang bliver voksen, så kan han ingenting, fordi han kun har gjort det for vores andres skyld.

Supervisionen betyder, at han er begyndt for fuld tryk at regrediere og udleve de ting han har gemt indeni sig – og han mestrer faktisk at nøjes med at gøre, det når han er hjemme. Da han mærkede at vi var holdt op med at have 5-års forventninger til ham, begyndte han i løbet af få dage at gøre babyting næsten hele tiden når han var herhjemme. Og på den måde fandt han fred med sig selv. Han er begyndt at spise normal mad, og kan mærke sig selv meget bedre. Vi har meget færre konflikter med ham. Og allerede nu 1 måned efter mærker vi hvordan de tidsrum (minutter/timer) hvor han er 2, 3, 4 eller 5 år bliver hyppigere og hyppigere.

Jeg vil gerne vove den påstand at han meget let kunne være endt i selvskadende pubertetsadfærd hvis vi ikke havde fået professionel ekstern supervision.

3 væsentlige problemer med den kommunale vejledning/supervision

1. Kasketten er forkert. Ingen normalt begavede mennesker udleverer deres ømmeste private punkter til deres arbejdsgiver. Og nogle gange er ægteskabelige problemer / personlige svagheder / mangler en vigtig medspiller i udfordringerne med barnet. Vi kan fx med den eksterne supervisor

vide filmklip hvor vi kommer op og skændes mens barnet er der. Det ville vi ALDRIG gøre til vores arbejdsgiver – uanset at vi er meget meget trygge sammen med hende.

2. Derudover er den kommunalt ansatte supervisors faglighed ikke stærk nok. Du kan godt give en kommunalt ansat et supervisor kursus, men det gør dem ikke dygtige nok. En ekstern supervisor har af EGEN DRIFT sat sig i den arbejds situation. Det er oftest ikke tilfældet med de kommunale. De bliver omorganiseret konstant og får en ny stillingsbeskrivelse lige så tit som vinden skifter. De har altså ikke nødvendigvis den dybe interesse i supervisionen. Så selvom de formentlig alle har en dyb interesse i at hjælpe familierne, er det slet ikke nok. For kommunen vælger MEGET SJÆLDENT en psykolog eller tilsvarende faglighed til at udføre supervisionen – for hele øvelsen for kommunen går jo ud på at spare.

3. De har ikke tid nok. Vores konsulent og tilsynsførende, som var den der tidligere vejledte os, havde jo mange andre ting på programmet når vi sås (2 gange om året), og det typiske var, at de andre ting kom til at fylde for meget og snakken om børnenes udvikling/vejledning/supervision fik den tiloversblevne tid, der var alt for kort.

CASE 11: ALDRIG oplevet noget lignende

Vi har været familieplejere siden 1983 og har ALDRIG oplevet noget lignende. Det er uden sammenligning helt ude af hvad der ellers sker - og vi er flygtet ud af kommunen og bor nu i Ø og er OVERMÅDE tilfredse glade positive for Ø Kommune.

X har i løbet af 2 ½ år formået: Ikke at besvare mails (rigtig mange (vi har dem alle) - herunder - Hvad gør vi lige, når vi får en kræftdiagnose???) Ikke få løn i 3 måneder !! -- Og efter flg. blive klandret for at have lavet vrøvl overfor lønningskontoret!!!

Skiftende sagsbehandlere / INGEN sagsbehandler. Ingen handleplaner på 2 børn gennem 3 år trusler om fyring hvis krav om ferie/aflastning Hjemgivelse efter 9 års anbringelse UDEN nogen form for efterfølgende opfølgning hverken hos os ELLER PB.!

Slet Skjult dagsorden om fratagelse af plejetilladelse - kopi af kommunens interne mails herom haves...forlangende om tilbagebetaling af ca 1 års udbetalt tøj/lomme penge - kr 4.200,-

Manglende tilsyn Manglende supervision Manglende handleplan (på 2 børn over en 3 år periode) osv osv osv osv

På forespørgsel om evt kursus, fik vi beskeden, "Jamen I har da været på Grundkursus for familieplejere?" ja da --- det skulle vi --- i 2008!!! Efter 26 ÅR som familieplejere havde vi nok kunnet været undervisere på kurset!!

Vi har i 2010 lavet en laaang redegørelse til daværende minister Karen Ellemann, men tvivler på at hun har læst den --- Vi har meget lyst til at stå frem HØJLYDT, men men men er glade for vores samarbejde med Ø Kommune - og er stadig sårbare og hyper-sensitive -- efter at have overlevet X og har en bio familie (fra X) som stadig løbende ringer til Ø Kommune og forsøger at tilsvine os (efter at have stor-elsket deres søn fra han var 3 til han var 12 og blev AKUT hjemgivet til en dysfunktionel familie)

Pyhaaa for alt mit brok -- Vi er grundlæggende meget positive glade overskuds mennesker - men X kommune var tæt på at ødelægge os - pga af inkompetence! Vi har været SÅ glade for at arbejde som plejefamilie gennem 30 år - men kommunal reformen var ved at tage kvælertag på rigtig

mange. TAK TAK TAK til Ø kommune som uden sammenligning er SÅ GODE -- Tro mig vi har mødt mange over årene, som har været udygtige. God kamp for vores børns bedste

CASE 12: Manglende mulighed for sygemelding

Jeg havde i et lille år gået og været meget dårligt gående. Efter flere undersøgelser blev konklusionen at jeg skulle opereres i mit knæ. Sygemeldingen blev varslet til ca 6 uger. Jeg kontakter anbringende kommune får at høre hvordan jeg skal forholde mig. Der bliver i første omgang ikke svaret. Jeg kontakter dem derfor igen, da datoen for operation foreligger. Jeg får svar tilbage, med et spørgsmål om, hvad jeg tænker.

Jeg svarer at vi af SL var anbefalet at jeg blev sygemeldt og at lønnen for børnene derfor gik samlet til min mand. Af sygedagpengene kunne vi så betale for den hjælp som var nødvendigt.

Der bliver ikke svaret. Dagen før operationen skrev jeg igen mail om, at NU blev vi nødt til at have en afklaring. Jeg blev ringet op sent om aftenen hvor jeg blev meddelt, at da min mand var ansat til et plejebarn til 7 vederlag kunne det ikke lade sig gøre med sygemelding. Det var forvaltningens politik at ingen plejefamilie var mere værd end 7 vederlag. Så ikke en mulighed. Men de kunne tilbyde mig at udvide aflastning. Denne aflastning har barnet reageret VOLDSOMT på hvorfor jeg sagde, at det ikke var en løsning der var barnets tarv. At det mere var at få lov at blive i hjemmet.

Det var det som kunne tilbydes. Vi taler frem og tilbage, og vi bliver til slut bevilliget 18 timers hjælp de første 2 uger. Dernæst 10 timer i 1 uge og 5 timer den sidste. I alt 4 ugers hjælp trods varslede 6 ugers sygemelding. Skal siges at de 2 plejebørn som hjemmet har, er begge udredt af flere forskellige instanser til at have behov for gennemgribende for behandling og guidning i alle livet facetter. Der blev sagt, at man forventede at min mand klarede det alene imens jeg var på stand by.

Jeg blev bedt om at finde hjælpen selv. Og at det max måtte koste 115 kr i timen, på ansat kontrakt. Vi havde 4 timer næste formiddag til at finde denne hjælp inden jeg skulle møde fastende på sygehuset til operation, men ingen kunne træde til med så kort varsel. Ej heller få fri/tage orlov eller lign for at hjælpe.

Jeg kontakter SL som laver aftale med kommunen om, at bopælskommunen kunne bedes om at tage over (ej anbringelseskommune). De skulle stille med en støtteperson imens jeg var syg. Dette mente vi var urimeligt. Barnet kom fra en anden kommune som fralagde sig ansvaret ift en lovpligtig korrekt sygemelding. Vi forsøgte at sige, at egen kommune ved almindeligt ansættelses forhold ville være blevet holdt fri for udgifter, da arbejdsgiver der skulle betale de første ugers sygemelding før bopælskommunen blev pålagt denne udgift.

Vi nåede til en kompensation fra an bringende til at dække lidt hjælp. SLET ikke det som er nødvendigt, men vi har været nødt til at bede venner om hjælp. Mit knæ har ikke fået den ro det skulle have så allerede nu, kan det konkluderes at jeg vil få varige men af ikke at kunne holde mig i ro.

Det skal til sidst nævnes, at det blev præciseret af anbringende kommune, at "I skal være glad for I ikke var blevet kronisk syge eller fået kræft. Så levede I ikke op til de kriterier vi har for at være familieplejere og så ville vi flytte børnene permanent fra jer – selvom de har boet hos jer siden barselsgangen og i mere end 10 år. Det gælder ikke i det her spil"

Jeg oplever det som DYBT problematisk, at ud over at kæmpe med sin sygdom, skal man sideløbende kæmpe med dårlig samvittighed overfor venner, ægtefæller, egne børn osv, da der skal trækkes

på dem. Er ikke rimeligt, at der ikke i fx Barnets reform er taget højde for, at også plejefamilier kan blive syge og have behov for en sygemelding uden at barnets tarv bliver truet. Var vi en almindelig familie, ville kommune være forpligtiget til, at træde til med den hjælp som var nødvendig. Men fordi det er anbragte sårbare og ofte børn som i forvejen er tilknytningsforstyrrede/angste, ja så gælder ingen lovgivning. Men kommunerne får lov at gøre som de vil. Der burde fokus på dette!

CASE 13: Uanstændig og uordentlig opførsel

En plejefamilie har haft 2 større børn anbragt i knap 1½ år. Børnene har tidligere været anbragt flere steder – så noget tyder på at der kan være tale om anbringelser i ”den tunge ende”. Nu går det heldigvis godt. Børnene har fundet ro og er i trivsel.

Ved indgåelse af plejekontrakten aftales det, at plejefamilien kan holde en uges efterårsferie uden plejebørn. Dette er ikke usædvanligt når det drejer sig om anbringelse af større børn, da disse i sagens natur ikke er integreret i familien på samme måde som mindre børn, eller børn som har været længe anbragt i familien. Plejefamilien har ofte brug for tid til at samle soliditeten i egen familie evt. med egne børn, og samle kræfter til nye arbejdsopgaver med plejebørnene. Almindelige lønmodtagere skal også ”genoplades” ved ferie engang imellem.

Det er aftalt at når plejefamilien skal afholde ferie skal kommunen finde egnet aflastningsplads til plejebørnene. Da ferien nærmer sig forsøger plejefamilien i flere omgange forgæves at komme i kontakt med kommunen, via mail og telefon. Kommunen vælger det tavse svar, så længe at ferien er forpasset uden at plejefamilien har haft muligheden for at afholde den. Plejefamilien indkaldes i denne uge til et møde med rådgiver i forvaltningen og får her besked om at børnene skal flyttes (igen) og forvaltningen opsigter samarbejdet med familien. Der følger ingen begrundelse for opsigelsen.

I dette tilfælde er det klart tale om både lovbrud, foruden uanstændig og uordentlig opførsel.

I henhold til Servicestyrelsens implementering af Barnets Reform fremgår det tydeligt, at barnet – hvis det har en vis alder – skal høres ved valg eller skift af anbringelsessted. I nævnte tilfælde er børnene ikke inddraget eller hørt forinden beslutningen, og er altså med tvang fratages deres lovsikrede ret til indflydelse på egen anbringelsessituation.

Dertil kommer at plejefamilien også med reformen er part i anbringelsen, og dermed har ret til partshøring forinden beslutninger om anden anbringelse tages.

Med hensyn til den ikke afholdte ferie, er det klart et brud på ferieloven at nægte lønmodtagere at afholde ferie. Hvor mange andre lønmodtagere i Danmark tvinges til at arbejde i ”ferien” – og det endda uden at få økonomisk kompensation for arbejdet?

Vis mig den fabriksarbejder, socialrådgiver eller kommunaldirektør som går glad og ”gratis” på arbejde i 5 ferie-uger.

CASE 14: Taget på sengen

Havde forleden et vanskeligt møde med fam.pl. konsulent.

Efter vi har været igennem en lang og besværlig indkøringsperiode med et nyt døgnplejebarn, hvor konsulent og rådgiver havde begået talrige fejl, ex glemt at orientere forældre om samvær, glemt at indkalde os til udslusningsmøde, glemt at indberette udlæg til etableringsudgifter og en række andre kritisable forhold, var vi blevet indkaldt til møde hos os, hvor det hed, at et af emnerne, skulle være vores skriftlige formuleringer.

Kons. fandt vores mails stødende, fordi vi gjorde opmærksom på de problemer, vi stod med. Vi har på intet tidspunkt udleveret nogen med navn, men alene henvendt os til "kommunen", og kritikken har været konkret og sober. Men det er selvfølgelig vanskeligt, at skjule sine frustrationer helt i mails.

Den nye konsulent havde foreslået, at den konsulent, vi har på det første plejebarn, og som vi har kendt i et par år, også skulle deltage, så vi kunne "erfaringsudveksle" som det hed. Det var vi meget positive overfor, da vi hidtil har haft et rigtig godt samarbejde og en god og åben dialog med hende.

Mødet var fastlagt til kl 13, fordi vort nye barn er hjemme og er ude at sove på det tidspunkt. Huset flød fra morgenmaden, senge skulle redes og der skulle lige støvsuges for hundehår, vi skulle i bad og ville gerne forberede os på selve emnet ved at gennemlæse korrespondencen inden mødet.

Vi havde faktisk set frem til at få rensset luften og ligesom starte på en frisk efter en dårlig start på samarbejdet.

Kl 10 står begge konsulenter i døren.!

Vi er rystede. På bemærkning fra os om, at det da først var kl 13, og at vi slet ikke er klar siger konsulenten grinene: "I Xbjerg kommer kons. på uanmeldt tilsyn". Jeg bemærker, at så må de tage til takke med hundehår på gulvet osv.

Vi er taget på sengen, og bliver i tvivl om vi har taget fejl med tiden.

I det hele taget er mødet en ubehagelig affære, fordi vi er så uforberedte. Vi sætter en ære i at være professionelle overfor kommune og forældre, men her fik vi slet ikke den mulighed. Vi sidder med morgenhår med et plejebarn på armen og er ikke i stand til at argumentere mod to velforberejede autoriteter.

Efter at have checket mailkorrespondencen, kan vi konstatere, at mødet var fastsat til kl 13.

Hvis det var en fejl, kan vi komme videre ved, at hun erkender det.

Hvis det var en bevidst strategi for at tryne os, er det en modbydelig handling, og en uacceptabel måde at behandle ansatte på.

Vi har lyst til at konfrontere kons. men tør ikke, da hun er ekspert i at fordreje virkeligheden og placere ansvaret uden for sig selv.

Det er utroligt, at små mennesker bliver givet sådan en magt....

CASE 15: Dårlige og usikre ansættelsesvilkår sluger energien

Som familieplejere gennem 8 år må vi igen og igen konstatere, at de samarbejdsvilkår vi har i forhold til kommunen er så usikre og problematiske, så de ofte sluger mere end halvdelen af vores energi. En energi der skulle og kunne være gået til arbejdet med børnene.

Eksempel 1:

Vi står i en stærkt tilspidset situation. Vi kontakter tilsynsførende på mail og beder om at få et besøg. Hører ikke noget. 3 uger efter (!!!) rykker vi høfligt for at få en aftale. Tilbage får vi en sur mail, hvori der står at tilsynsførende ikke bryder sig om tonen i mailen og at vi sandelig ikke kan forvente at få et møde bare fordi vi beder om det, for tilsynsførende har travlt. Vi syntes jo i hvert fald man kunne få et svar og gerne høfligt. Den der vending 'bryder sig ikke om tonen' føles i vores jobsituation som en trussel – og vi bliver underdanige og bange for at miste børnene. Selvom vi er i vores gode ret til at bede om hjælp (og har pligt til at underrette kommunen) når der er vanskeligheder vi ikke kan løse eller når vi har større udfordringer end vores kompetencer rækker til.

Eksempel 2:

'bryder sig ikke om tonen i jeres mail' er flere gange blevet svar på mails hvori vi har bedt om forskellige bevillinger. Nogle af disse ønsker har været så åbenlyst rimelige, så vi har bedt om et skriftligt afslag hvis ikke det blev bevilget. Det er nødvendigt med et skriftligt afslag hvis man vil anke en afgørelse. Men det kunne vi altså ikke få - i stedet blev vi nedgjort.

Eksempel 3:

Da vores plejebarn ikke kunne komme i almindelig dagpleje/vuggestue måtte vi vente til han var 2 år på at få ham i en specialinstitution. Vi var ikke uddannede til at tage os af så dårligt fungerende barn og vi fik ingen hjælp. I stedet sagde kurator, at vi måtte bruges vores familienetværk til at aflaste os. En i vores netværk, der ikke var godkendt som familieplejer gik ind og passede barnet 3 timer om dagen i et halvt år for at vi kunne hænge sammen som familie. Det fik hun ingen kompensation/løn for selvom det var kendt at kommunen. Det forventedes bare.

Vi må bare underkaste os – eller sige farvel.

CASE 16: Lønnedgang

Vi fik anbragt, som sagsbehandleren beskrev det "et normal barn af en enlig ung mor" og startede på 4 vederlag, steg til 5 vederlag da pb var i en følelsesmæssig svær periode.

Vi står nu med et tidligt skadet barn der har et følelsesmæssigt bund niveau svarende til en 1-2 årige. Har symptomer på ocd og skal flyttes på specialskole. Vi har så forhørt os ved kommunen om vi evt. skulle ha' lidt mere i løn og svaret var....

I skal være klar over at hvis i går i en forhandling nu vil den gælde resten af anbringelsen. 6 vederlag er afskaffet og 7 vederlag er udelukket for jeres vedkommende ... Det ser vi klart som løn nedgang, hvad mener du???

CASE 17: Hallo

Barn ikke beskrevet korrekt - selv om der var mistanke om ADHD (det vidste vi ikke) Kan ikke få udleveret relevante papirer på barnet. Sagsbehandler særdeles sløv, svarer ikke på mail, lytter ikke når skole og plejefam. beder om mindre samvær, da barnet er særdeles meget påvirket i forbindelse med samvær. Fx urenlige, slår - kommer i konflikt, kan ikke finde ud af kendte opgaver. Vil ikke give tilfredsstillende løn i forhold til opg.

CASE 18: Det hjælper bare ikke

Det er ikke nemt at gøre kort efter 11 års ansættelse. Så jeg vil kun fortælle om det sidste år.

Vores plejesøn (M) mistrivedes på sin specialskole, og vi var konstant på skolen til samtaler. Vi henvendte os SÅ mange gange til vores kommune i en periode på flere måneder. Til sidst så vi ikke anden udvej, end selv at indkalde alle involverede parter til et stormøde i vores hjem!

Det afslog både kommunen og skolen. Dog resulterede det i at vi blev indkaldt til møde på kommunen, med de samme mennesker vi havde inviteret, undtagen de professionelle folk som stod på vores side.

Vi meddelte kommunen at vi ville komme til mødet, men ville have alle involverede med. Så sådan blev det. På dette møde d.31.maj blev det endelig besluttet, at VISO skulle se på sagen, inden sommerferien. VISO indkaldte til møde d.19.nov, og nu venter vi på at de går i aktion.

Der er 18 sagsbehandlere ansat.....pt. er der 9 langtids-sygemeldte. Der behandles kun "akutte" sager. Mange plejefamilier har slet ingen sagsbehandler. Al faglig supervision er sparet væk.

Vi har startet en klub for familieplejere, og gentagne gange inviteret kommunens folk mhp bedre kommunikation og samarbejde. Det hjælper bare ikke. Enten kommer de ikke (uden afbud) eller også kommer de og lover en masse, men der sker ingenting.

Det eneste vi ønsker er samarbejde og respekt for vores indsats. Og at barnets tarv skal komme før pengene !!! Det gør det nemlig slet ikke, på trods af Barnets reform.

CASE 19: Utroligt (*men sandt*)

Jeg synes lige, at du skal tilføje X kommune, som en kommune der ikke varetager barnets tarv. De ønsker ikke dialog med os som plejefamilie og svare aldrig på vores mails selvom det er nok så relevant for vores plejebarn.

Jeg håber ikke, at mit navn i første omgang kommer ud offentligt, med at jeg har sagt x kommune er en dårlig kommune.

Vi tager ikke nogen chancer, da vi elsker vores plejebarn som vores egne børn. Vi vil ikke risikere noget. Hvor er det egentligt utroligt, at det skal være sådan !!!

CASE 20: Venter forgæves

Jeg står med en sagsbehandler der mener at jeg skal nægte at hente bp i skolen hvis de ringer efter mig. Hun siger skolen har pligt til at finde et tilbud pb kan være i fra 8 til 16 hver dag, og at derfor vil kommunen ikke betale mig for den tid. Ligeledes mener hun at hvis jeg vil ha' stabilt samvær, skal jeg sørge for bio overholder den aftale som vi har nu. Til trods for bio er ærlig og siger hun ikke magter det. (bio har en gang ringet efter mig da pb lige havde plantet en økse i døren) sagsbehandleren har aldrig set barnet i de 3 år vi har haft ham, vi har aldrig set en handleplan og når hun lover at vende tilbage med svar, venter vi forgæves hver gang....

CASE 21: Forløb med kommune og sagsbehandleren

Juni 2011 har vi møde med konsulent og sagsbehandler hos os. Det er et møde omkring en aflastning på 1,6 år. Vi aftaler praktiske ting og vederlag mm.

Ca. 14 dage efter er der besøg af sagsbehandler sammen med mor, barn og mormor. Vi bliver enige om, at vi alle er klar til samarbejde omkring aflastning. Her bliver der også aftalt, at sagsbehandler skal sørge for seng, pusleplads og højstol.

Juli 2011 starter vi langsomt op, jeg besøger den lille familie nogle timer en dag om ugen. Vi går tur, leger og er sammen så barnet kan føle sig tryk ved mig.

August sender jeg en mail til sagsbeh. Ang. Kontrakt. En uge senere ringer sagsbeh. Hun kan ikke huske, hvad vi havde aftalt omkring vederlag og opstart. Der er mail korrespondance frem og tilbage i august.

I september 2011 kontakter jeg konsulenten og beder om et møde. Jeg har underskrevet to kontrakter på dette tidspunkt. Den første var ikke rigtig, den anden var blevet væk for sagsbehandler. Hun kommer og jeg forelægger min frustration over, at jeg ikke har en gyldig kontrakt, ikke har en seng, en stol og en pusleplads til barnet. Hun noterer og vil gå tilbage og tale med sagsbehandler.

Oktober har jeg stadig ikke modtaget nogen løn. Sender en mail til sagsbeh. Oktober 2011 sender jeg en mail. Jeg informerer om, at barnet er her ekstra ud over aftalen. Et par dage efter en ny mail, da jeg stadig ikke har fået løn.

November ny mail, da jeg har fået løn, men ikke de vederlag som aftalt. Sidst i november modtager jeg en mail, at jeg skal underskrive en ny kontrakt. Det er nummer 4 jeg underskriver og afleverer på kommunen i denne sag.

December 2011 får jeg en løn, der er rigtig. Vi startede med denne opgave i juli.

Februar 2012 kontakter jeg igen sagsbeh. På mail. Jeg informerer hende om, at vi har barnet mere og mere. Langt udover de døgn der er aftalt. Jeg foreslår at vi skal have et statusmøde, da jeg har nogle ting som mener vi skal drøfte.

Marts får jeg en mail om, at hun vil komme. Midt i marts holder vi et kort møde. Sagsbehandleren har modtaget en anonym underretning på mor, så det jeg gerne vil drøft, bliver ikke drøftet. Hun skynder sig ud af døren, hun vil aflægge mor et uanmeldt besøg. Vi får dog aftalt, at hun skal sende nogle spørgsmål til mig, så jeg kan lave en udtalelse/bekymring på barnet of familiens forhold.

Hun ringer tilbage samme dag. Der er ikke grund til, at foretage sig noget i familien.

Underretningen har ikke noget på sig. Men hun vil stadig gerne have, at jeg skriver, som vi aftalte. Jeg sender to mail i april, da jeg ikke har modtaget noget som aftalt. Jeg ringer 8 gange i hendes telefontid, uden at få forbindelse, eller tilbage melding på mine beskeder.

Midt i maj modtager jeg en mail med en paragraf 50. altså det skema, man laver undersøgelsen fra. Jeg ringer for, at spørge til dette. Hun siger, at jeg skal se bort fra at det er sådan en, men kan godt gå ud fra spørgsmålene.

Sidst i maj sender jeg en udtalelse/bekymring til sagsbehandleren.

Næste dag ringer hun. Vi taler om udtalelsen og om, at vi gerne vil have defineret aflastning og grund til aflastning. Vi har barnet mere og mere. Og der ikke ligger en handleplan og en paragraf 50 på barnet/familien. Vi vil også gerne have sat aflastningen i mere faste rammer, så vi ved hvornår vi kan sige nej. Og vi kan planlægge vores weekender bedre. Sagsbehandleren vil tage sagen med i hendes team ugen efter. Så vil hun vende tilbage. Jeg hører ikke mere.

I juni 2012 har vi tilsyn. Vi drøfter de ting, der skal i forhold til vores andet plejebarn osv. Derefter gennemgår min mand og jeg dette forløb med vores aflastningsbarn og sagsbehandler. Konsulenten nedskriver det hele. Hun vil igen gå tilbage med sagen til kommunen. På mødet får vi tilbudt et plejebarn, som skal bo her fast. Vi mener ikke, at vi kan have aflastning på den måde samtidig, så det tager konsulenten også med tilbage. Der sker ikke mere, ingen tilbagemelding eller noget.

Hele vores tilsynsrapport handler om denne sag. Og vi har stadig aflastningsbarnet. Jeg har dog tilladt mig, at sige det er kun hver anden weekend, som oprindeligt er aftalt. Jeg afviser mor, når hun vil have os til at tage barnet yderligere. Ellers henviser jeg hende til sagsbehandleren. Vi har selv anskaffet seng, puslebord, stol og autostol for egen regning. Vi har opgivet, at henvende os, og klarer selv det fornødne omkring aflastning.

CASE 22: Dagligdagen for en Netværksplejer

Jeg er Netværksplejer for mit nu 9-årige barnebarn, der har et svært psykisk handicap. Barnet blev i første omgang anbragt i familiepleje, og jeg søgte herefter plejetilladelse, og fik den for 5 år siden. Det er dejligt at kunne give ham en stabil og kærlig opvækst, med rigtig god kontakt til begge barnets forældre, men jeg oplever et utal af problematikker i samarbejdet med kommunen... Tillad mig at opridse nogle af de vanskeligheder, der hæmmer vores dagligdag her:

Jeg har først efter mere end 4 år fået en handlingsplan. Den beskriver dog ingen tiltag, hverken for barnet eller forældrene. Der står kun, at barnet er velanbragt hos mig. Ligeledes har jeg først efter 4 år fået Aktindsigt - heri står intet om grunden til anbringelsen, eller hvad der er gjort eller bør gøres for barn og forældre. Forældrene og jeg har rykket kommunen for begge dele, siden den første anbringelse...

Efter 4 års pres fra min side, er der endelig kommet en psykologisk udredning af barnet. Jeg har herefter søgt kommunen om hjælpemidler til at lette hans hverdag, men ikke fået svar på ansøgningerne af 17. oktober 2011, eller på tidligere ansøgninger. Jeg har telefonisk rykket for svar et utal af gange, dog uden held. Jeg har nu klaget til Forvaltningschefen, og fået telefonisk besked fra sagsbehandleren om, at "De kigger på det snarest".

Tidligere ansøgninger vedr. møbler til barnet og lønkomensation for opsagt arbejde i forbindelse med Netværksplejen, samt ansøgning om ferie sammen med barnets forældre, er der givet mundtligt afslag på.

Jeg har fået tilkendt 20 timers aflastning pr måned (jeg er alene med barnet), men kommunen har nu siden 11. november ikke gjort noget for at godkende min aflastning, selv om den søgte aflastningsperson er ansat som støttepædagog indenfor kommunen, og de derfor har alle relevante papirer. Ny straffeattest og børneattest ER indhentet og overgivet til kommunen.

Barnets handicap gør, at jeg ikke kan benytte mig af en barnepige til at aflaste mig ind imellem...

Jeg får 1 vederlag pr måned, og sidste år fik jeg en skriftlig opsigelse af plejekontrakten (1 måneds varsel), med besked om at jeg skulle underskrive en ny kontrakt - helt uden vederlag! Dette afslog jeg, da jeg jo hverken får lønkomensation, børnebidrag eller børnecheck til at dække omkostninger vedr. barnet. Pension og feriepenge er der ikke mulighed for at få, og bliver jeg syg, er der ingen hjælp at hente, hverken vedrørende pasning af barnet, eller sygedagpenge! Jeg modtager laveste takst for kørsel, når barnet har samvær med forældrene, men kan ikke få dækning for den daglige kørsel til skole/SFO. Gavebeløbet til jul/fødselsdag er sløjftet, og der er ingen mulighed for at søge ekstraordinære udgifter dækket! Der er meget stor slitage på tøj og møbler pga handicapet...

Jeg var på et kort kursus, i forbindelse med min godkendelse for 5 år siden, og har flere gange søgt om at komme på kursus vedr. barnets handicap, men ikke fået svar... Jeg har gjort kommunen opmærksom på, at jeg har pligt til mindst 2 dages kursus årligt, iflg. Barnets Reform, men fået svaret: Dette gælder IKKE dig, men kun de helt nyansatte Familieplejere. Netværksplejere skal IKKE på kursus! Det ville ellers kunne give mig nogle værktøjer til at lette barnets dagligdag... Jeg får endvidere ingen supervision - har bedt kommunen om hjælp vedr. barnets psykiske handicap, men forespørgsler herfra bliver konsekvent ignoreret...

Generelt oplever jeg mange frustrationer, når jeg læser Serviceloven! Den bliver ifølge min Tilsynsværge tolket af kommunen således: Når der står "Kan" i loven, har kommunen IKKE pligt til at følge den, men opfatter den som en mulighed, de ikke benytter sig af... Vi har gennem de sidste 5 år haft rigtigt mange skiftende sagsbehandlere inde omkring os, men ingen har kunnet fortælle mig hvad rettigheder og pligter jeg har, ift. plejeaftalen - kun at "barnet er velanbragt her"...

Jeg håber jeg med denne mail har givet et lille indblik i "Dagligdagen for en Netværksplejer", og at nogen er villig til at se nærmere på de problematikker vi går og tumler med!

CASE 23: Sorry er lige lidt hidsig

Så fik vi endelig efter 5 mdr. en mundtlig bekræftelse på udvidelse af vores godkendelse. Der var ikke nogen bemærkninger til os som familie, men vores hjem. Har netop etableret et nyt værelse til pb, men så var det nu et problem at vores soveværelse ikke har en dør. De så hellere at vi rykkede vores soveværelse nedenunder. For selvom vi så ikke lavede "voksen ting", så kunne der jo komme et barn ind og se os sove i måske bar røv. Hvor skulle jeg bare tage mig sammen for ikke at debattere. Skulle jeg nu til at beskrive hvad vi sov i ? Eller uddybe vores seksualvaner ? Jeg vil nok tilstå at hvis vi er inde i de perioder hvor nattesøvnen i forvejen er smadret, så skulle vi nu løbe op og ned af trappen i stedet for at ligge lige i nærheden. Og så var der lige vores trappe, hvor der imellem gelænderet kunne komme et hoved ind. Øh Ja, Vi kan da også fælde alle vores træer i haven og pakke ungerne ind i vat nu vi er i gang. Sorry er lige lidt hidsig. Men godkendelsen er på plads. ☑ Dog ville de komme ud og tjekke om vi havde rykket soveværelset ned og sikret trappen. Et eller andet sted havde jeg mest lyst til at bede hende om at rende mig i r.... , men så var den godkendelse nok ikke blevet til noget. Jeg vil lige tilføje, at halvdelen af vores førstesal er et stort åbent rum, så man kan ikke bare sætte en dør i.) Det er bare så grænseoverskridende at blive behandlet som et menneske der ikke kan tænke selv !!!!!!!!!!!!!!!

Men har også lige måtte vende den lidt rundt. Når der nu ikke var noget at "i rettesætte" hos os som familie, så var det som om, at så skulle der bare findes noget. For hvis de ikke havde noget at komme efter så var de jo ligesom lidt overflødige. Jeg har simpelthen bare ikke lyst til at skulle fortælle om hvor eller hvordan vi dyrker sex, men eller uden lyde osv. Hvorfor skal jeg gå ind i den dialog. Det kan jeg jo gå hen og blive nødt til hvis jeg vil beholde godkendelsen og vores soveværelse hvor det er ! Eller etablere et "voksenrum" i stueetagen. Det kunne da først gå hen og blive misforstået. Plejemors og fars legeværelse, hold da helt op

CASE 24: Mere modspiller end medspiller

Der er selvfølgelig forskel på hvordan kommunerne arbejder. Vores anbringelseskonsulent er mere en modspiller end en medspiller og vi har fået besked ikke at kontakte familiens sagsbehandler som er myndighedspersonen i sagen. Har vi spørgsmål eller lignende skal vi gå til konsulenten som så skal gå til det team hun arbejder i for derefter måske at vende tilbage med et svar.

Eks 1: møde med skole i oktober sidste år blev aflyst 2 dage før mødet skulle finde sted med besked om, at de ville vende tilbage med en ny tid, 14 dage før sommerferien i år spurgte vi om mødet snart kunne blive til noget og vi har ikke fået svar endnu.

Eks. 2: Aflastningsforhold stopper i februar der gives via mail besked om opstart af et nyt aflastningsforhold i april, der klages over afgørelse i maj og på "banke på plads møde" i juli fortæller lederen at afgørelse fra april kan der ikke klages over da konsulenten ikke er myndighedsperson i sagen og på nuværende tidspunkt har vi stadig ikke hørt noget grundet udsættelse af netværksmøde på børnepsyk. 2 gange fordi ppr. ikke kunne deltage første gang og anbringelseskonsulenten kunne ikke anden gang og sådan kunne jeg blive ved jeg har bare ingen steder at gå hen med min bekymring vedr. pb trivsel.

CASE 25: Hvilken kasket?

Vi er i den situation at vi bor i anbringende kommune. Det betyder at den samme kommune både skal føre tilsyn med os og udføre den supervision som vi er tildelt. Kommunen har organiseret sig med et "Specialteam for plejefamilier og opholdsteder" som udvælger, godkender, fører tilsyn med og superviserer plejefamilierne. I praksis er det derfor de samme personer som udfører supervision og tilsyn.

Da vi havde været ansat i over 3 år spurgte vi hvorfor vi aldrig havde haft tilsyn. Konsulenterne forklarede at det udførte de samtidig med supervisionen. De tilføjede at det kunne de sagtens adskille og at vi ikke skulle være i tvivl om at de var her for vores skyld. Vi kunne dog ikke få at vide hvornår der var det ene og hvornår det andet. Senere i samtalen blev det meget følelsesladet pga. af vores arbejdssituation og vores arbejdssituation med vores firma.

Ved næste besøg blev det udlagt som et spørgsmål om, om vi i virkeligheden ønskede denne livsform og troede at det var noget for os. I den situation ville vi have ønsket at vi vidste hvilken kasket der sad over for os.

Vores bekendte som er i samme situation med hensyn til anbringende og bopælskommune. De er til en samtale, som de troede var supervision, blevet spurgt om hvad konsulenterne kunne tage med tilbage til deres overordnede. De svarede intet, og alligevel er indtrykket at det er blevet refereret. I praksis betyder det jo at supervision ikke er et fortroligt samtalerum, men til alle tider

et møde hvortil konsulenterne kan tage referat og diskutere med team og overordnede, uden at vi ser referatet eller har mulighed for at vide hvornår vi bliver diskuteret.

Det er utrygt at dem som man skal søge hjælp ved når situationerne er uoverskuelige, når problemerne synes uoverstigelige, samtidig er dem som også har magten til at sige (og gør det), "så kan vi jo i yderste konsekvens tage jeres godkendelse". Det gør også supervisionen utroværdig og for os uanvendelig. Vi kan desværre ikke takke nej til den, da den er et krav fra sagsbehandler, og når man siger nej til supervision med denne sammenblanding, siger man også nej tak til tilsyn, hvilket selvfølgelig ikke er acceptabelt.

CASE 26: Misforståelser

X kommune mener at to tema aftener er det lovpligtige kursus som familieplejere skal på er nok.

X kommune synes ikke at det er en god ide med at danne netværksgrupper, og opfordrer derfor familieplejere til ikke at gøre det. Ganske kort. Ønskes det uddybet så skriv endelig

CASE 27: Langsommelighed og små sko

Som plejemor til et fysisk handicappet barn, oplever jeg desværre at det er meget langsommeligt når man søger noget til ham (f.eks. er det en sygeplejeart eller et hjælpemiddel) Det tager unødigt lang tid at få tingene igennem da der er flere kasser der kan åbnes er der ingen der vil åbne deres kasse:(

Desuden skal vi søge om ny bevilling hver gang han skal have ny fodprotese, det tager tid og man søger jo når knægten har brug for en ny. Værste tilfælde: Vi havde brug for ny protese da den gamle gav vabler, men pga ferie mm måtte han gå med en protese i over 4 uger der gav ham vabler. Det er bare ikke i orden:(

Denne beretning ligger snart 6 år tilbage: 3 måneder forinden havde vi modtaget vores første plejebarn (som vi heldigvis stadig har i vores varetægt) en fysisk handicappet dreng på 21 måneder (næsten problemfri efter deres vurdering) og selvfølgelig aflønning derefter. Kurator kommer på besøg efter ca 3 måneder, hvor vi havde haft god tid til at se på opgaven og i mellemtiden kommet med i et netværk, som nærmest grinede af mig pga min aflønning, men det gav mig blod på tanden for at kæmpe for bedre vilkår for os, så jeg var kampklar da kurator dukkede op, havde bl.a. lavet en beskrivelse hvad vores omkostningsdel blev brugt på, f.eks. ekstra strøm, vand, hygiejneart, ekstra tøj da tøjpenge ikke rakte og flere fald pga. handicap, legetøj, det kørsel som ikke var i kontrakt osv. osv. (alt det man ikke havde investeret i uden en junior i huset min biosøn er 10 år ældre så vi havde intet fra hans babytid)

Kurator blev rasende og sagde til mig: Du er den første i min tid som kurator som går i så små sko og du kan bare sige hvis du ikke vil have ham, senere havde hun talt med sagsbehandler om sagen (sagsbehandler var nyuddannet uden egne børn og meget inkompetent i mine øjne) og til et efterfølgende møde fortæller denne grønskolling mig med nøjagtigt samme ordvalg, at jeg jo bare kunne sige hvis jeg ikke ville have ham. Det er sgu øv når man er ny i faget og er stadig i vores tanker når vi søger om noget.

CASE 28: Uacceptable arbejdsforhold

Vi er en netværksplejefamilie, der her kort vil fortælle vores "oplevelser" med anbringende Kommune Z.

Den 21.12.2010 får vi M anbragt i netværkspleje. Det er af os få dage inden besluttet at vi gerne tager hende under vores vinger for at give hende en stabil, tryk, omsorgsfuld, og mest af alt - en normal hverdag. Vi er ikke i forvejen godkendte plejeforældre.

Hverdagen med M viser sig hurtig at være meget anderledes end med andre spædbørn. Hun er YDERST urolig, sover dårlig, spiser ikke meget og er meget utilfreds. Vi har på dette tidspunkt kun familiekonsulent x som kontaktperson.

På møde med få dage inden anbringelsen, bliver der informeret at vi skal have samvær med biologiske forældre 3 gange om ugen a 2 timers varighed.

Bioforældre kommer regelmæssigt på samvær de første måneder, herefter begynder faderen A meget hurtigt, oftere og oftere, at udeblive fra samvær.

Vi er i løbende kontakt med familiekonsulent, et tidspunkt i foråret 2011 bliver vi introduceret for ny sagsbehandler.

I slutningen af marts 2011, er x og anden konsulent til møde hos os hvor vi skal godkendes som plejefamilie, vi modtager social rapport og en melding om at vi skal deltage i kurser i foråret 2012 for at blive endeligt godkendte.

I løbet af sommeren, kontakter vi x for aflastning til M. Hen over sommer og tidlig forår, begynder bioforældre at udeblive oftere og oftere, forsøger flere gange at få dem i tale, men uden held. For hver gang de ikke møder op, meldes dette til forvaltningen. I november 2011 - få dage før barnets fødselsdag - kontakter biomor os, at hun gerne vil komme på M fødselsdag. Vi aftaler hun skal komme på givent tidspunkt. Vi bager boller, laver lagkager, pynter op osv og moderen udebliver igen! Kontakter forvaltningen, vi føler os til grin og unfair behandlet.

Vi får igen ny sagsbehandler, der ligeledes kommer til møde hos os, sammen med x. Barnets sag er på dette tidspunkt i Børne- ungeudvalget. På mødet taler vi endnu gang om at der er brug for aflastning til hende, vi har selv fundet hende der gerne vil og kan, så det arbejde har vi sparet kommunen for.

Januar 2012 skal vi deltage i kursus for at blive godkendte, vi kører lørdag morgen af sted i fed tåge, da vi rammer motorvejen 20 m fra vores hjem, er motorvejen spærret pga ulykke, vi kan ikke komme mod KBH andre veje, så ringer til konsulenten og forklarer og aflyser. Vi skal i stedet fremmøde næste lørdag, uheldigvis bliver vores barnepige (den eneste M kan passes af, da hun ikke er tryk ved andre), syg, så vi må igen aflyse. Bliver informeret om a vi ikke kan deltage i resten af kurset, at vi må tage det næste år.

I løbet af sommeren 2012 (maj/juni) er hverdagen efterhånden så tilspidset pga M ekstrem dårlige og urolige nattesøvn, vi og hende der skal være vores aflaster, kontakter x flere gange for a få gang i aflastningen, der sker ingenting før den dag vi ringer og siger vi ønsker at stoppe for netværksfamilie, så kommer der pludselig gang i tingene!

Sagsbehandler, bliver sygemeldt, og nu får vi i stedet en ny igen. Hun kommer igen sammen med x på besøg til møde, vi har et godt møde, hvor vi kommer frem med vores frustrationer over alt hvad der foregår. Hun lover hun vil gøre alt for at rette op på alle de fejl der er sket. Vi har i et par måneder et godt samarbejde med hende, indtil hun fortæller os at M's sag skal overgå til

Handicapcenter i kommunen. I perioden vi har med sidste sagsbehandler taler vi om at det er problematisk med det kommende "godkendelseskursus" pga pasning af M.

I et par måneder i efteråret 2012 er vi vistnok uden sagsbehandler, ved forsøg på kontakt, trænger vi ikke i gennem nogen steder. Endelig i slutningen af året, får vi oplyst navn på M's nye sagsbehandler.

Vi bliver i december 2012 kontaktet for møde med konsulenter, vi aftaler møde 10.1.2013. Dagen for møde kommer. Vi forsøger at holde møde, endnu en gang komme frem med vores frustrationer, vrede over ikke at blive hørt og ikke taget alvorligt. Vi føler vi under hele mødet snakker for døve ører. Under mødet bliver vi informeret om at den måde jeg er ansat af Z Kommune på (tabt arbejdsfortjeneste) ikke kan fortsætte, og da vi alligevel ikke ser os som netværk, bliver vi enige om at jeg skal ansættes på vederlag i stedet. Vi skal holde nyt møde hvor en visitationskonsulent skal deltage. På mødet forsøger vi gentagne gange at forklare, hvordan de 2 år har været med M, men bliver ikke taget alvorligt eller lyttet til.

Nyt møde for godkendelses snak, fredag den 22.2.2013. Den ene konsulent starter med at fortælle hvordan de ser mødet skal forløbe, vi bliver enige om at starte mødet med punktet om samvær med bioforældre. Under punktet her, fortæller vi om forløbet med M's bioforældre. Det bliver fortalt at forvaltningen gerne ser at det er os der tager os af samværet, og ENDNU en gang fortæller vi, at vi IKKE har noget problem med at varetage samværet mellem M og hendes bioforældre, MEN at vi simpelthen ikke tolererer de løgne og bedrag de tidligere udsatte os for. Det bliver i enighed aftalt, at samværet skal flyttes til en hverdag, tæt på vores bopæl, og at det er plejemor der skal stå for dette.

Flere gange under mødet, kommer der ubehagelige / uacceptable vendinger frem fra de to konsulenter, bla bliver der sagt at der "skal holdes snor i os". Den ene konsulent er YDERST nedladende, direkte ubehagelig i sin tale måde.

Vi snakker bla om et godkendelseskursus i slutningen af maj 2013 vi skal deltage på, det ligger på ugedagene fredag-lørdag og søndag. konsulenten INFORMERER os om at det kan løses ved at M's weekend aflastning ligges i denne weekend?!

Der er kun EN grund til at vi har aflastning til pigen, nemlig at vi kan lave de ting med vores egne børn som vi ikke kan sammen med M; tage på udflugter osv. Hvad med min mands arbejde om fredagen? Vi er klar ved at vi skal igennem dette kursus, men det må kunne planlægges langt mere hensigtsmæssigt for vores familie.

Vi føler vi gennem de sidste to år, er blevet løjet for, holdt hen (i forbindelse med Ms aflastning), og overhovedet ikke er blevet lyttet til. I stedet for er vi blevet narret, fået "en over næsen" flere gange pga biofamiliens løgne til forvaltningen flere gange, aftaler der er lavet på møder er ikke blevet overholdt fra forvaltningens side osv osv.

Det er bare ikke acceptable arbejdsforhold!!!

CASE 29: Et hårdt samarbejde

Det er jo ikke arbejdet med vores fantastiske plejebarn. som er hårdt, det er samarbejdet med kommunerne

Jeg har et lille eks. Jeg er ved at vores pb. sag gået fra 7-5 vederlag. Jeg er egentlig ikke utilfreds med min løn når tingene kører på skinner, men er da nødt til at finde nye veje til at hente det sidste hjem. Jeg har så 2 muligheder 1: Søge job og se i øjnene at jeg må svigte vores pb. når hun starter i skole til efteråret. Hun meget socialt følsom og lang tid om at tilpasse sig og føle sig tryk. Indkøring, blot på ny stue i samme børnehave tog ca. 6 mdr. før hun var en glad pige igen. Voldsomt udadreagerende og havde stor glæde af at have meget korte dage, som langsomt er kørt op på 5 t. pr. dag. (Med undtagelse af efter samvær, hvor hun får fri i op til 3 dg. afhængig af samværrets forløb). Hun kan skabe relationer, men det tager tid og kun knytter sig meget kraftigt. Jeg har pointeret meget kraftigt, at de hellere måtte ringe 10 gange for meget, end en gang for lidt. Og kommer jeg i job, kan jeg ikke være der for hende, når hun mest har brug for det. Der er jo en grund til at hun er fjernet fra sit hjem, en grund til at hun bliver bange - vred - føler sig alene og ville gå gennem ild og vand for hende, men ender med at svigte på grund af 2 vederlag. Plus det skal være et arbejde der også giver fri til samværsdage, kurser, møder, tilsyn osv. Mulighed 2 : Tænke på muligheden for et barn mere. Vi har pladsen, godkendelsen osv. Men, men, men, men !!! Der er en stor del af mig som gerne vil, ikke kun på grund af økonomi, men fordi jeg føler vi kan rumme det i familien, men kan pb ? Vores biodatter har da haft det hårdt, men jeg følte mig tryk ved det, da hun har haft en sund opvækst og var egentlig motiverende, netop for at skabe en kontrast til hendes enebarns/enevælde. Det var sundt for hende at lære at verden var større. Og det har været et fantastisk forløb. Hårdt/udviklende og meget givtigt for alle.

Nå, det jeg ville frem til er at vores pb. jo ikke har de samme depoter fyldt op. Ville det for hende så bare være endnu et svigt ? Som det ser ud lige nu, så er hun i en sund udvikling og jeg er bange for uanset hvad jeg gør, at ødelægge noget der allerede er bygget op. Vi har gjort det rigtige indtil nu. Bar hende på min krop det første år. Været der for hende 24/7- 365. Ingen aflastning, ingen bioweekender, med på alle ferier og vi har gjort det helt rigtige, det er hun beviset på. Alle de tidligste prognoser på hendes udvikling er manet til jorden. Jeg bliver bare så forbandet over at 2 fucking vederlag, kan få hele hendes verden til at ramle sammen, fordi vi er nødt til at ændre på hendes rammer. De rammer som har været med til at opbygge, bliver nu måske til et korthus som ramler sammen. Jeg kan huske da sagen skifte kommune, kom der en kommentar fra familieplejekonsulenten at for en stor kommune som dem, så var vi bare en dråbe i havet "De skulle bare vide at for vores pb. så kan 2 vederlag komme til at betyde en følelsesmæssig tsunami. Efter sagen har skiftet kommune, så ud over vi er kr.10.000,- ned i løn om måneden og barnepigepenge fjernet, så ved jeg ikke lige helt hvor vores liv og parforhold ser ud. Jeg kæmper for at hun kan komme på en lille skole med små klasser, for at gøre hendes muligheder for at gennemføre en uddannelse større. Jeg skal tigge om at komme på et kursus, det første nu i 5 år. (Stadig ikke bevilget, og foregår i weekenden, så jeg må nok se i øjnene at det heller ikke er denne gang).

Jeg ville gøre alt for vores pb. men hvis mit ægteskab er i fare, jeg kan jo ikke blive ved med at forsvare min kamp, når det igen og igen er på bekostning af vores liv og biologiske barn. Det er jo ikke arbejdet med vores fantastiske Pb. som er hårdt, det er samarbejdet med kommunerne, som får mig til at overveje om min basisfamilie er vigtigere en vores plejedatter.

Tårerne triller mens jeg skriver dette, selvom jeg ved at jeg jo ikke skal lade følelserne styre mine beslutninger, og at vi som plejefamilier ikke må føle for meget, så elsker jeg vores plejedatter, men jeg elsker også min mand og vores biologiske datter.

CASE 30: Op ad bakke

Vi vil her fortælle vores historie som plejefamilie. Om et samarbejde med en kommune som har været op ad bakke i de ca. 5 år, som vi har haft vores plejebarn.

Vi er plejefamilie for en lille dreng på 5 1/2 år, som vi har haft i pleje siden han var 5 mdr. gammel. Vi har kæmpet med denne kommune i al den tid vi har haft ham.

Kommunen tager så meget misforstået hensyn til biologiske forældre, at det er gået hårdt ud over drengen.

Historien er lang og det er svært at korte det ned, men vi vil gøre et forsøg.

Lad os kalde vores plejebarn for "Mads", så bryder vi forhåbentlig ikke vores tavshedspligt.

"Mads" er som sagt 5 1/2 år og har nu været hos os i lidt over 5 år. Han er fuldt ud integreret i vores familie og betragter os som sin mor og far og vores børn som sine søskende.

Selvom "Mads" har samvær med sine biologiske forældre, har han ingen tilknytning til dem, og han ved på nuværende tidspunkt slet ikke, hvad rolle de har.

I starten havde vi rigtig mange samvær(vi har været oppe på 6 samvær om måneden)

Da "Mads" var helt lille foregik samvær med biologiske forældre på en sådan måde, at han tog skade af det. Der skulle gå 1/2 år inden kommunen gad lytte til os. Også selvom vores supervisor støttede os og sagde at det var dybt traumatisk for drengen. Kommunen har ansat psykolog A som vores supervisor . A er en meget anerkendt psykolog, og er ikke en af kommunens egne psykologer. Siden har kommunen op til flere gange truet med, at tage vores supervisor fra os, fordi det ikke var meningen, at hun skulle støtte os i vores kritik.

For et stykke tid siden flyttede man samværene med biologisk mor til vores ansættelseskommune på grund af besparelser. Så nu skal vores plejebarn også trættes med en lang køretur frem og tilbage. Han skulle starte samvær et helt nyt sted, selvom der er papirer på, at han er meget følsom og at han har svært ved forandringer.

Samværene med moderen er meget svære for vores plejebarn, fordi han ikke kender hende særlig godt. Selvom hun på et tidspunkt havde samvær en gang om ugen, var hun meget ustabil og overholdt ikke sine samvær. I 2009 kom hun ikke til samvær i 8 mdr. og i 2010 kom hun ikke til samvær i 10 mdr. Så der er overhovedet ingen bånd til moderen, og alligevel forlanger hun ham hjem en gang imellem.

Der har aldrig været nogen god dialog mellem kommune og os. I starten sagde Sagsbehandler lige ud, at det brugte de ikke i deres kommune. Plejeforældre havde ingen rettigheder og skulle bare stå til rådighed for deres løn.

Sagsbehandler har også lavet om på samvær og forøget samværene uden at snakke med os om det. Nu er samværene så sat ned igen til 3 samvær om måneden af en times varighed. Stadig for mange samvær.

Vores plejebarn er begyndt at reagere meget voldsomt på samværene, og det er ikke hans behov. Men sagsbehandler siger, at det er nu engang et plejebarns vilkår.

Børnehaven og psykolog fra vores bopælskommune har mailet og udtrykt til møder med kommunen, at de er dybt bekymret over, at "Mads" bruger så meget energi på samvær, at det ofte kan mærkes i børnehaven. Børnehaven får heller ikke svar på deres mails til kommunen, og

de prøver forgæves på, at få et mere tværfagligt samarbejde med kommunen. Nu er børnehaven begyndt, at samle beviser sammen med alle deres ubesvarede mails til kommunen.

For 1 1/2 år siden blev "Mads" undersøgt på Y klinik i X by. Her mente de, at "Mads" havde en form for autisme. De så en meget stresset dreng. For at få den endelige diagnose skulle "Mads" udredes på børnepsykiatrisk hospital. Heldigvis fandt man her ud af, at han ikke er autist, men får autistiske træk, når han bliver presset hårdt. De skriver også, at han har stor tilknytning til os.

Det værste er egentlig at sagsbehandler altid skaber stor usikkerhed om vores plejebarns fremtid. Hun udtaler til os, at alt kan ske. Og da han skulle undersøges på Y klinik, sagde hun at det kunne jo være, at han blev vurderet så dårlig, at kommunen slet ikke ville have ham i en plejefamilie mere.

Sagsbehandler har også udtalt, at vi skal huske at vi ikke er biologiske forældre og at det er på tide at vi forklare "Mads" at han er plejebarn. På nuværende tidspunkt kan han slet ikke forstå dette. Vi er hans psykologiske forældre, og han kender ikke til andet.

Når vi henviser til barnets reform siger sagsbehandler, at i vores kommune er vi ikke imponerede over barnets reform. Det er blevet meget værre for børnene. Politikkerne finder på så meget uden at vide, hvordan det fungerer i det virkelige liv.

Sagsbehandler har mødt vores plejebarn højst 3 gange, og de gange sagde hun hverken hej til ham eller henvendte sig til ham.

Familieplejekonsulenten som har tilsyn med vores plejebarn og os, er heller ikke til meget hjælp. Han har aldrig rigtigt sat sig ind i sagerne og svarer næsten aldrig på vores mails. Han holder heller ikke de tilsyn han skal.

På et tidspunkt fik vi en højtstående politiker i deres egen kommune med som bisidder til et møde (kun fordi plejefar kender denne politiker via sit arbejde). Vi havde klaget over dårlige beslutninger og den usikkerhed som sagsbehandler hele tiden skaber. Denne politiker gik til kommunaldirektøren, og vi fik ret i mange af vores klagepunkter. Men kommunen fortsætter altså i samme spor, og vi tør ikke tage flere kampe i kommunen. Vi har senere fundet ud af, at kommunaldirektøren selv har været chef i familieafdelingen i kommunen, så han har været gode kollegaer med de ansatte, som vi klagede over. Måske var det derfor, at vi ikke fik mere ud af den klage. Hvis vi klager igen, bliver det til Ankestyrelsen eller ombudsmandens børnekontor.

I starten var vi meget alene om vores kamp. Men nu er børnehaven også blevet dybt bekymret over måden som kommunen opfører sig på. Kommunen er blandt andet begyndt at nægte at børnehaven får vigtige papirer som rapporten fra børnepsyk. at se. En rapport som vi heller ikke må se, selvom vi har været en del af undersøgelsen. Psykologen fra PPR i vores bopælskommune måtte kæmpe for at få rapporten, men som hun fik forklaret kommunen, kunne hun jo ikke indstille vores plejebarn til flere støttetimer i børnehaven, hvis ikke hun måtte se, hvad børnepsyk. var kommet frem til. Vi har nu fået et referat af PPR psykologen om denne rapport.

Vores supervicer (psykolog A) har også været vidne til kommunens manglende samarbejde.

Så vi har altså adskillige vidner på at noget er galt

Rapport fra Y klinik

Rapport fra børnepsyk.

Vi har skrevet referat af det meste (også af de meget svære samvær). Vi har sendt masser af mails til sagsbehandler, for at gøre hende opmærksom på, at "Mads" har det svært.

Vi har skrevet til den forhenværende socialminister, børnerådet, børns vilkår og forskellige politikere for at gøre dem opmærksomme på problemet.

Vi har været på konference om barnets reform.

Alle har givet os ret, men vi mangler lige nogen som kan støtte os med lidt rådgivning inden vi evt. laver en indberetning til ankestyrelsen. Vi er klar over, at vi ikke er part i sagen som plejefamilie, hvis vi skriver en indberetning. Det er ikke særlig betryggende, når man ikke ved, hvad man sætter i gang.

Vores fagforening(socialpædagogisk landsforbund) fortæller blandt andet, at nogle kommuner kan finde på at straffe en, hvis man klager over dem.

Det kan da bare ikke være rigtigt, at vi har et klagesystem, som vi som plejefamilie ikke tør bruge, fordi vi kan risikere at det går ud over vores plejebarn eller os selv !

Vi mener jo, at barnets reform kan give "Mads" en vished for, at han har ret til at bo hos os i mange år frem i tiden på grund af hans store tilknytning til os, og at kommunen bør lave en videreført anbringelse uden tidsbegrænsning. "Mads" har boet hos os fra helt lille i mere end 5 år, og han har stor tilknytning til hele vores familie. Og han har ingen bånd til sin biologiske familie. Men det vil kommunen ikke.

Sagsbehandler siger at kommunen ikke kan lave en videreført anbringelse, fordi det er en frivillig anbringelse, og at de ikke kan indstille en videreført anbringelse til deres børne og ungeudvalg, hvis ikke de biologiske forældre forlanger ham hjem. Og moderen forlanger ham faktisk af og til hjem, som giver stor uro i maven hver gang. Men kommunen får hver gang snakket moderen fra det, ved at true hende med, at anbringelsen så vil blive en tvangsanbringelse.

Vi forstår simpelthen ikke, at man kan lave en barnets reform, der skal beskytte barnet, men at det ikke har nogen konsekvenser for de kommuner, som ikke ønsker at følge loven.

Man laver vel ikke bare en lov, som ikke kan håndhæves.

Vi håber en dag, at vi kan få lov til at adoptere vores plejebarn. Vi elsker ham som vores egne børn, og så kunne han få den fred og ro til at udvikle sig.

Det skal lige siges, at vi altid har samarbejdet om alt med kommunen og har brugt en god tone, så de har ikke kunne sætte en finger på vores arbejde.

Men hver gang vi kæmper for vores plejebarns bedste, prøver sagsbehandler at lukke munden på os ved at fortælle os, at sådan er loven.

Men nu har vi studeret barnets reform forfra og bagfra, og det sagsbehandler fortæller os er direkte usandt.

Dette er kun et lille udsnit af, hvad vi er oppe imod.

Det ville være skønt, hvis nogen gad høre hele historien, og vi kan dokumentere alt, da vi skriver referat af alt, hvad der sker.

Hvad skal vi som plejefamilie stille op, når en kommune ikke arbejder for barnets bedste ?

Vi håber, at du har tid og lyst til at besvare vores spørgsmål :)

De venligste hilsner fra en efterhånden frustreret plejefamilie.

CASE 31: Magtsyg og dominerende sagsbehandler

Ca. 1½ år med en sagsbehandler fra X kommune (L)

- Vil ikke tager ikke imod skriftlige henvendelser, og alt skriftlig henvendelse modtages som underretning og systemet blev sat i gang.
- Forældrekontakten blev taget fra mig.
- Måtte ikke hente M på skolen ved sygdom, konflikter ol, det var skolens ansvar, de måtte køre ham hjem.
- Jeg måtte ikke være fleksibel i forhold til forældrene, stå til rådighed hvis M flippede ud, eller hvis store bror gik amok og bankede sin mor mm. Måtte ikke hente og bringe M, det var forældrenes ansvar + alt information kom fra sagsbehandleren. Måtte ikke bytte weekend hvis der skulle ske noget i familien, hvor de gerne ville have M med osv.
- Kom aldrig på hjemmebesøg eller mødte M.
- Hun holdte far ude fra at samarbejde, sagde med ord, at hun ville samarbejde med mors nye kæreste (også en kæreste som drikker, ligesom far), i stedet, der blev skabt store konflikter mellem far og mor pga dette, far ringede til mig og var meget fortvivlet og vred flere gange, jeg måtte forholde mig neutral, kunne ikke kontakte sagsbehandleren, jeg havde fået mundkurv på, forældrene var ikke mit bord længere, jeg foreslog ham, at gå videre med sagen, han kontaktede en advokat / statsamtet og hørte om sine rettigheder og han tog så tyren ved hornene og forsøgte at gøre noget ved det; men jeg lagde meget øre til hans frustrationer. Mit samarbejde fungerede perfekt inden jeg skiftede sagsbehandler; men det endte med, at forældrene aldrig blev orienteret, eller taget med, de kontaktede mig, og jeg måtte svare, at jeg var blevet frataget forældresamarbejde, så informationer ol foregik gennem sagsbehandleren; men jeg beklagede meget og vi var alle meget frustreret.
- M er en dreng med ADHD lignende adfærd + han er mental retarderet og utilpasset. M skal være under opsyn hele tiden, også på skolen og hos forældrene, da han kan finde på de mest utrolige ting + han piller og ødelægger, han må ikke røre vores dyr, da han er ond ved dem. Hvis vi skal i byen, må en af os blive hjemme med ham, da han ikke kan rumme at komme med og være i nye omgivelser.
- Vi havde brug for aflastning, også efter at forældrene efterhånden ikke magtede ham mere, så han var hos os altid.
- Beskeden fra sagsbehandleren var, at han var frivilligt anbragt, så derfor kunne vi ikke få aflastning; men jeg skulle derfor tvinge forældrene til at tage ham som aftalt (hvilket jeg ikke kunne).
- Inden vi fik denne sagsbehandler(L) havde den forrige bakke os op, at vi fik supervision, efter behov, hos en psykolog i PPR i X kommune
- Vi brugte efterhånden alt tiden til at bearbejde de frustrationer, undertrykkelse og dominans som hobede sig op og tog til. Det menneskesyn som sagsbehandleren påduttede os, kørte mig ned, da jeg var magtesløs. Jeg har en meget stærk grundholdning, at børnene trivedes bedst, hvis deres bio forældre og os kan finde ud af det; men det fratog hun mig, og hun var meget kontant.
- Jeg havde det efterhånden så dårlig, at jeg fik min mand til at have kontakten med hende; men

det accepterede hun ikke og indkaldte til et møde, som jeg afslog at være med til, da jeg følte, at det handlede om at banke mig på plads; men jeg gav udtryk for, at hvis hendes afdelingsleder (S) kom med + min mand ville jeg deltage og vi fik en indkaldelse.

- Ja, vi kom så til mødet. 3 gange under mødet, forlod S mødet, da der var telefon til hende.

- Under supervision havde vi talt rigtig meget om hvordan og hvad jeg skulle sige, så jeg følte mig klar til at få luft; men der var ingen lydhør, sagsbehandleren(L) smækkede tingene tilbage i hovedet på mig, og ville under ingen omstændighed stå ved det hun havde gjort. Jeg endte med at blive så vred, at jeg kom til at snøfte og dirre i stemmen og så var hendes kommentar, du er da vist uligevægtig hva´ S var ude og telefonerer på dette tidspunkt, men jeg orienterede hende om hvad L havde sagt; men der var bare en trækning på skulderne. Efterhånden har jeg fortrængt meget af samtalen; men på et tidspunkt nævnte jeg aflastning; men fik, at det var udelukket, jeg sagde, at de kunne få M. i morgen, så kunne de se hvad de så ville gøre. S(teamlederen) sprang nærmest op af stolen og så fik jeg læst lektien, at hvis jeg gjorde det, så kunne de ikke samarbejde med mig, og jeg fik 7 gange pleje vederlag og de havde hyret en professionel til at tage sig af ham, så jeg fik det jeg havde krav på. Jeg skal lige nævne, at da jeg fik M, boede hans mor i Y kommune og det var i denne kommune, jeg blev valgt til M, X kommune havde overhovedet ikke noget med dette at gøre.

- Der er hel sikkert meget mere at skrive; men jeg har fortrængt det, da jeg blev syg af dette samarbejde, eller mangl på samme over et år.

- Efterfølgende har jeg fået en ny sagsbehandler (P), som er en hel fantastisk sagsbehandler, L gik på orlov, sikkert ikke p.g.a. dette. Jeg fik bevilget aflastning på Å inden for en mdr. Jeg havde ønsket 1 weekend om mdr. ; men fik 2 + 3 ugers ferie, så det har været hel fantastisk for vores familie med de 2 andre pb + 1 aflastning. Min mand og jeg kan nu tage med begge to, når vi skal noget + de at andre pb nu har hver anden weekend med fred, ro og nærvær. Jeg kom ret hurtig på højkant igen, efter vi havde skiftet sagsbehandler, hendes anerkendelse og positive menneskesyn, har fået det hele op at stå igen, begge forældre er rigtig glade for hende og jeg samarbejder med forældrene igen.

- Jeg er rystet over, hvad en dårlig, magtsyg og dominerende sagsbehandler kan ødelægge for bio familie, pb og os plejefamilier.

CASE 32: Det er noget kommunen har fundet på

Hej. Vores sag starter med at vi bliver ringet op af anbringer om vi kunne have 2 børn på 2 og 5 år i aflastning indtil deres sag var afklaret, hun mente at det ville blive en anbringelse på sigt.

Det siger vi ja til, børnene skulle komme hos os, 2 weekender hver måned samt 2 hverdage hver uge, der gik ikke længe før vi havde dem 6 ud af syv hverdage, de dage de skulle være hos moren var hun enten syg eller fraværende på anden måde, se det blev ofte til at børnene var hos os 7 dage om ugen og hjemme 1 eller 2 gange hver måned.

Da vi vidste, at de ikke havde det godt derhjemme var det helt i orden for os at have dem så meget som muligt så de ikke led overlast ved samværet med moren og dennes kæreste, men det blev jo ofte til at de kom hjem med striber på bagdelen efter slag med en pind som den lille dreng på 2 år prøvede at forklare, alt dette indberettede vi til kommunen ligesom vi havde pligt til.

Sagen udviklede sig den gang børnene var hjemme ved moren og hun og kæresten var oppe at slås så det resulterede i at hun måtte indlægges, det slagsmål udløste at børnene nu skulle være hos os 24/7 365 indtil der fandtes en afklaring, den afklaring som kom, var en kontrakt ml. moren og kommunen om at hun skulle overholde en 10 punkts aftale hvor i der stod beskrevet hvordan og hvorledes hun skulle agere ift. børnene og hvis hun bare en gang ikke overholdte et af punkterne så ville børnene blive fjernet og anbragt i familiepleje.

Vi spurgte ind til hvem der skulle tjekke om hun overholdte den 10 punkts plan, det skulle børnene, det ville sige, at første gang at børnene f.eks. havde oplevet et eller andet som var indeholdt i planen så skulle det straks indberettes og børnene skulle fjernes, der gik kun til første gang de var hjemme hos moderen inden planen var overtrådt, hun havde samvær med kæresten mens børnene var der, et af de værste punkter i planen at overtræde iflg. sagsbehandleren, da vi indberettede dette var vi jo spændt på om de ville handle ift. deres egen handleplan, det viste sig jo hurtigt at de som forudset ikke ville tage det andet end ad notam at hun brød reglerne, det fik selv sagt ikke de konsekvenser som kommunen havde opstillet for moderen, så nu havde hun så at sige frit slag, også til at udsætte børnene for omsorgssvigt i form af psykisk og fysisk afstraffelse, det var nu nok mest kæresten som var det største problem ift. fysiskafstraffelse men da der var en del misbrug og da hun lærte børnene at tale usandt var det svært at skille, hvad der var moderen og hvad der var kæresten.

Vi kunne selvsagt ikke leve med at kommunen ikke ville overholde deres egen 10 punkts plan og vi ville ikke længere være vidne til at børnene gang på gang blev udsat for overgreb uden der skete mere i sagen på trods af indberetninger fra ikke bare os, men også fra plejefamilien som havde storesøsteren i pleje, storesøsteren var 12 år og ville ikke hjem da hun ikke ville udsættes for vold og fornedrelser længere, men det mente sagsbehandleren godt at vores plejebørn skulle udstå, som sagsbehandleren sagde, at der gik et halvt år fra eller til inden de bliver anbragt gør ikke det store da børnene jo allerede var ødelagt, efter dette valgte vi at vi ikke længere kunne lade al den ligegyldighed over for børnene blive ved, vi meddelte derfor kommunen at vi havde i agt at klage over deres behandling af børnene, det fik jo så den konsekvens at børnene blev fjernet fra os og anbragt hos et andet par, ikke alene blev de anbragt hos et andet par, men vi fik forbud mod at måtte fortælle børnene at de ikke længere måtte være hos os, men det værste var næsten at de blev anbragt i byen hvor vores børn går i skole, se nu kan vi hilse på dem i skole og fritidsordninger og få at vide at de savner os, det er selvsagt en hård kamel at sluge, vi ville jo gerne at børnene vidste at det ikke var os der ikke længere ville have dem, men at det var noget kommunen havde fundet på.

Det var historien kort fortalt, der er ikke nemt at få det hele med, dels glemmer man detaljer dels fortrænger man sikkert ubevist en del.

CASE 33: Mange aftaler indgås og ligeså mange brydes

En 16-årig anbringes akut hos en plejefamilie. Kommunen har ikke forinden hilst på familien, men blot sidste år, pr. brev modtaget familiens plejegendkendelse (familien er godkendt af anden kommune) samt ansøgning om modtagelse af plejebarn, hvis kommunen skulle have et match. Barnets socialrådgiver kontakter plejefamilien en aften og spørger om familien kan tage denne, i øvrigt "helt ukomplicerede teenager" i akut anbringelse. Efter drøftelser med rådgiver om barnets baggrund siger plejefamilien ja til opgaven. Da det er en akut anbringelse aftales de kontraktlige vilkår mundtligt, og eftersendes efterfølgende på skrift. Det aftales at barnet skal hjem til forældre hver anden weekend og i ferier.

Næste hverdag kommer rådgiver med barnet.

Det viser sig i løbet af et par dage at aftalen om samvær med biologisk familie bryder sammen. Hverken barn eller forældre har lyst til samvær. Der er slet ikke tale om en ukompliceret teenager, men et barn med vanskeligheder, som også den biologiske familie har svært ved at rumme. Det viser sig i forløbet at disse vanskeligheder er så komplekse, at barnet har været i flere behandlingsforløb, uden held.

Af hensyn til plejefamilien må der derfor laves foranstaltninger om aflastning, da det stiller meget store krav til familiens soliditet pludselig at skulle rumme en stor teenager med disse vanskeligheder. Der skal tages hensyn til familiens øvrige børn, og til at der kan gives pusterum til at lade op til udfordringerne.

Efter nogle turbulente måneder hvor mange aftaler indgås og ligeså mange brydes, skifter barnet rådgiver. Samtidig er der i kommunens børn- og unge afdeling stor udskiftning af rådgivere og ledelse, da Ankestyrelsen og socialministeriets udsendte Task Force gruppe, som er indsat til at hjælpe forvaltningen med "oprydning" i sagerne, finder sagsbehandlingsfejl i næsten samtlige børnesager. Dette udløser en lavine af rullende hoveder i personalegrupperne, enten nogle som vælger at gå selv eller nogle som bliver afskediget. I mellemtiden halter det med indgåelse af acceptabel kontrakt for plejefamilien, som bliver præsenteret for mangelfulde kontraktudkast, og kontrakt hvori kommunen bl.a. fraskriver plejefamiliens ret til afholdelse af ferie. Plejefamilien beder kommunen om hjælp, så der kan åbnes mulighed for afholdelse af ferie, i tilfælde at der skulle opstå behov for dette i forløbet, men den "hjælp" vil kommunen ikke yde.

Plejefamilien vil ikke underskrive en kontrakt hvor kommunen bevidst indfører at der kun kan afholdes ferie med plejebarn (altså reelt ikke ferie i lovens forstand), og da forvaltningen bliver bekendt med dette, modtager plejefamilien d. 22.11.2012 en mail med ordlyden:

"Det er med beklagelse, at vi må konstatere, at jeres smidighed i relation til plejeopgaven forhindrer et konstruktivt samarbejde....."

.....Vi forventer derfor i næste uge at fremsende vores opsigelse af samarbejdet."

Plejefamilien læser dette som: "Ret ind til højre og accepter nul ferie – eller blev fyret"

Plejefamilien vil ikke acceptere disse trusler, og gør i hørings svar forvaltningen bekendt hermed. Siden har plejefamilien intet hørt fra kommunen.

Plejebarnet derimod fik en telefonopringning fra plejefamiliens konsulent/supervisor, (altså den person som skal støtte og vejlede plejefamilien) på sin mobiltelefon, i skoletiden i starten af december.

Beskeden var: "Du skal flyttes fra plejefamilien med månedens udgang. Det står ikke til diskussion".

Barnets verden faldt helt sammen! De rammer som plejebarnet endelig efter nogle konfliktfyldte år, følte sig tryk i og havde tillid til, blev på et sekund til kaos, fortvivelse, frustration og desperation.

Plejebarnet blev ikke informeret om sine rettigheder, eller spurgt om lysten til at flytte. Kommunen har allerede fundet og præsenteret en bolig for barnet. Nu hedder det "anbringelse på eget værelse". Iht. Barnets Reform skal børn over en vis alder have indflydelse på deres egen anbringelse – de skal spørges og høres. Her blev ikke spurgt – her blev dikteret.

Hvem skal samle det barn op om kort tid, når alt bryder helt sammen omkring det?

Hvorfra skal dette barn hente daglig støtte til at passe sin skole? Hvem skal lære barnet om almindelige dagligdags udfordringer? Hvem skal forberede dette barn til voksenlivet?

Denne anbringelse i eget værelse er set med plejefamiliens erfaringer (og vel også statistisk) desværre dømt til at mislykkes. Og hvem samler så op?

Det er fuldstændig uanstændig og helt uacceptabel magtmisbrug!

Samme uge sagde to socialrådgivere deres stillinger op, en blev fyret og mindst en sygemeldt, i kommunens afdeling for børn-og unge sager. Vi VED ikke hvorfor – men man kan jo begynde at gætte. Denne sag er formentlig ikke enestående for den pågældende kommune?

Igen er flere sider af lovgivningen tilsidesat.

Hvor er plejebarnets retsstilling i sagen? Barnet er ikke informeret om sine rettigheder i forbindelse med anden anbringelse.

Kommunen har tilsidesat plejefamiliens ønske om retten til ferie – et klart lovbrud.

Kommunen har ikke reageret på plejefamiliens høringssvar.

Kommunen har ikke været i dialog med plejefamilien om flytning af barnet forinden beslutningen blev overbragt til plejebarnet. Havde der været en dialog kunne en flytning ske gradvist og mere smidigt.

Dertil kommer moral og etik – er det ok at overbringe budskab om fjernelse af barnets trygge rammer, via en kort telefonisk besked til barnet selv? Er det ok ikke at informere plejefamilien?

Også denne plejefamilie har forgæves både telefonisk og pr. mail forsøgt at komme i kontakt med socialrådgiver og ledelse – men bliver mødt med tavshed. Plejefamilien er i skrivende stund stadig ikke informeret om hverken opsigelse eller flytning af barnet!

Der har været møde mellem pb og kommune i dag, og der havde forvaltningen den "frækhed" at spørge om plejefamilien kunne sørge for at købe møbler og andet flytte-hjemmefra-udstyr til barnet. Og plejefamilien er stadig ikke officielt informeret om at barnet skal flyttes eller baggrunden for beslutningen. Der kom dog en slags forkølet "undskyldning" idet den socialfaglige chef sagde, at det havde været en sag som ikke havde fulgt de normale procedurer og som havde givet anledning til meget forvirring. Men det kan plejefamilien desværre ikke bruge til noget nu. Plejefamilien har forsøgt flere tiltag til samarbejde, men ikke fået svar på henvendelser til forvaltningen, de sidste 4 uger. I betragtning af at netop en pågældende kommune i disse måneder er under Ankestyrelsens lup, bør der simpelthen ikke være plads eller råd til så mange fatale fejl i én sag. Det er en sag med mange grove svigt at både barn, biologiske forældre og plejefamilien.

CASE 34: Jeg er ved at gå ud af mit gode skind

Vi har to pb. 4½ år og 3½ år. De er psykomotorisk retarderede i middelsvær grad. Dette er dog en diagnose som kommunen ikke mener er en reel diagnose. Men det blev de så påskrevet fra en overlæge at det var en "ordentlig" diagnose. De har været i dagpleje under protester fra os idet vi ikke kunne se det var børnenes behov, fordi de er så meget tilbage i udvikling.

Kommunen mente der var de nødt til for at vi kunne blive aflastet lidt. I okt 2011 starter S (4½ år) i Børnehave. Får bevilligt fuld støtte som viser sig at være 3 timer i ugen. 1 dec 2011 nedlægger man støtte korpset, og han får ingen støtte overhovedet. Den 1. maj 2012 starte D i bh samme sted. Det viser sig at det bare slet ikke går. Der bliver holdt møde på møde på møde uden der sker noget som helst. I november smider bh håndklædet i ringen ved et netværksmøde hvor vi sidder 15 personer. Alle har forståelse og diskussionen bliver igen igen taget op at NU er det special bh. Jeg vil lige sige at de er i bh fra kl 8 til kl 12 fire dage i ugen. (jeg har 20 min kørsel hver vej, så min "fritid" er ret begrænset). Bh beskriver at de uden støtte ikke har mulighed for at løfte opgaven, og at man er nødt til at se op den her massive og meget krævende opgave sådan at vores familie kan få lidt mere pusterum i det daglige, og de har ikke mulighed for det.

Der bliver besluttet at begge børn skal visiteres til special bh. Alle er enige bortset fra en sur talepæd som mener noget andet !

Mødet på kommunen bliver udsat fire gange, og i den tid er der ingen der vil tale med mig. Jeg skriver mails som ingen svarer på, ringer og lægger beskeder, men ingen ringer tilbage.

Så i dag får jeg brev om at man har besluttet at begge børn forsat skal gå i den normale bh uden støtte for at kunne spejle sig i andre normale børn. Ingen støtte eller noget som helst. Og alle var enige om at det tilbud ikke var godt nok. Børnene mistrives og led overlast, kunne ikke rumme at være der og kunne ikke rummes af hverken de andre børn eller personalet. Psykologen som har sendt brevet, havde sidste arbejdsdag i går, så hun ville nok lige vente til hun selv var ude af klappen. Så nu er der ingen psykolog på sagen længere. Bh's leder sagde op den 1 sep og nu har vores dagtilbudsleder (som vi har haft meget hjælp af) sagt op til 1. feb.

Jeg er ved at gå ud af mit gode skind. Vi bliver ikke hørt, vi bliver ikke anerkendt, der er noget lumpen over hele sagen. Når vi er der bliver der sagt et, når vi vender ryggen til sker der noget andet! OG alt imens ser vi to børn som slet ikke har det godt. S formoder man har en autisme form + i hvert fald en klokke klar ADHD diagnose. Den lille har med garanti også et eller andet oven i den allerede beskrevet diagnose.

Det sociale nævn kan man vel kun bruge hvis man kan få en forældreunderskrift, det kan jeg måske også, men de er bare så dårlige de forældre at det vil være sole klart for enhver hvem der har støbt de kugler! Vi er blevet truet massivt af vores sagsbehandler med fyring og har været til møde med lederen på fam afd fordi jeg simpelthen gik med symptomer på stress af ikke at vide om vi havde de børn eller ej. Kunne ikke sove, kunne ikke finde ro, kastede op, havde "gele" ben og kunne slet ikke fungere. Men det hjalp da lidt, vi hører det ikke så tit mere. Puha det er hårdt, siger jeg der stadig har børnene endnu. Men jeg har det sådan at jeg har rigtig svært ved at lægge det fra mig igen hvis jeg fordyber mig i det, og jeg bliver bare så ked af det så. Vi har haft S fra han var 8 mdr og D fra den dag hun blev født. De er hel søskende og er en flok ud af 4 børn. Det var vores historie i korte træk, og det er en kamp som virker til kun at gå op af bakke.

CASE 35: Overladt til os selv

D. 23 sep. 2011 modtog vi akut et barn i fuldtidspleje. Det var en meget hurtig overlevering, hvor vi fik barnets navn at vide og, at man arbejdede på en hjembringelse, og intet andet.

Socialrådgiver synes barnet havde nogle specielle ansigtstræk, og da jeg kort forinden havde læst om FAS, tog jeg kontakt til egen læge, som henviste til børneafdelingen på Randers sygehus. Overlægen skrev, at barnet havde træk, der er forenelig med FAS, og da det er et risikobarn bør det følges tæt af PPR. Papirerne blev sendt til socialrådgiver. PPR er stadig ikke tilknyttet barnet, selv om jeg også har gjort opmærksom på vigtigheden. Barnet blev endvidere henvist til øjenafdelingen på grund af skelen. Det viste sig, at barnet har et meget dårligt syn på grund af små øjenæbler, som også er foreneligt med FAS. Barnets vægt og udvikling bliver fulgt af børneafdelingen.

Jeg har mødt socialrådgiver tre gange i forløbet. Da vi hentede barnet, og til det første møde med forældre i familiehuset. D. 28 sep. 2012 bad jeg hende om at komme på hjemmebesøg sammen med familieplejekonsulenten, da jeg sagde min kontrakt op. Jeg sagde min kontrakt op, da vi efter at have fået barnet udredt ikke var blevet klædt på til opgaven, hverken med kurser eller anden opkvalificering.

Vi har haft en socialrådgiver, som har været mere end vanskelig at få kontakt med, og vi har været overladt til os selv. Derfor har jeg også selv stået med de vanskelige samtaler med forældrene om barnets undersøgelser. Jeg bad dog socialrådgiver selv informere om undersøgelsen for FAS. Det gjorde hun efter 7 mdr. og efter at have fået papirerne tilsendt to gange.

Familieplejekonsulenten har besøgt os tre gange. To gange lige efter at vi havde modtaget barnet og et år efter, da jeg sagde min kontrakt op. Jeg har ligeledes informeret hende telefonisk om barnet, men har heller ikke fra hende fået nogen form for opbakning og opkvalificering. Vi ønskede derfor at skubbe barnet videre i den rigtige retning, ved at gøre opmærksom på hvilket barn det er, og anbefalede en professionel plejefamilie med erfaring og viden om FAS.

I nov. 2012 modtager vi en mail fra socialrådgiver om, at der er fundet en familie, men at hun har en bekymring i forhold til om det er den rigtige familie for barnet. Den pågældende familie har gang i nogle projekter, og socialrådgiver giver udtryk for bekymring, om de kan skærme barnet det, som det har brug for. Jeg tager derfor kontakt til socialrådgiver og familieplejekonsulent og får at vide, at de ikke har professionelle plejefamilier ansat i kommunen, som er klædt på til denne opgave; derfor skal barnet til en almindelig familie uden de rette erfaringer og viden. Dette bekymrer os meget, da vi ønsker det bedste for vores barn. Det bedste er en familie, der ved, hvad de går ind til, og som er klædt på til opgaven.

Vi beslutter os derfor til at beholde barnet, da vi er bekymrede for, om barnet vil komme til at opleve flere brud. Familieplejekonsulenten sagde at de gerne ville passe på os som plejefamilie, da vi har 3 hjemmeboende børn samt et andet plejebarn. Men alt hvad de tilbød var 5 barnepigetimer om måneden og en genforhandling af lønnen om et år. Vi føler os overladt til os selv, så vi beslutter helt at sige vores barn fra. Vi er ulykkelige over, at kommunen ikke vil anerkende de problemer, barnet har. Da jeg siger til familieplejekonsulenten, at jeg har svært ved at se, at kommunen varetager barnets tarv ved at presse os der ud, hvor vi er nødt til at sige fra, svarer hun mig ikke. Vi er alle meget berørte af situationen og synes, at kommunen svigter vores barn, ligesom den har svigtet os.

CASE 36: Krisehjælp fra en psykolog

Jeg er familieplejer, har været det siden april 1989 pyha mange år.

Den 30 marts fik vi en 15 årig pige i pleje fra X kommune, hun blev flyttet fra en anden plejefamilie på grund af problemer.

Jeg har i dag været til samarbejds møde med X, fordi jeg har bedt om at få en anden kurator. Jeg kan intet gøre der er godt nok, føler jeg, lige meget hvad jeg gør så kunne det være blevet gjort på en anden måde. Siger jeg A siger hun B siger jeg B siger hun A. Det er forkerte bh'er pigen bruger, passer ikke til en lille krop at gå med push-up bh. Min kurator siger at det gik hun ikke i for 1/2 år siden, nej det gjorde hun ikke. Da hun flyttede ind hos os var hun en lille trykket og kuet pige som gik i tøj som 8-10 årige piger, nu går hun i tøj som 15 årige piger.

Pigen skal have kontakt til sin søster som bor på et opholdssted, hvad jeg syntes er en rigtig god ting, problemet er så at det skal være når det passer opholdsstedet, lige meget om det passer ind i vores.

Det er rigtig svært at formulere, men det korte er, at det nu skal op på stormøde på tirsdag, om de tror jeg kan samarbejde med en anden kurator, hvis de kommer frem til at de ikke tror jeg kan det, bliver pigen flyttet igen. Altså bliver mit problem vendt mod mig, til at jeg ikke er til at samarbejde med.

Skal siges at pigen er faldet rigtig godt til hos os, hun behøver ikke at sove med lys mere, hun har taget 3,5 kg på (vejer nu 37 kg) og er meget glad for vores voksne børn og børnebørn, fortæller tit at hun er glad for at bo hos os

Håber jeg har fået skrevet det, så det er til at forstå.

Puha der er rigtig lang tid til tirsdag, er både ked af det og rigtig rigtig gal :-)

Herefter er det uddrag af mails mellem A og Joan for at vise både processen og hvilken pres hele familien og plejebarn har været under.

Modtager herefter mail fra kommunen:

"Kære A og B

Som oplyst på vores møde her i sidste uge, har vi i dag drøftet sagen og jeres ønske om at skifte familieplejekonsulent.

Vi har imidlertid IKKE truffet en afgørelse i sagen.

Vi er ikke i tvivl om, at samarbejdet mellem jer og E ikke er optimalt, og derfor heller ikke skal fortsætte.

Om det betyder, at en anden familieplejekonsulent skal overtage tilsynet, eller om C skal skifte anbringelsessted, har vi ikke taget stilling til.

Da C er 15 år og dermed selvstændig part i sagen er det besluttet, at E skal tage en samtale med C, og den samtale finder sted på skolen d. 13.12.

Samtalens fokus vil være, hvordan det er at være C, og hvilke tanker hun gør sig om sin nuværende situation og om sin fremtid.

Vi vil bede jer om, onsdag d. 12.12. at orientere C om, at E som led i det almindelige tilsyn kommer for at tale med hende, men det er vigtigt at I ikke taler med hende om, hvad samtalen skal handle om.

Herefter vil vi – om nødvendigt – holde et supplerende møde med jer, og derefter træffe en beslutning.

Vi håber på jeres forståelse.”

Herefter afholdes samtalen:

Pyha det har været en hård dag :-(

Vores kurator har været på skolen og tale med vores pige i formiddag, jeg troede kun at hun ville spørge ind til hvordan hun havde det hos os. Men hun havde spurgt om hun ville flytte til det opholdssted hvor hendes søster bor, et spørgsmål som hun har utroligt svært ved at svare på, som vores pige siger, jeg vil da gerne bo sammen med min søster, men jeg vil også gerne bo hos jer. Pyha mit indre er et stort kaos, vores pige har grædt og siddet på skødet af mig det meste af eftermiddagen, som en lille pige på 5 år og hun er altså 15.

Jeg kan næsten ikke overskue alt det kaos, her lige inden jul, vi skal rejser på ferie til Y den 22 dec, heldigvis skal vores pige med.

Jeg har talt med pigens far, han er rasende og har prøvet at kontakte kommunen, men desværre uden helt.

Jeg har grædt sammen med hende, fortalt hende at jeg vil kæmpe alt hvad jeg for hende. Heldigvis har vi støtte fra hendes far, han skal jo også høres.

Vi håber på det bedste, i morgen prøver jeg at kontakte alle dem som jeg kan forvente støtte af, så der kan blive handlet efter pigens tarv.

Mail:

Jeg må indrømme at jeg har svært ved at oversku det her lige nu, men jeg starter med at tale med skolen og beder dem om at der kommer en psykolog til vores pige, derefter ringer jeg til Viso, og så må jeg tage dem alle fra en ende, det sociale nævn, Ankestyrelsen osv.

Ja det er pigens far der har forældremyndigheden og det er en frivillig anbringelse, moderen er død.

Og så er det jul, vi tager hele familien 11 stk til Y den 22 december for at fejre min mands runde fødselsdag, heldigvis skal vores pige med, men der er jo en del der skal være styr på, 2 af vores børnebørn har fødselsdag her i december den sidste i dag, så jeg er heller ikke færdig med at købe julegaver, haha har så tit byttet fordi de har fået det jeg havde købt til jul i fødselsdagsgave.

Mail:

Jeg har fortalt hende at hun har krav om en bisidder. og det vil hun gerne :-)

Pyha jeg er sku så tom inden i :-(

Mail:

Pigen er hos sine gamle plejeforældre i denne weekend, og i aften tager min mand og jeg i teater med en overnatning i KBH, trænger til at komme lidt væk hjemmefra.

Hvis pigen stadig gerne vil blive boende hos os når vi henter hende i morgen, tror jeg at jeg vil bede hende om at skrive et brev til kommunen

Mail:

Pyha så var det nær gået galt i lørdags, jeg besvimeede og var væk så længe at min familie måtte ringe 112, heldigvis var hjerte diagrammet og mit blodtryk fint, min lægen siger det er stress øv øv har det af h... til. Nu er det med at holde tungen lige i munden, de skal bare ikke få mig ned med nakken.

Jeg har fået min piges skole til at hjælpe hende med at skrive til kommunen, min pige siger læren kun har rettet stavfejl, det er sendt i dag i skoletiden, super godt.

Sender lige det med som hun har skrevet.

Hej X Kommune dette er C

Jeg har fået et tilbud af E om at flytte hen til et opholdssted til min søster,

Jeg vil ikke flytte hen til min søster, jeg vil blive hos A og B for jeg vil ikke flytte mere rundt, jeg syntes det er meget irriterende at flytte rundt, der med basta. Jeg bor dejligt hos A og B og vil ikke flytte!!!

Jeg elsker at bo der og hygger mig meget hos dem. Jeg har været på mange skoler men denne er den bedste af alle.

Med venlig hilsen

C

Mail:

Ja jeg er også så stolt af hende :-)) vi håber på det bedste, vi har også hendes far med på vores side, så nu kan det næsten ikke gå galt. Men helt sikre føler vi os bestemt ikke.

Mail til forvaltning med svar:

Hej Q

Da vi føler at C er faldet rigtig godt til i vores familie og skolens lu-plan viser at C trives godt hos os, og på skolen og er i en god udvikling, er vi selvfølgelig undrende over at i overvejer at C skal skifte anbringelsessted, fordi vi har ønsket en anden kurator.

Vi er meget glade for at C bliver hørt, men det undre os at det er E der skal tage samtalen med C og ikke Cs sagsbehandler.

Vi håber i hurtig træffer en beslutning.

Med venlig hilsen

A

Kære A

Mange tak for din orientering.

E og jeg har ikke haft mulighed for at tale sammen efter i går.

Men I får en melding fra os – forhåbentlig midt i den kommende uge.

Det er en svær og uafklaret situation, I står i lige nu, - alligevel vil jeg håbe I får en god weekend.

Med venlig hilsen

Teamleder

Familieteamet & Familieplejen

Den 18. december – bare 6 dage før juleaften - plejefamilie følgende mail.

Kære A og B

I skal hermed orienteres om X Kommunes beslutning om, at C fortsat skal være i familiepleje hos jer.

Opgaven som familieplejekonsulent overgår til F.

E og F vil i den anledning gerne aflægge jer besøg onsdag d. 20. februar kl. 10.

C skal være hjemme ved besøget

I ønskes en rigtig glædelig jul og et godt nytår –og en god rejse.

Med venlig hilsen

Teamleder

Familieteamet & Familieplejen

Alt dette skal gås igennem fordi en plejefamilie har udtryk ønske om, at få en ny plejekonsulent????

Sluttelig kan det oplyses, at hele episoden har påvirket plejemor så meget, at hun nu må modtage krisehjælp fra en psykolog.

CASE 37: En netværksanbringelse

Plejemor får konstateret cancer og skal opereres, i kemoterapi og have stråler. Dette bliver straks meddelt til plejekonsulenten.

Først 4 måneder senere kommer konsulenten på besøg, plejebarnet er ikke til stede. På dette tidspunkt er operation og halvdelen af kemobehandlinger overstået.

Efter endt behandlingsforløb, yderligere 5 måneder senere, udtaler konsulenten: ”ja, jeg var faktisk ikke sikker på om du ville overleve, så jeg fredede jer og holdt mig væk”.

Undervejs i sygdomsforløbet meddeler vi konsulenten, at plejefar er nødt til at tage 2 måneders selvbetalt orlov, for at få familien til at hænge sammen, svaret var ”nej hvor dejligt”.

Der var INTET tilsyn med barnet i hele dette forløb!

Efterfølgende får plejebarnet bekymrende adfærd og reaktioner og dét sammen med en stærk mistanke om mor har haft et misbrug under graviditeten, gør at plejemor beder om at få barnet udredt. Svaret fra forvaltningen var: "vi har INTET at bruge en evt. diagnose til! og hvis der endelig er en diagnose, så kan han jo ikke blive hos jer, I er jo netværksplejefamilie".

Vi fik i stedet tilbudt et forløb i familiecentret og troede vi måske dér, kunne hente lidt hjælp, men deres udtalelse på første møde var: "her i kommunen kigger vi ALDRIG tilbage, KUN frem", så vi fik ikke den hjælp vi havde bedt om.

CASE 38: Det er hendes lod her i livet

Hermed et par, af rigtig mange, kedelige og dybt frustrerende oplevelser som fam.plejer. Vi fik for godt 5 år siden et svært omsorgssvigtet barn på 3 mdr. Hun var rigtig dårligt, og i ca 1 års alderen beder vi om at hendes samvær bliver med længere mellemrum, f.eks hver 14 dag i stedet for hver uge, da hun har kraftige reaktioner efter samvær. Da hun er ca 10 mdr begynder hun at rive og nive sig til blods på arme, ansigt og anden bar hud efter samværene. Hun har vanskeligt ved at finde ro når hun skal sove, både til middag men også om natten. Er grædende og urolig ofte 5-6 dage efter samværene. Hun er ikke alderssvarende pga manglende mulighed for at finde sig selv efter samværene, får ikke nok og ordentlig søvn, hvorfor hun simpelthen ikke har resurser nok til at tage mod indlæring. Sagsbehandlerens svar var, det er der ikke noget at gøre ved, det er hendes lod her i livet. Forældrene vil bestemt ikke acceptere at der bliver længere mellem samværene, og vi skal sørge for at dække deres behov så det ikke ender med en tvangsfjernelse

Kort tid efter (et par uger senere) ringer samme sagsbehandler og fortæller at forældrene vil have længere samvær. Jeg spørger igen til pigens tarv og søger om længere mellem samværene, hvortil han svarer: Det kan ikke komme på tale, for det handler om at dække forældrenes behov, og i øvrigt så skal hun alligevel hjemgives når hun bliver 7 år ... (Vi fik at vide inden anbringelsen at det handlede om en fuldtidsanbringelse i hele barnets barndom. Vi har andre børn, og havde aldrig sagt ja til en anbringelsen, hvis vi havde vidst hun skulle hjemgives som 7 årig) Jeg var målløs og ganske uforstående overfor denne nye drejning. Spurgte til hvordan han kunne forsvare at hjemgive hende til forældre med evner som 7 til 10 årige, hvortil han svarede : Når hun er 7 år er hun gammel nok til at klare sig selv..... Jeg var rystet og sagde at det var ikke aftalen da vi skrev under på kontrakten. Han sagde at hvis vi var utilfredse er der andre plejefamilier Jeg spurgte så til hendes udvikling som var truet, hvortil jeg igen fik svaret at, det er hendes lod her i livet.....

Det er dybt frustrerende og rasende urimeligt når plejebarnets udvikling trues for at dække biologiske forældres behov.

Vi er lige nu i nøjagtigt samme situation, med vores plejesøn som vi fik for ca 13 mdr siden. Han var 10 mdr gammel og absolut ikke alderssvarende. Han er netop som to årig blevet testet og vurderet til at være mellem ½ og 1 år tilbage. Han har også fra anbringelsens begyndelse haft tydelige reaktioner efter samvær. Han lukker sig inde i sig selv, bliver passiv, hiver i sit hår og skriger meget. Sover dårligt om natten, vågner skrigende mellem 8 og 25 gange hele natten. Han når højst at "vågne" være på, i to døgn inden næste samvær. Vi oplevede i oktober md at han kom mere ud af sin "skal" og tog imod nye ting, han kunne overskue legestuen som vi kommer i en gang om ugen, hvor der, siden sommerferien kun er højst 3 andre børn. Disse mellem ½ år og 1 år yngre end ham selv. Vi oplever at han prøver at kopiere disse børn, men at han lukker helt ned, bliver passiv og hårhivende ved flere børns tilstedeværelse.

Vi kontakter Fam.plejekonsulenten og beder igen (har gjort det tidligere) om længere mellem samværene, for at få gang i hans udvikling, samt mulighed for få timer i en dagpleje dagligt. Vi bliver i den grad svinet til, får at vide bioforældre ikke vil acceptere længere tid mellem samværene, og at de altså har behov for at se deres barn, samt at vi faktisk bliver betalt en fuldtidsløn for at gå hjemme med ham, så burde vi også være i stand til at dække hans behov. Vi gør opmærksom på at vi ikke får fuldtidsløn for at gå hjemme med ham, samt at han ikke viser samme interesse i at kopiere os eller vores ældre børn i hjemmet, hvorfor vi mener han har behov, nu hvor han endelig har åbnet sig, for at blive stimuleret af yngre børn, som han kan og tør spejle sig i. Vi gør opmærksom på at overlægen på børneambulatoriet samt sprogkonsulenten er af samme mening. Hertil bliver vi råbt ad og får klar besked om at han skal i vuggestue og i børnehave til sommer !!!!!!! Og så fik vi lige slynget i hovedet at vi i øvrigt ikke var familieplejekonsulenter eller sagsbehandlere, så vi kunne ikke vurdere noget som helst.

Jeg forsøger forgæves de følgende uger at komme i kontakt med sagsbehandleren, både via telefon og mail. Efter en måned og flere mails kommer der et svar fra en praktikant, om at sagsbehandler vil svare på vores spørgsmål efter statusmødet !!!!!!! Jeg ringer dog igen da vi stadig intet hører, og fordi jeg mener det er vigtigt at få styr på tingene INDEN statusmødet. Det kan dog ikke komme på tale, får at vide af sagsbehandler at drengen skal stresses og kun har godt af at komme i vuggestue, og at de ikke gider dagpleje, da der derigennem ikke er direkte kontakt mellem dagplejer og sagsbehandler, der skal kontakten gå via en tilsynsenhed..... Jeg gør opmærksom på drengens reaktioner på mange børn/voksne og hans generelle udvikling og reaktionsmønster. Hun holder stadig på at han skal stresses.....

Vi er stået helt af, har hyret en professionel udenforstående med speciale i tidligt følelsesmæssige forstyrrelser hos spæd- og småbørn. Hun bekræfter os i vores vurdering af vores plejesøns behov. Dette til trods sker der ingenting. Så pt holder vi lav profil, og holder ham hjemme, selvom vi ved hans udvikling ville have gavn af nogle timer i en dagpleje.. Han kommer under ingen omstændigheder i vuggestue ej heller i børnehave til sommer. (han har intet sprog og vi vil ikke risikere han falder tilbage i den gamle mestringsstrategi, hvor han lukker sig inde og bliver passiv). Men nej hvor er det hårdt at være vidende til. At være så magtesløs, ikke at være i stand til at give ham det han har brug for.... Det er så fortvivlende.

CASE 39: Regler omkring tvangsbortadoption skal forbedres

Vi var på kursus arrangeret af kommunen sammen med 12-15 andre plejefamilier fra samme kommune. To tilsynsførende sad med, den ene hele lørdagen, den anden hele søndagen. Søndag mødte en af kursisterne grædende op og berettede at hun dagen før (lørdag) da vi skulle gå, havde fået at vide af den ene (hendes egen) tilsynsførende at hendes barn ville blive tvangsbortadopteret (mulighed i barnets reform). Det betød at hvis hun ikke ville sige ja til at beholde barnet som adoptivbarn (og altså uden løn) så ville barnet blive adopteret bort til en anden familie.

Det skaber så meget angst hos alle familier når sådan noget sker, og den energi som angsten suger, går fra børnene:

- Det sker på en lørdag og plejemor kan ikke få fat i sin fagforening eller få anden form for hjælp.
- Plejemor fuldstændig uforberedt på at noget sådant kommer op i forbindelse med et kursus.
- I hendes kontrakt står at grundet forældrenes formåen må plejeforholdet forventes at vare til barnet er 18.

Tvangsbortadoption som princip er sådan set fin. Som jeg har forstået det bruges det kun for børn under 3 år. Det er uhyre vigtigt, at der bliver skrevet ind i loven at tvangsbortadoption kun kan finde sted, hvis det fra start er nævnt som en mulighed i kontrakten. Så har plejefamilien på forhånd taget stilling til at det kan blive en mulighed og har accepteret at knytte sig til barnet under den forudsætning.

Det betyder så, at de besparelsesmuligheder der ligger implicit på dette område i barnets reform, ikke vil kunne realiseres med de børn der allerede nu er anbragt – fordi kontrakterne ikke nævner det. Til gengæld opnår man, at plejeforældrene ikke skal gå rundt i en evig angst for at skulle arbejde gratis eller sige farvel til barnet – og derfor ikke vil turde knytte sig til børnene.

Derudover skal det være et krav, at barnet er fuldt udredt og normalt fungerende. Det pågældende barn i denne situation var 1½ år gammelt og endnu ikke udredt.

Når man anbringer et barn gør man meget for at det skal ske frivilligt. På samme måde må man også acceptere at arbejde over nogen tid med en plejefamilie for at tvangsbortadoptionen skal kunne ske frivilligt af den familie barnet allerede er knyttet til.

CASE 40: Balancering på knivspidsen

Kære dem som har interesse i at læse dette. VI FAMILIEPLEJERE VIL GERNE HAVE EN OVERENSKOMST ! Lad venligst andre, "de tunge drenge" forhandle vores arbejdsvilkår, pension og løn. Hvis der så ikke kan opnås enighed, kan parterne skilles, uden at det medfører at børn flyttes rundt til andre plejefamilier og institutioner.

Som der er nu "forhandler" familieplejere og kommune kontrakt en gang om året...

DET ER EN ULIGE MAGTSTRUKTUR SOM ER TOTAL OG OMFATTER:

"Løn" vederlags fastsættelse supervision/tilsyn ferie/pension

arbejdsopgaver/handleplaner/statusrapport det psykologiske arbejdsmiljø

kørselsgodtgørelse lønkomensation til ægtefælte tryghed i ansættelsen

Vi familieplejere er fantastisk gode og fagligkompetente til at give kærlighed, drage omsorg for, - tage være på og tilrettelægge pædagogiske tiltag, der fremmer udvikling og vækst hos "vores børn" HVIS VI FÅR LOV !!!

Jeg har tidligere været ansat 9 år som familieplejekonsulent, X Amt for handicapområdet, tilhørsforhold og kontor på en døgninstitution.

De kommuner, jeg samarbejdede med var MERE END LYKKELIGE for at købe sig til ekspertise på området. Kommunerne betalte hvad de blev opkrævet... MANGE GANGE prisen for en aflastning i familiepleje -- nemlig prisen for en døgninstitutionsplads, til STOR GAVN for institutionen. (Jeg opsagde min tjenestemand's stilling pga. at Amtets spandt guld på kommunerne.)

Jeg skriver dette fordi jeg tror på den gode vilje og erfarede at det ikke var økonomien der var afgørende for kommunerne, men derimod **manglende erfaring og viden på området.**

ANBRINGELSE SOMRÅDET HAR BRUG FOR EN NY STRUKTUR!

Som amtskonsulent var jeg respekteret, værdsat, anerkendt, kompetent og en stor faglig kapacitet

for kommunerne (jeg holdt kurser for de 14 kommuners sagsbehandlere, vedr. godkendelser, visitation m.m.)

Jeg kunne koncentrere mig om mit arbejde og skulle ikke oveni forhandle min løn, ferie, pension og drøfte om jeg nu kunne få kørepenge til og fra mine mange besøg i familieplejernes og børnenes hjem, de ting forhandles centralt.

Jeg er nu ansat som familieplejer. Trods flere års erfaring fra den anden side af bordet, havnede vi som plejefamilie i en meget forfærdelig situation, den værst tænkelige --- VI FØLTE OS USIKRE PÅ VORES ARBEJDE

Vi ballancerede i mange år på en knivspids. Havde det været et "job" havde vi helt klart lavet en opsigelse.

DET ER IKKE ET JOB AT VÆRE PLEJEFAMILIE, derfor sagde vi ikke vores "job" op, og "vores barn" bor her endnu, på 15. år.

Sagsbehandleren har i hele forløbet haft en købt "allieret", først en "købt" sundhedsplejerske og senere en "købt" psykolog.

Vi fik en sundhedsplejerske som "supervisor"... vi ønskede da barnet var 5/6 år, en anden supervisor.

SUNDHEDSPLEJERSKEN VAR TILBUDET og med trussel om at: "Du laver din egen fyrreseddel". JA, så var det jo sådan ...!

Efter et par år fik vi "tilbudt" supervision af privat praktiserende psykolog (en kommunen kendt) "Vi bliver henvist" vi følte ikke, at vi fik noget ud af supervisionen og meddelte dette på et møde med psykologen og rådgiveren. Psykologen mente ikke jeg var i stand til at vurdere dette, så det måtte jo også være sådan...!

DET KRÆVEDE NU ENDNU BEDRE BALANCERING PÅ KNIVSPIDSEN – Vi fornemmede at "manglende samarbejdsvilje" kunne medføre en afskedigelse.

Skolegangen fungerede ikke for vores plejebarn og jeg fandt ved en tilfældighed ud af at skolen brugte magt og frihedsberøvelse.

Vi sendte en underretning til sagsbehandleren og familiekonsulenten vedr. mistriksel (magt og frihedsberøvelse) i skolen – socialrådgiveren/familiekonsulenten reagerede ikke på denne henvendelse. Vi fik besked på at tilnærme os skolens pædagogiske metoder.

Kort efter PÅLAGDE rådgiveren os "4 besøg" af familiekonsulenten og en **sundhedsplejerske** (den samme som ovenfor nævnt) "vores barn" var **12 år**. Herefter blev vi tilbudt/pålagt yderligere 4 gange. (dys fungerende plejefamilie... som ikke magtede at stille krav til plejebarnet) Vores ønsker om udefra kommende besøg i vores hjem f. eks. kommunens familieværksted – videoovervågning eller lignende blev afslået. Kun de "allierede" kom.

Vi underrettede skolelederen, skolepsykologen, lederen af PPR, skoledirektøren og har været i kontakt med 2 advokater og politiet – socialudvalgsformanden i kommunen... Ingen kunne/ville gøre noget.

Vores supervisor (psykologen) familiekonsulenten, sundhedsplejersken, socialrådgiveren var orienterede – vi pålægges at sende "vores barn" i skole.

Vi er blevet PÅLAGT IKKE at kontakte lærerne på skolen, ingen daglig kontakt. Heller ikke skoleleder og PPR. **ALT** skulle gå gennem supervisor (psykolog) som vi mødte en gang om måneden.

Sagsbehandler, familiekonsulent og vores supervisor(psykologen) holdt møder uden os og de havde drøftet at flytte barnet og hvilke tilbud de kunne give os som familie. (Dys fungerende plejefamilie)

Vi er blevet indkaldt til 2 SÆRDELES ubehagelige møder på 2 forskellige steder i kommunen, steder vi aldrig tidligere/senere har holdt møder – disse møder var uden dagsorden og uden referat. (Rådgiver, familiekonsulent og os) MEGET, MEGET ubehageligt

Vi kører på skadestuen med vores barn (hårdhændet behandling af lærerne)

Skadestuen og egen læge opfordrer os til at underrette det sociale udvalg.

Lægen indberetter skolen for vold og frihedsberøvelse til det sociale udvalg.

Vi ikke kan **overskue konsekvenserne**, hvis vi gør det. (som en advokat skrev: "pas på, en presset sagsbehandler kan finde på hvad som helst" Sagt på en anden måde "VI TØR IKKE"

Vi meddeler efter skadestue besøget, at vi ikke længere VIL sende barnet til skolen.

9 måneder har vi barnet hjemme uden skoletilbud.

Nu bliver total TAVSHED/MANGLENDE HANDLING fra alle sider --- ingen konsulent besøg, ingen besøg af sagsbehandler --- ingen kontakt om hjemmeundervisning INGEN KONTAKT.

Supervisionen med psykologen ophører?

... Socialrådgiveren truer/KRÆVER at vi sender en kopi af lægens indberetning og samme dag, hun modtager denne – laver hun en politianmeldelse af skolen.

Så starter videoafhøring af barnet og afhøring af mig... 9 timer.

Vi kontakter lederen i familieafdelingen, telefonisk, møder lydørhed og forståelse.

Vi indkaldes til møde med lederen og socialrådgiveren, her har piben fået en anden lyd ---

Vi får en gennemgang af kommunen struktur og så ud af døren med os.

Efter et par måneder modtager vi et brev, hvor vi efter en måned - nedsættes 1 vederlag. Når skoletilbud er fundet og efter 1 måneds indkøring sættes vi yderligere 2 vederlag ned. (Vi har på det tidspunkt haft barnet hjemme uden skoletilbud på 8. måned.)

Ved "kontraktforhandling" (fagligorganisation SL deltog) måtte vi desværre gå med til 1 vederlagsnedsættelse, fik dog tilføjet at jeg i gennemsnit måtte arbejde 7 timer pr. uge. Barnet er på det tidspunkt stadig hjemme uden skoletilbud og nu 2,5 år efter, er skoledagen til kl. 12.00 4 dage om ugen og en dag til 13.30 (helt umuligt at forene et job med dette)

Efter ovenstående møde, får vi "tilfældig-og heldigvis" ny socialrådgiver – alle vores "supervisere" kommer ikke mere --- VI HAR ARBEJDSRO... endelig.

Hvor er barnet forældre henne i dette fantastiske spind ? Vi er pålagt omsorgssvigt, af et barn som vi skal tage vare på.

Vi har aldrig samarbejdet med forældrene, idet de ikke har været med til møder, hverken

statusmøder, børnehave eller skolemøder. Moren har bedt om et møde med mig, så jeg kunne fortælle om barnet og dets hverdag, det blev hun nægtet (alt kommunikation er gået gennem sagsbehandleren).

Forældrene har ALDRIG været inviteret til møder. (lovbrud)

Vi har haft samme sagsbehandler 12 -13 år, hun havde sine to "allierede" og mange skiftende familiekonsulenter.

Hvad var vores mulighed?

Hvem kunne vi henvende os til? (udover alle de instanser vi gjorde)

Det er min klare opfattelse at vores arbejdsforhold skulle gøres så ulidelige og at der blev kørt så hårdt på os psykisk for at vi skulle lave vores opsigelse, så kommunen kunne dække over deres lovovertrædelse.

Som familieplejer må man accepterer arbejdsforhold som dårligt eller slet ikke tåler dagen lys, ting som gør DET SÅ SVÆRT at klare "jobbet" at nogen desværre bliver "tvunget" til at sige op.

DET ER DE ANBRAGTE BØRN SOM I SIDSTE ENDE BLIVER TABERNE I DETTE SPIL.

HVIS DET HAR DIN INTERESSE, STÅR JEG GERNE TIL RÅDIGHED MED YDERLIGERE OPLYSNINGER.

Men venlig hilsen og kærlige tanker til alle de anbragte børn.

CASE 41: Børn bliver udsluset fra institution til plejefamilie

Vi søgte et lille barn til vores familie og ligger som altid stor vægt på at barnet ikke må være massivt behandlingskrævende, udadreagerende eller følelsesmæssigt skadet, da vi er en børnefamilie og derfor ikke kan eller vil rumme svært behandlingskrævende plejebørn.

Vi blev af X kommune ringet op dagen efter vores besøg på kommunen, at nu havde de matchet os med en lille pige på knap 2 år. Vi var lidt bekymret da vi selv havde en lille dreng som kun var et halvt år ældre, og vi havde søgt et noget mindre barn. Rådgiveren forvissede os irriteret om at denne anbringelse bestemt ville passe godt ind i vores familie.

Da den lille pige havde boet hos os i en måned kunne jeg tydeligt se at anbringelsen ikke ville komme til at fungere. Efterfølgende fik jeg beskrevet pigen af hendes støtteperson, som havde kendt hende helt fra lille, gik det op for mig at denne anbringelse, var alt andet end det som vi havde beskrevet i vores ansøgning, at vi kunne håndtere i vores familie. Pigen var meget følelsesmæssigt skadet, voldsomt udadreagerende hvilket resulterede i at hun slog vores børn og deres venner og hun konstant skulle overvåges. Alt i alt var hun en meget skadet pige som bestemt ikke kunne klare andre børn der hvor hun skulle bo. Jeg kontaktede den anbringende kommune igen og igen og der blev holdt møde hvor det eneste de kunne tilbyde mig var at blive skrevet op til Marte Meo hvorfor jeg kunne se at de bestemt ikke var klar over situationens alvor. Ekstra supervision eller psykologhjælp kunne vi ikke få, det var højest hver 8 uge.

Vi kunne slet ikke fungere som familie med dette plejebarn - og anbringelsen var heller ikke ok for plejebarnet, da hun var selvdestruktiv og kom med mange signaler på at hun havde brug for meget professionel hjælp. Jeg er uddannet pædagog, men da jeg i denne situation havde voldsomt stor arbejde med at få familielivet og de andre børn til at kunne holde til anbringelsen - havde

jeg ikke ressourcer til den hjælp plejebarnet havde brug for. Vores egne børn søgte op på 1. salen fordi plejebarnet kom med høje skrig mange gang samtidigt med at hun kastede med ting og slog om sig.

Efter to måneder sagde jeg min plejeopgave op - og fik at vide at jeg havde en måneds opsigelse.... DET føltes som et år, fordi når man når til et punkt hvor man siger stop til en plejeopgave, så har man allerede strukket sig rigtigt langt. Vi mødte kun modvilje og irritation fra den anbringende kommune, og de gav os ingen som helst opbakning i beslutningen.

Efter tre måneder blev plejebarnet overført til en projektplejefamilie som var uddannet til problematiske opgaver, med supervision af professionelle folk som var god til at håndtere denne slags anbringelser osv.

Det er mit indtryk at plejebarnet i dag er korrekt anbragt, og derfor har det godt. MEN vi står stadig tilbage med en følelse af at vi fik et plejebarn anbragt som en billig løsning for en økonomisk klemt kommune.

Efterværn. Da plejeopgaven sluttede fik vi fra den anbringende kommune ingen supervision, støtte eller anden form for efterværn eller opfølgning på så svær en opgave, som vi blev nødsaget til at opgive. Vi stod alene med en familie i krise, som havde været hårdt belastet i 3 mdr. med en opgave som ikke passede til os. Jeg tog efter pigen var flyttet orlov til at restituere vores familie - der er i sådanne situationer ingen hjælp til plejefamilien, hverken psykisk eller økonomisk, da jeg fik karantæne for at opsig mig arbejde.

At blive arbejdsløs efter en plejeopgave. Ligeledes er der nogle mærkelige regler mht. dagpenge når man bliver arbejdsløs efter en plejeopgave. Jeg har haft et tvillingepar i pleje i to år til 2 x 5 vederlag. Deres mor fik det bedre, og de blev hjembragt, og jeg blev derfor arbejdsløs. Jeg stod meget dårligt stillet, da jeg her skulle starte med at afspadsere i lang tid, fordi måden at udregne på gav, at jeg havde haft overtid. Der må kunne findes en løsning på dette også, da det er en uholdbar situation både at miste sit arbejde og så skulle starte med at gå uden løn i flere måneder.

CASE 42: Sådan oplever jeg det pt. at arbejde som familieplejer i X kommune

Jeg arbejder nu under den 5. sagsbehandler siden børnenes mor flyttede fra denne kommune. Jeg blev kontaktet første gang i 2003, af min hjemme kommune, hvor børnene dengang havde bopæl, med henblik på alm. aflastning. Dette blev dog næsten fra start til udvidet aflastning når forældrene havde behov herfor. Allerede få måneder efter vi i 2003 startede dette arbejde flyttede Mor til nuværende kommune og har siden haft 9 forskellige adresser.

Allerede fra starten blev det gjort klart at specielt Mor ville "fylde" meget og det ville blive nødvendigt at kunne sige fra. Børnenes far har pådraget sig en hjerneskode i en ikke uvæsentlig grad efter en tragisk ulykke allerede inden børnene kom til verden.

Det har gennem tiden ved mange lejligheder krævet sin "mand" at samarbejde med Mor... men det er til de fleste tider lykkedes på en sober og respektfuld måde. Og jeg har igennem forløbet høstet ros herfor fra såvel tidligere sagsbehandlere samt ved supervision.

Det har under forløbet fra flere sider vækket undren og frustration at børnene levede en omtumlet tilværelse med mange skift grundet megen kontakt med begge forældre. Børnene har således i langt de fleste weekender rejst herfra om fredagen og vendt tilbage søndag... og i perioder med andre løsningsmodeller som også kunne indbefatte hverdage.

Børnenes mor har på et tidspunkt udtrykt ønske om at børnene kunne hjemtages og har derfor gennemgået en forældreevne test med negativt resultat. I forbindelse hermed gøres det fra forvaltningens side opmærksom på at man har overvejet at tilbyde børnene et "mere behandlingslignende tilbud" Dette vil forældrene imidlertid på ingen måde gå med til. De ønsker børnene skal blive boende her.

Jeg har gennem længere tid følt at det samarbejde der burde være mellem sagsbehandleren og mig har været ikke eksisterende. Det bør her nævnes at hun kom på sagen i januar 2011, men først i marts samme år, efter at jeg et par gange havde rettet henvendelse til forvaltningen, får jeg at vide hvad den nye sagsbehandler hedder.

Med til historien hører sikkert også at jeg, ved genforhandling af min kontrakt i juni 2010, bliver gjort opmærksom på at den daværende sagsbehandler er blevet pålagt at sætte vederlagene i den nye kontrakt ned. Dette gør jeg imidlertid indsigelser imod og hele kontrakt forhandlingen sættes i bero idet det nu forlyder at samtlige kontrakter i kommunen skal gennemgås med henblik på ensretning. I løbet af efteråret fratræder daværende sagsbehandler. Således får jeg i slutningen af året tilsendt et "kontrakt udspil" af en teamleder. Hende kan jeg henvende mig til såfremt jeg har indvendinger til de nye kontrakter. Dette gør jeg og jeg deltager i et møde i dec. 2010 med denne teamleder. Hun gør det temmelig klart at der ikke er tale om et kontraktudspil som det ellers er blevet kaldt, der vil ikke blive flyttet et komma og der er på ingen måde lagt op til at jeg vil blive hørt. Dog vedkender hun at der må være sket en fejl idet jeg ikke har set handleplaner på børnene. Hun gør opmærksom på at jeg stadig vil modtage de samme vederlag et stykke tid endnu, idet en ny sagsbehandler nu skal sættes ind i sagen. Vi aftaler at der når dette er sket vil blive afholdt et nyt møde hvor jeg ønsker at medtage min faglige konsulent.

I marts kommer den nye sagsbehandler på besøg i hjemmet og ved denne lejlighed gør hun opmærksom på at de nye kontrakter vil blive iværksat med virkning fra den næste 1. Dette er jeg jo noget uforstående overfor idet det jo var aftalen at der skulle afholdes et nyt møde og jeg skulle ha mulighed for at se handleplanerne. Hun siger at dem mener hun da hun har set ligge i sagen og dem vil hun finde frem så jeg kan læse dem. Jeg opfordrer til at vi afholder et nyt møde hvor vi sammen med min faglige konsulent gennemgår de nye kontrakter... sagsbehandleren gør opmærksom på at hun er presset og hun mener derfor at det er hendes teamleder der skal tage sig af dette møde.

Der aftales således et møde på forvaltningen sidst i april hvor min faglige konsulent er til stede. Da mødet går i gang er sagsbehandleren dog alligevel med. Endnu engang afholdes der et møde hvor der bliver gjort opmærksom på at der ikke er noget at komme efter.. det er IKKE et udspil men en endelig kontrakt. Da jeg prøver at forklare at jeg jo stadig ikke har set handleplaner får jeg at vide, at det har jeg ikke krav på. Da jeg gør opmærksom på at begge børn jo har en ikke uvæsentlig belastningsgrad, får jeg at vide at det er der taget højde for. Under mødet fremstilles der en påstand om at der foreligger psykolog rapporter på begge børn lavet af en psykolog ansat i anbringende kommune, og jeg i øvrigt ikke behøver kende indholdet af disse. Jeg forsøger at gøre opmærksom på at dette IKKE er tilfældet...det er kun på det ene barn. Svaret er at det ER der og det er ikke en viden jeg har behov for at sidde inde med. Da min faglige konsulent et par gange opfordrer til at man laver specifikke aftaler i kontrakterne henvises der blot til at det er der ikke behov for idet kommunen følger KL's anvisninger og der kan man så finde de gældende aftaler.

Da jeg på et tidspunkt gør opmærksom på at der i kommunens eget materiale står at man som plejefamilie fast får et tilskud på 1500kr pr barn i forbindelse med ferie med plejebarnet og derfor ikke kan forstå hvorfor jeg aldrig har modtaget dette beløb, er man uforstående. Det skal jeg søge om, men det udbetales kun ved fremvisning af bilag. Da jeg så forklarer at jeg har nogle bilag fra sidste års tur til København, bliver det mig oplyst at det ikke udbetales med tilbagevirkende

kraft. Jeg gør på mødet opmærksom på, at ved nedgang på 2 vederlag får jeg jo en betragtelig lønnedgang, her bliver jeg gjort opmærksom på at jeg ikke får løn og i øvrigt ikke er ansat. Jeg forsøger at angribe det fra en anden vinkel og påpeger at såfremt de fastholder en nedgang i vederlag så må det vel være muligt at påtage sig nogle timers arbejde uden for hjemmet eller påtage sig en lettere aflastningsopgave, hertil er svaret "nej" da jeg samlet set har for mange vederlag. Så forslår jeg at den ene kontrakt kan flyttes over i min mands navn.. nu er der tvivl om han overhovedet har plejetilladelse, men det har han! Så spørges der ind til hvilket årstal vi har fået den plejetilladelse.. svaret er 2003 der spørges indtil om han har fuldtidsarbejde.. det har han men jeg gør opmærksom på at iflg KL's anvisninger kan han godt modtage 4 vederlag ved siden af et fuldtidsarbejde. Så kan min mand godt få den ene kontrakt, men så skal han komme til samtlige møder. Da det jo ligeledes fremgår af mødet at der stort set ikke gives kørepenge til noget, spørger jeg om jeg er ansat med bil? Det mener man faktisk lidt jeg er, men da den faglige konsulent griber ind frafaldes dette dog, men det antydes at det kan blive for usmidigt for mig at have plejebørn hvis jeg ikke vil lægge bil til. Fakta er at det vil jeg jo godt, men jeg vil ikke have udgifter forbundet med dette. Jeg går fra mødet med en fornemmelse af at jeg på ingen måde bliver imødekommet, og det nærmere har været et møde som gik ud på at øve sig i en disciplin indenfor benspænd.

På mødet foreslår sagsbehandleren at man kontakter Viso for at få dem til at undersøge hvorvidt børnene er velanbragt hos os eller der skal anderledes foranstaltninger til.

Jeg sender på dette tidspunkt kørselsregnskab helt tilbage fra august... Dette sendes tilbage med besked om at der er rettet en hel del i det da jeg ikke længerer kan få kørsel til møder på skolen, kørsel i forbindelse med afholdelse af børnenes fødselsdag med forældre, eller besøg hos optikker med briller som er itu. Ligeledes er der ikke kørsel til nogle af møderne på forvaltningen, sygehusbesøg samt supervision. Dette viser sig dog at være en fejl... bl.a. vidste sagsbehandleren ikke at sup. stod for en forkortelse af supervision. Der indvilliges i at der gives kørsel til sygehusbesøg. Det ene barn har en kronisk sygdom som kræver vedvarende tjek på Sygehus. Barnet indtager store mængder medicin herfor.

Jeg synes selvsagt at det er blevet noget anstrengende at arbejde for Norddjurs kommune. Og undres ofte over følgende:

Hvorfor vil man forhindre mig i at se materiale som kunne gøre mit arbejde bedre? Hvorfor er det så vigtigt ikke at vise os handleplaner for børnene? Og når der står i kommenenes eget materiale s. 7 at jeg har pligt til at samarbejde med familierådgivningen om den behandlingsplan der er lagt for børnene, så skal jeg vel se en sådan?

Hvorfor siger man at psykologen har undersøgt begge børn når det ikke passer? Jeg har jo modtaget alle papirer på det ene barn og her fremgår det ikke at kommunens egen psykolog har været inde over... og jeg ved at det ikke kan passe for barnet har jo boet hos mig så jeg ville jo have vidst det! Nu siges det der er flere, men at jeg ikke må se dem.

Hvorfor er det jeg skal have på fornemmelsen at jeg nærmest "stjæler" af kassen når jeg beder om ting andre plejefamilier får, og i øvrigt får uden kamp. Bl.a. undrer sagsbehandleren sig over at jeg modtager "gavepenge" til børnene.

Kan det passe at der ikke ydes kørsel til besøg ved optikker? Barnet er jo dybt afhængig af sine briller! Og kan ikke vente med at få disse repareret til der er et ærinde i nærheden. Møder på skolerne i forb. med børnenes vanskeligheder dækkes ej heller. Det skal siges at skolen ikke ligger lige om hjørnet. Børnenes fritidsaktiviteter ligger desværre heller ikke lige uden for døren... så dette kan give en betragtelig kørsel.

Hvordan kan man uden forudgående varsel fra tage et barns taxakørsel til og fra skole, endda uden at man har sat sig ind i om der findes alternative muligheder for barnet. Barnet kan ikke gå på den nærmeste skole pga. af sine vanskeligheder.

Hvor meget kan man lægge ind under "kost og logi" ville være rart med en klare retningslinjer herfor

Hvordan skal jeg finde ud af hvilke retningslinjer der ligger for mit arbejde når man ikke vil lave specifikke aftaler, men henviser til KL's anvisninger?... Jeg har netop i en mail, sendt i forsommeren 2011, spurgt om det er i Familiepleje håndbogen jeg skal finde disse... og hvad skal jeg gøre når der som regel i disse anvisninger står "kan eller bør" det er jo således ret ofte alligevel forvaltningen der skal afgøre et spørgsmål....Jeg har endnu ikke modtaget svar.

Jeg ønsker at finde ud af om den fornemmelse der har taget ophold i mig "pl.mor er bare på tværs" er forkert eller rent faktisk reel. Jeg ønsker at få etableret et konstruktivt og fremadrette samarbejde med sagsbehandleren og har på et møde gjort hende opmærksom på at jeg fandt vores samarbejde mangelfuldt.

Jeg har forklaret sagsbehandleren hvor svært det er at kommunikerer skriftligt med en hende, velvidende at Mor har akt indsigt og får alt tilsendt. Dette gør også samarbejdet med mor vanskeligt, idet hun jo selvsagt må føle jeg "angiver" hende hvis jeg overbringer en viden som kan lægges hende til last. Til dette svarer sagsbehandleren blot at hun slet ikke ønsker at få noget skriftligt fra mig. Har jeg noget på hjerte skal det være mundtligt... mine bekymringer kan jeg gemme til jeg bliver bedt om dem i en status rapport da den ikke i samme grad ville kunne belaste samarbejdet idet det er sagsbehandleren som jo så har bedt om en sådan.

Jeg opfordres til kun at skrive hvis der er tale om en direkte underretning. Men hvordan skal jeg komme af med mine bekymringer når der aldrig spørges ind til hvordan jeg oplever børnene? Og en statusrapport er jeg endnu aldrig blevet bedt om.

Sept. 2012

Viso har igennem 18mdr været på sagen og har i denne periode talt med alle implicerede parter flere gange. Ligeledes er børnenes lærer blevet hørt, børnene har haft samtaler med Viso alene såvel på skolen som her hos os.

Midt .aug. 2012 fremlægger Viso deres anbefalinger på et møde på forvaltningen. Kort anbefaler Viso at børnene bliver i deres plejefamilie hvor man finder dem velanbragte. Børnene er dobbelt knyttede, dvs. både knyttet til pl.familien og mor. Det anbefales at der forsat arbejdes med det til tider svære samarbejde ml. mor og pl.fam. Det beskrives at mor og pl.mor begge gør et stort arbejde for at det lykkes og at vi viser at vi respekterer hinanden. Det fremhæves at dette samarbejde altid vil rende i vanskeligheder grundet flere omstændigheder bla. en dybt traumatiseret mor. I rapporten fremgår det ligeledes at vi som plejefamilie har siddet med en fornemmelse at manglende opbakning/anderkendelse fra forvaltningen. Viso rapporten er ikke tilgængelig for os men ligger i sagen i sin helhed.

Ved mødets afslutning runder teamlederen af med at sige hun hører at det er et yderst problematisk plejeforhold og sammenlagt med at man har erfaret at mor har fået det bedre, vil man nu arbejde på at få plejeopgaven omlagt. Dette tiltag reagerer vi uforstående på og Viso siger direkte at så har man ikke hørt hvad der er blevet sagt den sidste time og at mor jo netop ved flere lejligheder har meldt ud at hun ikke magter at have pigerne hjemme og at hun faktisk er tilfreds med at børnene bor hvor de bor.... Men at hun gerne vil ha mulighed for at kunne se dem mere. Teamlederen gør opmærksom på at Viso kommer med anbefalinger og at kommunen ikke er forpligtet til at følge disse.

Det skal her indskydes at dagen før mødet med Viso blev afholdt møde med børnene lærere på hver sin skole. Her deltog forældre med deres støttepersoner samt konsulent og psykolog fra PPR. På begge møder forklarer mor at hun godt er klar over at hun ikke ville kunne have børnene hjemme, da selv ferier kan blive vanskelige og ende i konflikter. Mor forklarer også lidt om at de traumer hun har, bevirker at hun ikke kan have børnene berører hende og at hvis de kommer til at overskride hendes "regler" for hvordan berører hende kan hun reagerer meget voldsomt og endda komme til at slå fordi der sker noget i hende hun ikke kan tackle. Det skal også lige indskydes at mor har utroligt svært ved at "agere voksen" over for sine børn. Det er ikke ualmindeligt at et af børnene beskyldes for ikke at elske sin mor nok eller hun kan finde på at sige "Når du alligevel ikke holder af mig kan du lige så godt blive i den pl. Familie og lade være med at komme her". Det skal siges at barnet elsker sin mor virkeligt højt og gør ALT for at vise det!

I skrivende stund(midt nov.) har vi siden mødet midt aug. ikke hørt fra kommunen. Men børnene kan fortælle at sagsbehandleren har hentet dem en fredag de var hos mor og de kørte en tur til et is hus hvor de spiste is sammen med hende....eller de spiste is, sagsbehandleren røg i stedet. Børnene har fået oplyst at kommunen nu er ved at undersøge om pigerne kan komme hjem at bo. Dette har bevirket mange frustrationer hos specielt den ene. Hvorfor oplyser sagsbehandleren ikke om denne samtale...i det mindste bagefter....det er jo mig som sidder med børnene og deres håb/frustrationer...og jeg aner ikke hvad jeg skal svare...kun at jeg intet har hørt men at så længe de er her vil jeg passe på dem.

Der er slet ingen tvivl om at børnene rigtigt gerne ser sig selv som børn i en helt almindelig familie hvor man bor sammen. Men de er ligeledes klar over hvor svært det ville være og igen, den ene er nervøs for udfaldet. Udmeldingen om en mulig hjemtagelse har de modtaget med såvel glæde som ængstelse. ... det sidste giver sig tilkende ved udtalelser og små sedler med teksten "jeg vil ikke miste dig" jeg kan ikke undvære dig" og barnet er særdeles sårbar, har svært ved at klare en skoledag, græder og ringer og skriver hjem og trygler om at blive hentet. Barnet er særdeles kontaktsøgende og skal konstant ha kontrol over hvor jeg er. Barnet tåler på ingen måde den mindste "kritik" eller irettesættelse., og sker dette "straffes" man omgående med udtalelser som "jeg kan ikke klare at bo her" eller "Kun min mor forstår mig...hun siger aldrig nej" Det er et barn som i den grad skriger på hjælp. En hjælp vi i øvrigt ved flere lejligheder har efterlyst.

Der er ting som fortsat undrer mig:

Jeg bad i foråret sagsbeh. Om en kopi af vores kontrakt da jeg ikke selv har den. Men det eneste jeg modtager er en kopi af et kontraktudspil fra dec. 2010.

Jeg er blevet bedt om at undlade at sende mine små "bekymringer" til sagsbeh. Men vente til jeg bliver bedt om en status, men jeg er aldrig blevet bedt om en sådan. En sådan burde vel indgå i handleplanen?

Hvorfor må jeg fortsat ikke se den del af handleplanen som omhandler mit arbejde ?

Mor fortæller at hun gentagne gange har rykket efter handleplaner.... Men hun har ikke fået dem, og hun har da om nogen krav på dem! Den sidste, jeg med sikkerhed ved der er , er fra 2005

Handleplaner skal ligge til grund for børnesamtalerne.... Men hvis de ikke eksisterer så ligger de vel ikke til grund?

Vi forsøger at arbejde ud fra børnenes bedste, men oplever at der ikke er lydhørighed. Hvorfor spørges der aldrig ind til hvad vi ser/oplever?

Hvorfor bestiller man en Viso rapport for derefter ikke ville bruge den?

Hvorfor er det mig som skal aftale ekstra samvær ml. mor og børnene? Hvis jeg af en eller anden grund synes det er en dårlig ide vil det jo lave "støj" på linjen. Jeg har på dette grundlag besluttet at sige ja hvis/når der spørges....

Er det fair at sagsbehandleren lover børnene de ikke skal hjem til far i en usikker periode for derefter at ringe at hun har ombestemt sig og nu skal jeg forklarer børnene at de bliver hentet af far samme dag.

Hvorfor skal der være penge ml. bio og mig når det anbefales at der ALDRIG er et sådant forhold. Der er tale om de kostpenge som bioforældrene skal modtage ved samvær over 3 døgn.

Er jeg mon kommet i "badstanding" fordi jeg har bedt min faglige konsulent hos SL om at hjælpe mig med at etablere nogle fair forhold i min "ansættelse"..... jeg har selv tænkt at det jo var nemmere på den måde idet mit forhold til sagsbehandleren kan være lidt anspændt og at det var bedre at vi brugte kræfterne på det mere væsentlige... nemlig børnene.

Det er selvsagt ulideligt for alle parter i denne sag at der aldrig er rigtigt ro på sagen. Vi som pl.fam står konstant i en situation hvor vi ikke ved om børnene er op vej ud af døren igen,,,, og de har altså boet her siden 2005 og været her siden 2003. Desværre holdes børnene meget opdateret af mor og de er særdeles velinformerede om hvad de må sige og hvad der er hemmeligheder. De er orienteret om at hvis de siger noget uhensigtsmæssigt er det deres skyld at de aldrig kan komme hjem at bo. Det er ekstremt svært at forsøge at sætte mor ind i hvor svært det ene barn har det pt...for alt hvad der siges videregiver hun til barnet og gerne i omskrevet form. Barnet kan af denne årsag komme grædende og sige "Min mor siger at du er bage for mig og at du føler dig truet af mig....passer det".

Konklusion:

Det ene barn pt. i en sølle forfatning og efterhånden i en sådan grad at det ikke magter at være i skole. Barnet tumler med mange tanker og informationer og da vi ikke sidder inde med den samme viden som barnet er det umuligt at støtte og hjælpe på en forsvarlig måde. Da jeg mener at vores fornemmeste opgave er at tage vare på børnene på bedst mulig måde er det meget frustrerende at være vidende til at vi på ingen måde gives disse muligheder. Jeg opfordrer på det kraftigste til at barnet får den professionelle hjælp som det har så åbenlyst behov for. Og bliver dette ikke imødekommet er jeg bange for at vi meget snart er nødt til at melde pas idet vi ikke mener at kunne forsvare at se til at barnets tarv ikke er i højsæde.

Det er på ingen måde vores oplevelse at forvaltningen ønsker at høre hvordan vi oplever børnenes situation/velbefindende. Dette undrer også en del da vi jo må siges at være nogle af dem som er tættest på børnene. Faktisk er vores oplevelse at vi gennem længere tid mere har været at betragte som modspillere end de medspillere vi burde være for alles bedste.

Efterskrift:

20.nov. Modtager vi et brev fra sagsbehandleren. Vi indkaldes til et møde på forvaltningen hvor børnenes fremtid skal drøftes. Jeg mailer til sagsbehandleren at jeg har modtaget brevet men jeg ønsker at vide følgende: Er der en dagsorden til dette møde. Hvad forventes det vi skal bidrage med til mødet, samt hvem deltager i mødet. Svaret hertil er at der ikke er en dagsorden, det er et orienterende møde men der vil være ting som vi skal tage stilling til ved mødet omkring fremtiden. Det oplyses at sagsbehandler og teamleder vil deltage. Mødet er fastsat til d. 6.dec. 2012.

Børnene har fredag d. 30.nov. igen haft en samtale med sagsbehandleren... og de har her fået oplyst at de skal hjemgives fra 1. januar. Samtidigt hermed skal den ene flytte skole. Børnene er blevet oplyst at de fremover skal være her hos os mandag og tirsdag. Dette har børnene via sms oplyst til klassekammerater og lærer.... Således ved alle omkring børnene det... Alt imens vi ikke er orienteret fra forvaltningen. . Det ene barn fortæller at hun har spurgt sagsbehandleren om der ikke kunne blive til mere end 2 dage... dette er blevet afvist. Ligeledes har barnet spurgt om hun måtte kontakte os hvis noget blev svært... det blev oplyst at det nu var mor at hun skulle henvende sig til.

Det kan vække undren at man ikke inden har taget snakken med os om hvorledes dette overhovedet kan lade sig gøre. Ligeledes undrer det os også at hverken vi eller skolerne er blevet hørt. Det står ellers højt og tydeligt i "Barnets reform"... og så sent som søndag d. 25.nov udtalte Jane Findahl både i politikken samt på landsdækkende tv at ALLE voksne omkring et barn skulle høres inden man ændre på samvær... og det må en hjemsendelse da siges at være. (serviceloven § 68a)

Vi vil gå langt for at støtte disse børn, men hvis de vilkår vi bliver tilbudt ikke muliggør dette må vi jo slippe.

Tilføjelse:

Børnene blev i forbindelse med juleferien hjemgivet. Der var ikke forinden lavet nogle aftaler om hvorledes hjemgivelsen skulle forløbe. Faktisk har der igennem hele forløbet ikke været et eneste møde ml. sagsbehandleren og os. Så den 19. dec. Tog børnene i skole som var det en ganske alm. dag op til en ferie eller weekend. Den ene ville blive afhentet på sin skole i løbet af eftermiddagen imens den anden... hende som ligeledes skulle sige farvel til sine klasse kammerater og lærere, hun skulle derimod selv gå til toget for at tage hjem og lukke sig ind i en lejlighed ind til mor kom hjem. Vi forsøgte at invitere mor om eftermiddagen så børnene her kunne sige rigtigt farvel... men det ville mor ikke da hun syntes det virkede akavet... og det kan man da kun give hende ret i, senere på dagen hentede familien nogle af børnenes ejendele. Vi finder det dybt rystende at der ikke var taget hånd om disse børn i en sådan situation. Vi har ikke siden set børnene... Og den aflastningsopgave der var på tale er endnu ikke iværksat. Jeg har i forb. med børnenes fødselsdag været i kontakt med børnenes mor via sms. Hun er meget vred over at vi har sendt sagen i ankenævnet og vil derfor ikke længere tillade at vi er inde over. Vi har således ikke været i kontakt med børnene siden de tog i skole 19.dec. Og familien ønsker ikke at børnene længere har kontakt med os.

Vi har søgt aktindsigt i sagen på den måde at vi ønsker kopi af ALLE papirer som vedrører vores person eller ansættelse... dette har været MEGET svært for forvaltningen at imødekomme og vi har måttet rykke gentagne gange, og har i skrivende stund langt fra modtaget alt. Dog har vi undret os en hel del over et journalnotat tilbage fra august. Her fremgår det at sagsbehandler sammen med teamleder har besluttet IKKE at svare på en henvendelse fra SL, sendt på mine vegne, hvor SL lægger op til at der bør holdes et møde, hvor de kontraktlige forhold bliver bragt i orden.

Jeg er i dag af den overbevisning at havde vi ikke på noget tidspunkt sat spørgsmålstejn ved om de kontraktlige forhold var i orden havde børnene boet her fortsat. Jeg håber og beder til at familien får den støtte de har brug for... så har min kamp da ikke være helt forgæves. Og taknemmelig er jeg for de 10år vi fik lov at være en del af deres liv.

CASE 43: Og så gider jeg ikke høre mere brok fra jer!

Anbringelse 1:

Barn der har været anbragt hos os i knap 5 år, han er 8 år nu. Er aldrig hjemme på besøg hos biologiske forældre.

Den anbringende kommune konstaterede at drengen var mere skadet end forventet, og forslår derfor at han starter i terapi hos en børnepsykolog. Efter at psykologen havde haft ham til opstart - 3 gange, var der møde med kommunen. Psykologen fortalte at drengen er en del mere skadet end nogen havde forventet, og at anbefalingen derfor var at han gik i terapi 2 gange om ugen, sandsynligvis i 3 - 4 år, hvis målet skulle nås, og han forhåbentlig bliver et mere helt menneske. Samtidig beder psykologen om at vi (plejefamilien) får EKSTERN supervision hver 3 uge, i hele forløbet. Da hun erfaringsmæssigt ved at der vil komme nogle store og dybe reaktioner på terapien, som "almindelige" mennesker, har svært ved/ikke kan rumme. Samtidig gøres opmærksom på at barnet vil starte en virkelig heftig form for splitting, i mellem alle voksne i nærmiljøet (plejefamilie, aflastningsfamilie, skole, SFO, psykolog)

Kommunen vælger at vi (plejefamilien) ikke kan tildeles ekstern supervision, da de mener at dette er "spild" af penge, og fint kan varetages af den ansatte familieplejekonsulent, der har en socialrådgiver uddannelse.

Vi som plejefamilie, ender med at sige at vi så må nøjes med at tale med familieplejekonsulenten, da det er vigtigere for os, at drengen bliver hjulpet til et forhåbentligt bedre liv. Dette sker så nu, hvor vi ca. hver 2. måned taler med familieplejekonsulenten, men det har intet med supervision at gøre.

Samme kommune vælger nu at gå over til Århus modellen (løn), hvilket vi hilser velkommen. Da vi skal til forhandlinger om barnet/lønnen, viser det sig at der har siddet nogle embedsmænd (i følge de 2 vi skulle forhandle med) og planlagt at vi kunne fint gå 2 vederlag ned, fra de 7 vi har fået under hele anbringelsen. Dette på trods af at vi har et barn, der går i almindelig skole, men med støtte på i 13 timer, og alligevel ofte må hentes hjem, da han ikke kan rumme skolen. Ikke kan gå i SFO, da det simpelthen bliver for uoverskueligt for ham, går i terapi 2 gange om ugen, hvor en af os plejeforældre følger ham - terapien gør at han intet kan resten af dagen. Ikke sover om natten, er angst for ukendte mennesker/ting, kræver stor forudsigelighed og sådan kunne jeg fortsætte.

Skal vi gå ned i løn, kræver det at jeg skal ud at arbejde, ellers hænger vores hverdag/økonomi ikke sammen. Men hvornår skal jeg arbejde? Jeg har fri fra 9 - 12 om formiddagen, og ellers er jeg på arbejde. Jeg skal dog altid være klar til at smide hvad jeg har i hænderne, for at hente drengen, der ikke kan holde til skolen. Det bliver godt nok svært at finde et job, hvor dette lader sig gøre.

Til forhandlingerne, da det går op for kommunen at vi ikke bare siger ja tak til at gå ned i løn, får vi at vide: At sådan nogen som os, vi har 1 år til at ombestemme os - og ellers slutter vores samarbejde... Vi er nu blevet bedt om skriftligt at redegøre for hvorfor vi mener at det er rimeligt at vi fortsætter på vores hidtidige vederlagstrin - så vil forhandlerne vende tilbage til embedsmændene med dette, men de forventede ikke at vi ville "få vores vilje".

Om 1 år, har barnet boet her i knap 6 år, han er aldrig på hjemmebesøg, og betragter os som sin familie.

Anbringelse 2:

Barnet har været anbragt her i knap 3 år, og er 4 år.

Han er født med Føtal Alkohol Syndrom, hvilket først er blevet opdaget, da vi gjorde opmærksom på at noget er galt. Dette på trods af at han har boet 9 måneder på institution, før han kom i familiepleje. Han er aldrig hjemme hos biologiske forældre.

Efter 1½ års kamp, fik vi bevilget aflastning, aflastningsfamilien har desværre sagt op. For at vi kan magte en anbringelse som denne, er vi nødt til at have aflastning. Barnet skal altid være mandsopdækket, reagere kraftigt på den mindste forandring, kan ikke tages "med på besøg", kan ikke tåle at der kommer gæster, heller ikke vores egne store børn. Er ikke selvbeskæftigende dvs. han kan ikke lege selv, uden at være guidet af en voksen. Kan ikke sidde selv på en stol, så går han på bordet, gynger med lamperne, kaster med tingene, vælter stolene, kravler i reolerne, river tapetet ned osv. Vi har pt. ikke haft aflastning i 3½ måned.

Da der var gået 2 måneder ringede jeg til sagsbehandleren, og sagde, vi har brug for hjælp, vi kan ikke mere. Vi kan ikke holde til det, får vi ikke aflastning, så er vi nødt til at sige vores arbejde op - vi skal overleve som familie. Svaret fra sagsbehandleren var at jeg skulle ikke ringe og true hende, jeg måtte sige at jeg ikke truer, jeg råber hjælp, du skal ikke true, var svaret igen. Jeg arbejder i det tempo der passer mig, og fordi du ringer og spørger om I snart får aflastning, så arbejder jeg ikke hurtigere - det tager den tid det tager....Og så gider jeg ikke høre mere brok fra jer!

På samme barn, har vi efter 2½ års tovtrækkeri, endelig fået ekstern supervision. Hans problematikker kan ikke matches af "almindelige" familiepleje konsulenter/sagsbehandlere.

CASE 44: Slet skjult hånlige retorik

Vi blev godkendt som plejefamilie i efteråret 2006 i X Kommune. Jeg er selvstændig landmand født 1957 og A er førtidspensionist med fibromyalgi født 1966. Vi har en datter født 1992. Vi får M i aflastning januar 2007, hver onsdag og hver anden weekend, men der bliver efterhånden behov for mere og mere aflastning og juli 2009 bliver forholdet til et permanent plejeforhold. Vi har kun haft det ene plejebarn i hele perioden.

Plejebarnets forældre er involveret i narko og bandekriminalitet, og i de perioder hvor plejebarnet havde samkvem/samvær med sine forældre har hun fået dette liv meget tæt på, hun kan fortælle hvor hun har været på bræk sammen med sin far og hvordan hun har fungeret som lokkedue, hvis fremmede skulle dukke op under ulovlighederne. Endvidere giver hun os også indtryk af noget der ligner seksuelt overgreb, men hun siger altid, at der er en anden pige det er gået ud over og at hun bare også har været der.

Alt dette præger hende, hun tisser i bukserne flere gange om dagen, vågner om natten med mareridt og kommer ofte og spørger om mærkværdige ting som kan henføres til hendes forældres miljø. Men ellers falder hun godt til. Vi bor på en gård, hun elsker at køre med på traktor, vi har heste og naturligvis bliver hun ligeledes interessere i dette og går til ridning med en af ponyerne. Udover går hun til dans og fodbold og svømning.

Vi engagerer os i skolearbejdet og har det mål, at hun aldrig kommer uforberedt i skole. Det giver også bonus i hendes bedømmelser foretaget af lærerne.

Midt i forløbet bliver hendes forældre skilt og der bliver arrangeret støttet samvær på neutralt sted. M giver udtryk for at hun ikke ønsker samvær med far, det siger hun både til os og kommunens sagsbehandler, der overhører dette, da "det er fars ret at se sin datter".

Vi beder på dette tidspunkt at der bliver lavet en udredning på hende. Dette bliver langt om længe imødekommet. Udredningens konklusion bekræfter vores iagttagelser, hun er velanbragt og bør

ikke se sin far, og der besluttes legeterapi. Legeterapien gør at M til tider reagerer voldsomt i forskellige sammenhæng.

Vi modtager supervision for at kunne imødekomme disse situationer. M er bange for børnesagsbehandler og kurator, sandsynligvis fordi hun ikke føler at de forstår hende. I en situation går det helt galt, da sagsbehandleren uprofessionelt starter et møde med at konfrontere M med hendes til os fortalte seksuelle oplevelser. Hun bryder fuldstændig sammen og skrider "Vi skal hjem A, vi skal hjem".

Sagsbehandleren mener godt at vi alligevel herefter kan lave en relationstest, dette mislykkes naturligvis. A måtte bære en grædende pige ud i bilen! Vi kan berette om en del lignende uprofessionelle episoder.

Vores supervisor fortæller os, at vi har med et tilknytningsforstyrret barn at gøre og at vi nok for vores egen skyld bør have aflastning et par gange om året. Vi forespørg vores kurator om dette og får det svar at dette bruger man ikke i X Kommune.

Vi bliver inviteret til møde med kurator på hendes kontor d. 6-12-2011. Vi kunne ikke få oplyst dagsorden, men får det svar at vi bare skal tale lidt om M og ønske hinanden en god jul.

Men da vi bliver lukket ind, får vi oplyst at teamleder Y vil deltage i mødet. Teamlederen meddeler at de har valgt at flytte M og endvidere at inddrage vores plejetilladelse i et slet skjult hånlige retorik. Efter teamlederen har forladt lokalet, spørger vi kurator om hun synes dette er i orden, hvortil hun svarer "hvor går jeg hen og finder arbejde som 63 årig?"

Denne meddelelse udløser en meget kraftig reaktion hos M. Fredag d.16-12-2011 eskalerer det fuldstændig for M efter en samtale med endnu en sagsbehandler ude på skolen uden vores viden. Ved denne samtale får M noget at vide om sin nye plejefamilie. Ved aftensmaden kan pigebarnet ikke kaprer mere, løber op på sit værelse og ødelægger nogle af sine ting i frustration og afmagt. Vi kan ikke komme i kontakt med hende. Vi kontakter en god kollega med stor erfaring i plejebørn og tidligere ansættelse i akut døgninstitution.

Hun siger til os, at nu skal vi ikke gøre kommunens beskidte arbejde omkring denne fjernelse. Vi ringer til social bagvagt, der får vi den besked at der ikke findes noget papir på ny plejefamilie, men kan tilbyde akut anbringelse. Dette afslår vi, og efter to timers tid falder der ro over M. Resten af weekenden forløber godt da vi er til en del arrangementer.

Mandag den 19-12-2011 starter med legeterapi. Herefter aflevering i skole. I løbet af formiddagen får vi en opringning fra kommunen hvor de meddeler at de flytter M, og vi skal pakke en taske til et par dage. Vi spørger om vi får lov at sige farvel og dertil bliver der svaret "ja". Vi ville senere på dagen blive kontaktet af en sagsbehandler.

Det bliver vi ikke. Vi ringer for en sikkerheds skyld til SFO, og får at vide at hun ikke har været skrevet ind den dag. Vores gode kollega kommer igen fordi vi er meget kede af det. Hun fortæller os at vi skal efterlyse M efter kl. 16 da kommunen på dette tidspunkt er gået hjem. Vi ringer til den sociale bagvagt, som lover at undersøge sagen.

Efter et par timer ringer en leder fra kommunen og fortæller at barnet har det godt, hvorefter vi gør opmærksom på, at hun ikke har fået sin medicin med. Han vil ligeledes kontakte os senere, men det sker aldrig. Næste dag henter to kuratorer hendes ting. Herefter kan vi så ellers forsøge at holde jul. Efterfølgende ved vi at en kæmpende og oprørt M er blevet fjernet med magt i skoletiden. Hun er nu anbragt i en anden plejefamilie her i X Kommune og vi har aldrig fået sagt farvel.

X Kommunes argumentation for at fyre os er: at A medicinforbrug ikke er foreneligt med at have plejebørn, samt at jeg har været verbal grov over for sagsbehandler og samværskonsulent. Vi har naturligvis klaget til Kommune, Det Sociale Nævn og forgæves forsøgt sagen indbragt for Ankenævnet. Men vores oplevelse er, at Det Sociale Nævn tager Kommunens ord for pålydende uden at undersøge hvad der ligger bagved, en slags lovløs situation set med vores øjne. Dette er så kort fortalt, som jeg kan gøre det, men ring endelig hvis noget skal uddybes.

Fra A, Bs kone.

Om vi vil have M tilbage er svaret JA, men for pigens skyld vil det nok være forkert. Men er der en lille chance står vi med åbne arme, så længe det ikke skader M. Du må meget gerne tage kontakt til Børns Vilkår med vores sag og vi vil gerne mødes derinde. Jeg forsøgte at få Børns Vilkår i tale, da alt dette stod på men forgæves. Jeg tror ikke at der er den forening eller politikker som jeg ikke har kontaktet, men ingen kunne hjælpe os.

Der har været mange følelser involveret i denne sag. Det var som om at alle lagde ansvaret fra sig. Kommunerne sidder med meget magt over for os plejefamilier. Det har kostet mange søvnløse nætter. Jeg har kunnet takle min fibromyalgi Og de smerter det har medført. Samtidig er min medicin mere end halveret.

Vi håber at det lykkes for dig at få dem i tale. Jeg vil altid savne hende og sende gaver til jul og fødselsdag. Dette lovede jeg hende. M halvsøster på 17 år får gaverne og giver dem til hende.

Tak, vi føler os ikke så alene mere.

Venlig Hilsen A

Efterskrift: Børns Vilkår ønskede ikke at gå ind i sagen.

CASE 45: Uden at få medhold

Jeg har gennem fagbladet Socialpædagogen fundet ud af der findes en gruppe mennesker der samler historier om dårlige arbejdsvilkår for familieplejere.

Jeg er en farmor der har et barnebarn i netværkspleje. Jeg kan bidrage med én. En meget lang historie fortalt så kort jeg kan.

Jeg har en pige, som er født med abstinenser pga. mors medicinmisbrug i graviditeten, som har så sart et nervesystem at det næsten ikke kan beskrives, som er hypersensitiv, som er omsorgssvigtet og ikke havde nogen "kaldegråd".

Jeg fik hende som 2,5 årig, i 2003 da mor skulle indlægges på psykiatrisk afdeling til medicinafgiftning. Efterfølgende blev hun hos mig da mor ikke turde være alene med hende.

X kommune har aldrig på noget tidspunkt vist interesse for hvor barnet var henne. Til trods for kommunen vidste det var et udsat barn.

Mor og barn var med i X kommunes projekt "En god start", hvor der kom en pædagog næsten dagligt i godt et år.

Personen fra projektet har ikke underrettet kommunen. Sundhedsplejersken har ikke underrettet kommunen. Vuggestuen har ikke underrettet kommunen til trods for jeg er blevet ringet op for at hente barnet, da mor ikke kunne pga. af alkohol.

Hos os fik barnet en tryk, kontinuerlig og struktureret hverdag som i den grad blev bemærket i vuggestuen hvor barnet fik lov at være et halvt år længere end normalt.

Starten i børnehaven var meget meget svær for barnet.

Siden 2006 har jeg prøvet på at komme i kontakt med X kommune pga. barnets adfærd, men uden held.

Sammen med min søn var jeg nødt til at kontakte en privat praktiserende børn- og unge psykiater og bruge hende som konsulent for på en eller anden måde at kunne hjælpe barnet og selv få lidt supervision.

Jeg har måttet sige to jobs op pga. barnet ikke kunne tåle jeg var væk hjemmefra.

Jeg har været ansat to år i min mands lille tømrervirksomhed for at kunne være hjemme hos barnet.

I 2010 blev der efter meget "slåsseri" med kommunen lavet en paragraf 50 undersøgelse og en psykologisk udredning der viste at barnet også har en reaktiv tilknytningsforstyrrelse.

Jeg fik tabt arbejdsfortjeneste 30 timer om ugen fra midt 2009 og til december 2010, hvor det blev sat ned til 12 timer om ugen med den begrundelse at kommunen skulle spare penge og at jeg kunne forsørge mig selv de timer barnet er i skole.

Jeg har prøvet at klage til det Sociale Nævn uden at få medhold, det var ikke helt korrekte oplysninger den nu fyrede afdelingschef sendte af sted. Jeg gjorde hende opmærksom på det, men hun ville ikke ændre noget.

Ankestyrelsen kunne ikke gøre noget når det ikke var en principiel sag.

Ombudsmanden måtte ikke tage sagen.

November 2011 mailede jeg til socialminister Karen Hækkerup om min situation, jeg fik svar tilbage her i sommer hvor hun skriver kommunen burde finde en økonomisk løsning sammen med mig samt hun henviste til hvordan jeg kan klage over kommunen.

Jeg har kontakt med Y, viceborgmester i X kommune, som har bedt om aktindsigt i min sag så hun kan se hvad der sker og så vil hun melde tilbage til mig.

Mit næste træk er at hyre en privat socialrådgiver til at hjælpe med at sætte en klage sammen over sagsbehandlingen i X kommune.

Jeg fik netværkspleje tilladelse 9/2 2011. Min familieplejekonsulent kom i tanke om at sådan en skulle jeg da vist have.

CASE 46: Jagtet vildt

Jeg har været plejefamilie i 11½ år. Vi fik da en for tidligt født dreng i pleje fra barselsgangen. Jeg er uddannet pædiatrisk sygeplejerske så vi var ikke i tvivl om, at vi kunne og ville opgaven. Vi fik fra første øjeblik opbygget et fantastisk forhold til HELE den biologiske familie. Dette alt fra bedsteforældre til mostre og onkler. Dette har vi stadig. Det var derfor også naturligt, at da der blev født en søster 2 år senere, at vi fik hende i pleje også. Begge børn har bl.a. gennemgribende adhd og føtalt alkohol syndrom. Begge børn er udredt af neurolog og var medicineret for deres lidelser.

Drengen har en adhd profil, hvor han (som så mange andre med adhd i den grad) får en seksuelt krænkende adfærd, når/hvis han sættes i situationer som han ikke magter. Derfor har der været kørt børne-unge sager, hvor man mente han havde "lært adfærden hos os". Vi vandt og han fik lov at blive hos os, og forvaltningen fik påtale om manglende god sagsbehandling.

Denne sag har gjort, at vi er meget jagtet vildt. Vi bliver truet verbalt. Vi bliver pålagt arbejde som er uden for vores kompetence (fx. samværsplaner og terapeutisk behandling af drengen). I foråret 2010 blev vi derfor til møde på pigens skole truet af distriktslederen med, at man ville sætte en VISO udredning i gang. Vi takkede "JA TAK" hvorefter hun forsøger at trække i land. Hun spurgte os "Ved I hvad en sådan udredning er?" hvortil vi kunne svare "ja, det er mere om I ved hvad det er. Nu er det sagt højt. Vi tillader os at huske jer på, at det er det der skal ske". Hun forsøgte det næste halve år at trække sit forslag tilbage – vi holdt fast. I oktober 2010 begyndte udredningen så. Og var færdig i februar 2011. Konklusionen blev en 9 sider lang anbefalings liste på hvert af børnene. Og konklusionen var, at forvaltningen havde pålagt os opgaver som ikke var vores, og at man anbefalede, at man øjeblikkeligt fik styr på det. Og der blev understreget, at det var yderst nødvendigt at drengen fik terapeutisk hjælp ift at styre sin adfærd ift seksualitet. Det blev understreget, at han "kun" havde en krænkende adfærd, men ikke var krænker. At der var stor forskel på disse to begreber. Dette er bare et af de punkter som blev fremhævet. Men flere kan beskrives hvis der er behov for det. Det skal også siges, at ugen efter fratog man børnenes taxabevilling til specielskole 25 km væk og pålagde os at køre "fordi vi bestemmer hvad I skal og det her er en måde vi kan spare nogle penge. Så derfor!" Vi oplever det meget som en straf ift påtalen fra Viso.

Jeg søgte højt og lavt efter hjælp til drengen. Han havde i udredningsperioden blevet taget i, at have været MEGET krænkende overfor en dreng i hans aflastning. Det blev tiet ihjel af forvaltningen. Jeg fandt derfor kursus hos Servicestyrelsen omkring seksuelt krænkende adfærd. Og tog det (for egen regning). Jeg blev klædt på for noget skulle der ske for at hjælpe drengen.

Vi blev spist af med en seksualvejleder på 10 kl niveau. Hun meldte hus forbi efter 10 minutter. Hun var som hun sagde, "jeg er slet slet ikke uddannet og klædt på til sådanne opgaver. Jeg meddeler forvaltningen at jeg ikke ville kunne bruges her. Men må jeg kontakte dig mhp. at få hjælp hvis jeg står i situationer jeg ikke kan magte". (Jeg tager ud i familier og superviserer hvor adhd er et vilkår).

Da hun havde meldt hus forbi blev jeg pålagt, at selv hjælpe drengen. Jeg nægtede. Det ville han ikke kunne skelne imellem – mor eller terapeut. Og blev kaldt samarbejdsbesværlig. Jeg sendte skrivelse til forvaltningen men har til dags dato stadig intet hørt. Drengen hjælper vi selvfølgelig, men han har et velbeskrevet behov som vi ikke kan hjælpe ham med direkte, da jeg er hans mor – ikke hans terapeut. Jeg kan intet gøre. Forvaltningen vil ikke hjælpe osv.

Viso rapporten var et KÆMPE skulderklap til min mand og jeg. Visos udreder var ikke i tvivl om, at vi var årsagen til, at begge børn udviklede sig stik mod forventning – nemlig positivt. Og derfor

kom det heller ikke som en overraskelse, da vi blev ringet op af sagsbehandler, som fortalte, at man "på forvaltningsplan var enige om, at Viso rapporten ikke gav det billede de havde regnet med. Vi betragter den derfor som ikke eksisterende og vil derfor have en anden udredning. Vi tvivler på, at børnene reelt har adhd da de er udredt af en neurolog og ikke på psyk. Vi henviser derfor dertil." Altså 2 meget dyre rapporter blev arkiveret pga skulderklap til os og ikke gav dem grundlag for, at fjerne børnene fra os (besværlige) plejeforældre.

Vi er nu i gang med udredning på psyk. En HÅRD nyser, da begge børn er frataget deres livsnødvendige medicin. Pigen er massivt regredieret og drengen voldsomt aggressiv. Skal siges, at inden udredning blev sat i værk, blev vi kaldt til møde på forvaltningen hvor beskeden var at "jeres største problem er, at I er så fagligt dygtige, at vi føler os underlegen. Vi kan ikke følge med. Og nu forlanger vi, at I fralægger jer den faglighed så I gør som vi siger, i stedet for, at sætte spørgsmålstegn ved vores handlinger". Og ligeledes var beskeden, at hvis "I ikke kan holde til at børnene er uden medicin så må I jo sige op. Så finder vi nogen der kan". Vi har haft spurgt til, hvordan forvaltningen ville støtte op om os som familie (drengen meget udadventt aggressiv og voldelig). Igen var svaret, at vi bare kunne sige op og at de ikke troede nogen af børnene fejlede andet end bivirkninger af det medicin "du plejemor har påført dem". Vi har nu for egen lomme ansat en ung pige i huset i 3 mdr for at gøre hverdagen så lidt stresset som muligt for begge børn.

Truslerne er konstante. Vi frygter alle breve fra forvaltningen af, da vi aldrig ved hvad de indeholder. En kuvert med kommune logo på giver kuldegysninger, som KUN en familieplejer ved den kan...

En anden ting er, at i vores søskende flok er der en søster som er 2 år yngre end vores plejedatter. Hun var som lille hos os, når forældrene ikke kunne klare hende/havde behov for en fridag. Aftalen var, at de skulle ringe til forvaltningen og bede om lov til at aflevere hende. Det stod på i et halvt år. Så skulle hun anbringes fast. Forældrene ville gerne os, og vi ville gerne pigen. Der kom derfor 2 familieplejekonsulenter som skulle tale med os om det. Der blev lagt ud med, at man gerne ville anbringe hende hos os, men at man ikke ville give den løn som man ville til en anden plejefamilie. "så når I op over 18 vederlag og det er der ingen plejefamilier som er værd, har vi vedtaget". Vi sagde nej til det tilbud (pigen har også gennemgribende adhd så det VAR et stort arbejde også). Så blev vi bedt om at adoptere de 2 andre så man kunne forsvare lønnen. Det sagde vi også nej til. Så blev vi bedt om at oprette os som opholdssted. Vi undersøgte begrebet, men kunne så se, at det nære som vi vægter meget højt (børnenes behov) ville gå fløjten, når der skulle flere personaler ind over. Derfor så vi heller ikke dette som en løsning.

Konklusionen blev at hun kom på institution, og at pigen ikke måtte se sine søskende mere. Der gik godt 2 år inden de fik hende af se igen. Vores dreng brød sammen på sin aflastning og fortalte at hans søster var død. De ringede og vi måtte forklare. Han troede ikke på os. Vi plejede altid at kæmpe men kunne her ikke komme igennem uanset hvor gerne vi ville. Nu er det 2 år siden søsteren blev anbragt. Vi har tilladelse til at se hende 2 gange 1½ time om året overvåget. Ingen kort, billeder osv. ønskes hvor hun er kommet hen så vi er glade for, at vi i det mindste har 2 af en flok på 5 så vi kan lade dem vokse op sammen. Forvaltningens argument er at "børnene er til skade for hinanden. Det gør dem ikke godt at se hinanden". Vi forstår ikke hvorfor og bliver ikke hørt. Det samme gælder biologisk far. Vi kæmper på samme hammel – uden held, så hjælp os!

CASE 47: Afgørelser der strider mod barnets tarv

Pb bliver født 2004. 3 uger gammel flytter pb sammen med sin ene forældre ind hos os. Da pb er 10 måneder gammel flytter forældre og pb anbringes hos os.

I 6 måneder "opholder" pb sig bare hos os uden vi er blevet godkendt som plejefamilie (hvilken er brud på loven). Der sker først efter de 6 måneder og forvaltningen tilbagedatere kontrakten til 3 måneder tidligere. Derved sikre de sig at lovgivningen "overholdes". Jeg aflønnes med 7 vederlag, da pb allerede her viser store vanskeligheder.

Disse vanskeligheder føre til, at i foråret 2008 laves en børnepsykologisk undersøgelse. Resultatet af undersøgelsen gjorde, at kommunen vurderede, at barnet havde så store vanskeligheder, at opgaven var så krævende, at det bl.a. også indebar stor deltagelse i opgaven af den plejeforældre, der ikke var ansat. Af den grund besluttede kommune - helt af sig selv! - at sætte vederlag til 10. Indtil dette tidspunkt var der er godt og konstruktivt samarbejde med forvaltningen. Kort tid efter kommer der en ny sagsbehandler ind i sagen og det gode samarbejde ophører.

Sagsbehandler træffer afgørelser der strider mod barnets tarv, barnet kommer i stor mistro, hvilken får plejemor til at rette henvendelse til Ankestyrelsen. Ankestyrelsen beslutter at tage sagen af egen drift og over et år observere de forvaltningen. Dette falder ikke i god jord hos forvaltningen ift. plejefamilien. Over tid laves der flere underretning fra børnehaven og til sidst trækker psykologen, som superviserer plejefamilien, sig ud af sagen og underretter til Ankestyrelsen, da denne mener barnets tarv ikke varetages af kommunen. Samtidig underretter hun på, at forvaltningen presser plejefamilien unødigt og mistænkeliggør dem.

Børns Vilkår er kommet ind i sagen og de meddeler også Ankestyrelsen, at forvaltningen bør lytte til plejefamilien og ikke mistænkeliggøre dem, som forvaltningen gør iflg. Børns Vilkår.

Ankestyrelsen pålægger kommunen at udføre en børnepsykiatrisk undersøgelse.

Forvaltningen påtænker, at indskrive pb i en almindelig folkeskole, men da både børnehaven og plejeforældre gør store indsigelser, trækkes skoleplacering således, at pb først indskrives i skole lige før sommerferien. Kommunen vælger at indskrive pb på en dagskole for børn med blandende diagnoser, tilknytningsforstyrret børn samt børn fra socialt belastet hjem.

Den børnepsykiatriske undersøgelse, fastslår, at pbs vanskeligheder er livsvarige, at det er en YDERST krævende behandlingsopgave, som vurderes af børnepsykiater til at være endnu større end først antaget af kommunen, da den fastsatte de 10 vederlag, og at plejemor bør være til fuld rådighed for barnet. Den fastslår desuden at pb bør forblive i sin plejefamilie og at kommunens tilgang til barnet ligger lagt væk fra den faktiske problemstilling. Pb får i denne undersøgelse 5 diagnoser.

MIDT i undersøgelses perioden, modtager vi et brev om at nu nedsættes vi fra 10 til 6 vederlag og plejemor kan varetage et fuldtidsarbejde ved siden af plejeopgaven!!

Begrundelse? Barnet er nu placeres en dagskole, hvor kommunen mener barnet kan være 8 - 16. Børnepsykiater fastslår, at det under ingen omstændigheder er muligt og ikke vil være barnets tarv. Samtidig fastslår psykiater at pb bør placeres på en anden skole.

Forvaltningen ønsker ikke at efterkommen nogen af anbefalinger i rapporten overhovedet!

Både børnepsykiater og praktiserende læge underretter til Ankestyrelsen, men denne kan ikke skride ind, da kommunen har lov til ikke at efterkomme en undersøgelses anbefalinger.

I første skoleår forsøger plejefamilien at forhandle lønnen med forvaltningen. Der laves udførlige beskrivelser af plejeopgavens omfang og der dokumenteres fra skolens side, at pb ikke har magtet at deltage i skolen på fuld tid. Kommunen forholder sig på ingen måder til disse beskrivelser, men fastholder bare deres 6 vederlag med henvisning til KLS retningslinier og fastholder ligeledes at plejemor kan varetage et fuldtidsarbejde. SL ender med at deltage i et forhandlingsmøde, hvor det aftales (også skriftligt), at kommunen skal komme med en begrundelse for nedsættelsen. 20 min. inde i mødet bliver den faglige leder så vred, at hun brat afbryder mødet og smider alle ud.

Pt – over 1½ år senere – er denne begrundelse stadig ikke modtaget af hverken plejefamilien eller SL.

Pb bliver så dårlig efter første skoleår, at pb indlægges 2½ mdr. på psykiatrisk afdeling. Plejemor døgn indlægges sammen med pb i hele indlæggelses forløbet. En ny udredning finder sted. Konklusion: samme som først psykiater og barnet skal skifte skole. Dog får pb endnu en diagnose på belastningsreaktion og er nu oppe på 6 diagnoser, hvoraf de to er på belastningsreaktioner.

Hvad sker der? Kommunen siger; vi er ikke enige - vi mener noget andet, vi fortæller eller begrundet bare ikke hvad vi mener. INGEN af anbefalinger fra begge rapporter efterkommes!

Da pb bliver indlagt skriver plejemor en klage til Borgmesteren, som opfordre plejemor til at tage det roligt og når undersøgelsen er færdig, vil man kigge på sagen igen og evt. justere vederlag. Da plejemor har en kraftig formodning om, at forvaltningen igen vil kassere den nye rapport (hvilken kommunen jo så også ender med at gøre), skriver hun ligeledes til Socialministeren og præsenterer hende for sagen. Ministeren bliver bekymret for barnets udvikling, så hun sender sagen i Ankestyrelsen. Ankestyrelsen kan dog ikke gribe ind, da der er en undersøgelse i gang.

Efter udskrivning indkaldes plejemor til det møde Borgmesteren henviste til. På mødet deltager to repræsentanter fra SL, pga. erfaringen fra det første møde, der blev brat afbrudt. Mødet åbnes med at plejemor er fyret, da hun har henvendt sig til både Borgmester og Socialminister. Plejemor får af vide, at hun selvfølgelig har ytringsfrihed, men det har konsekvenser. SL fastholder at plejemor har handlet korrekt ift. loven med hendes bekymring for barnet. Forvaltningen er fast besluttet – det er ikke til diskussion – plejemor er fyret og barnet skal fjernes indenfor 30 dage.

Siden ansættelse af sagsbehandler i 2008 er plejemor gentagne gange blevet anklaget for at overbeskytte barnet, ikke at ville lade barnet løsrive sig og have et ønske om, at pb ikke skal se sin ene forældre. Påstande som forvaltningen på ingen måder kan dokumentere og som samtlige rapporter modbeviser. Alligevel fastholdes en virkelighed, som ingen andre end forvaltningen ser.

Forvaltningen har gentagne gange udtryk, at de mener plejemor skader pb. Dette har forvaltningen også udtryk overfor SL. Plejemor har hver gang forholdt forvaltningen til at de har pligt til at reagere på en sådan bekymring og har opfordret til at undersøge plejemor (altså bedt om at få undersøgt sig selv!). Dette har forvaltningen ikke ønsket. Forvaltningen har flere gange sagt; "Hvis ikke pb havde haft dannet tilknytningen til dig, var pb fjernet på stedet".

Plejemor er gentagne gange blevet truet med, at forvaltningen også kan lave anbringelsen om til en netværkspleje, da plejemor er i familie med barnet og derved vil plejefamilien ikke modtage vederlag.

Efter fyring stillede plejemor Borgmesteren og kommunalbestyrelsen til ansvar for både den mistrivsel pb havde været i gennem 4 år, men også det store traume pb skulle til at opleve ved at blive fjernet fra plejefamilien. At kommunen måtte og skulle tage ansvar for at en forvaltning handlede stik imod barnets tarv. Dette fik kommunalbestyrelsen til at pålægge forvaltningen at genansætte plejemor, dog mod at plejemor fortsat skulle have 6 vederlag og pb skulle være i skole 8 – 16.

Der blev afholdt et møde i maj 2012 med direktøren og lederen af forvaltningen og disse gjorde klart for plejefamilien, at man på ingen måder ønskede at aflønne plejefar, at han ikke var en del af opgaven og plejemor skulle sørge for at få sig et arbejde, da økonomien efterhånden lå i ruiner, efter en lønnedgang på 40 % uden mulighed for at kompensere på anden vis.

Pb blev derfor "pålagt" at være i skole fuld tid. Det krav har pb ikke kunne leve op til og skolen har sendt pb tidligt hjem mindst en gang om ugen og ofte op til flere gange om ugen.

Jeg vil give en uddybning af det sidste år (og hvad der er sket siden Socialministeren sendte sagen i Ankestyrelsen) ift. Børnesagen:

Pb. er bl.a. autist, men med en høj intelligens. I rapporten fra psyk beskrives bl.a.: "Grundet sin intelligens og en høj grad af tilpasningsadfærd fremstår pb. væsentlig bedre end pb. er. Derved kan omverden foranlediges til at møde pb. med for høje krav og forventninger. Pb. bruger mange kræfter på at tyde og tolke sin omverden. Af samme grund anbefales det, at pb. skifter skole, da pb. ikke tåler at være sammen med blandede diagnosebørn og indtil det sker, bør pb. ikke være i skole fuld tid. Pb. udmattes hurtigere end andre børn. Pb. er yderst stressfølsom. Pb har en lav psykose-tærskel. Der ses alvorlig svækket realitetstestning, som gør at pb. meget ofte misforstår situationer. De fleste med den grad af svækket realitetstestning vil opfylde kriterierne for psykose i en eller anden grad".

Ved genansættelsesmødet medbragte plejemor en bekymringssskrivelse fra supervisor (psykolog) omkring en lejrskole, som pb skulle deltage i på skolen, som stred imod pbs tarv. Forvaltningslederen nægtede at modtage bekymringssskrivelsen og meddelte mundtligt, at hvis supervisor fremkom med en underretning, så var denne fyret på stedet. Plejemor fik dog lov til at beholde supervisor, mod ikke at aflever indberetningen.

Vi havde ikke andet valg end at sende pb af sted på lejrskole og forsøgte at forberede og ruste pb så meget som muligt. Natten efter første dag, har pb først afføring i sin sovepose. Vågner og er fuldstændig knust over dette. Pb. har som spæd været udsat for gentagende aftørring af forældre ifbm. forældres psykiske lidelse. Pb har derfor altid haft "noget" omkring afføring og frem til pb er over 5 år gammel, må vi holde om og holde pb i hånden før pb kan have afføring. Pb trøstes af læreren, vaskes og lægges i en ny sovepose og falder herefter i søvn. Efter en halv time tisser pb nu i den nye sovepose. Læreren forstår af dette er, at pb er så presset, at pb ikke længere kan styre sine kropsfunktioner.

Vi har taget denne med forvaltningen, men holdningen der er, at børn jo skal stresses og presses. Vi på den anden side finder dybt krænkende og nedværdigende overfor pb, samt at pb presses alt for langt ud.

Plejefamilien beder kort tid efter genansættelse, om en ny supervisor der har ekspertise i barnets diagnoser, da barnet hurtigt viser tegn på ikke at kunne magte skole fuld tid. Plejefamilien hører intet fra forvaltningen.

I start sep. 12 bliver plejemor ringet op af skolen, da der har været en voldsom episode ifbm afhentning til samvær af forældre. Pb er først løbet væk, herefter klamret sig til læreren og nægtet at gå ind i bilen. Skolen er endt i, at lægge et tæppe over hovedet på pb "for at skærme for forældre". Først der lykkes det at få pb ind i bilen. Læreren er meget oprørt, da hun ringer og udtrykker, at det har været en voldsom følelsesmæssig oplevelse for hende.

Ved næste samvær med forældre er læreren på ferie og denne spørger plejemor om pb kan blive afhentet fra hjemmet, da pb endnu ikke er så kendt med den nye socialpædagog i klassen. Plejemor understreger, at det skal være absolut sidste løsning, da denne også skal værne om pb's relation til sig.

Det ender i, at pb bryder helt sammen om morgenen til samvær og plejemor må selv køre pb i skole. Her er det ikke muligt for hverken socialpædagogen eller plejemor at komme igennem til pb. Løsningen bliver derfor at plejemor skal afhente pb efter et par timer og forældre skal hente fra hjemmet. Plejemor beder om, at skolen dels skal beskrive situationen med tæppet over hovedet og dels, at det skal være skolens beslutning, at pb skal afhentes fra hjemmet. Dette sker ikke.

Plejemor kontakter forvaltningen for at rådføre sig, da pb nægter at tage af sted. Plejemor får besked på, at hun skal søge for at pb kommer ud af døren - om hun så skal bruge magt (dette er ulovligt, da plejeforældre ikke må benytte magtanvendelse). I en time hulker og hyperventilerer pb. Forældre sidder roligt og fastholder, at pb skal med, da forældre ikke mener at pb "skal have lov til at styre det hele". Plejefamilien forsøger at støtte op om de forslag forældre kommer med. Efter en time beder plejemor forældre om at tage pb og gå, da pb ikke kan holde til at være i så voldsom effekt i så lang tid. Forældre bruger yderlig 45 min. og først da plejemor opfordrer forældre til at give pb en "bagdør" og sige, at får pb det ikke bedre, så kan pb komme hjem om aften (pb er meget angst for at sove hos denne forældre) lykkes det og plejemor kan følge pb ned til bilen. Pb har da selv taget et tæppe over hovedet og pb kommer hjem samme aften.

Ved næste afhentning på skolen til samvær sker det samme - pb får tæppe over hovedet. Plejemor forholder skolen til, at de skal lave en indberetning, men dette vil skolen så ikke nu.

Plejemor modtager pludselig en mail fra sagsbehandler, at man på gruppemøde har diskuteret hendes ønske om at nedsætte samvær. Plejemor svarer, at hun er meget undrende overfor, at man har talt om dette, da hun ikke har udtryk sådan et ønske. Derimod har plejemor bedt om, at pb får noget hjælp, da pb tydeligvis har det svært med sit samvær med forældre.

Plejemor understreger, at hun mener det er yderst vigtigt, at pb har en relation til sin forælder og vi bør hjælpe pb til at få vendt pbs opfattelse, således at pb kan se det positive i forholdet til sin forælder.

Plejemor indkaldes herefter til møde med en dagsorden der hedder; at vi i fællesskab skal finde en måde at støtte plejefamilien og hjælpe pb ift. samværet med pbs forældre. Plejemor møder op med en positiv forventning. Det viser sig, at dagsorden nu er en helt anden! Plejemor overfaldes verbalt af faglig leder, som anklager plejemor for, at det er hende der sår frø i pb, så pb ikke vil se sin forældre. Endvidere får plejemor af vide, at man ikke en gang til vil opleve, at plejemor tager pb hjem fra skole, så forældre skal hente pb hos plejefamilien. Plejemor får af vide, at man vil holde meget nøje øje med hende og ved det mindste vil man gribe hurtigt og effektivt ind, da man skal sikre sig, at en lille pb ikke kommer til skade (denne sætning er brugt rigtig mange gange overfor plejemor). Plejemor ender med at bryde samme i gråd under mødet (og der skal meget til ved et sådan møde!).

Plejemor anklages endvidere også for at være den der henter pb tidligt fra skole, på trods af, at plejemor har udfyldt skemaer med både tidspunkter og datoer, for hvornår skolen har sendt sms til plejemor om at pb enten skal afhentes eller kommer hjem med en tidligere bus. Disse skemaer er afleveret til forvaltningen første gang i sommerferien, som dokumentation på at pb ikke, som aftalt, har kunne være fuld tid i skole op til ferien. Der er igen afleveret skema op til efterårsferien, som ligeledes dokumenterer, at pb heller ikke i dette skoleår har formået at deltage fuld tid.

Plejemor har tilbudt, at skrive status rapport for at dokumenterer sit arbejde. Forvaltningen har understreget kraftig overfor plejemor at hun IKKE må lave status rapport.

Barnet har igennem en årrække udtryk, at pb ønsker mere samvær med den ene forælder og mindre med den anden. Pb har ligeledes udtrykt dette ved samtlige børnesamtaler – alligevel er der aldrig lyttet til pb.

Efter episoder med tæppe over hovedet går det hurtigt endnu mere ned af bakke for pb Skolen bliver indkaldt til møde d. i november, hvor de fortæller, at pb er gået i stå i sin udvikling - det er et minimum af læring der lægges på nu (det kognitive er pbs kæmpe store ressource). Pb er træt og magter ikke meget. Skolen står her ved, at det er dem der sender pb tidligt hjem. Vi kan kun bekræfte, at vi ser det samme i hjemmet. Forældre kan dog ikke se noget og faglig leder nedtoner hele tiden. Faglig leder giver dog lov til at skolen kan sende pb hjem kl. 14.00, hvis de skønner det nødvendigt (hvilken dog er i modstrid til plejemors kontrakt). Samtidig beder hun skolen om at registrerer hvor tit pb sendes hjem. Plejemors registreringer kan ikke bruges.

I start dec. ringer læreren og er meget bekymret for pb. Det samme er vi. Pb lægger sig nu hver dag på sofaen under et tæppe efter endt skoledag og magter ikke andet.

I midt december får pb det rigtig dårligt. Pb mistolker meget kraftigt og forvrænger sin virkelighed. Pb slår sig selv meget voldsomt og hårdt i sit ansigt med en knytnæve. Græder ligeledes voldsomt, hyperventilerer og udstøder hele tiden dyreløde. Pb udtrykker selv, at pb vil på psyk (pb har en meget positiv oplevelse af sin indlæggelse, hvor pb følte sig hørt og set). Vi kontakter psyk skadestue og ender med at tage derud.

De har et akut afsnit, men da der på det tidspunkt var meget dårlige teenager indlagt, besluttes det at vi tager pb med hjem igen. Til gengæld vil skadestuelæge henvise pb til et ambulans forløb på den afd. hvor pb var indlagt før og vil anmode om at dette sker snarest. Jeg forsøger at få kontakt med forældre, som har den fulde forældremyndighed. Skadestuen får selv fat i denne, men da forældre er på ferie, mener forældre ikke at denne kan tage en beslutning om der vil gives samtykke til henvisning og lægen må aftale med forældre, at de skal tale sammen, når forældre kommer hjem fire dage senere. Ved næste samtale meddeler forældre så, at denne ikke vil give samtykke - forældre mener pb's træthed bare skyldes årstiden.

I juleferien ligger pb stort set på sofaen under tæppe hele dagen. Magter ingenting. Plages meget af kvalme, hovedpine og mavepine. Pb fremstår meget forpint og bryder sammen flere gange om dagen i gråd og siger; "jeg har det bare så svært".

Efterskrift. 2½ måned senere er det lykket plejefamilien at få pb på benene igen gennem hårdt arbejde. Pb opstarter skole på kraftig nedsat tid og kort tid efter lykkes det at vende pbs udvikling til en mere positiv udvikling. Pb formår at klare flere store udfordringer, som gavner pbs udvikling.

Så da pb skal deltage i skole fuld tid, får pb det rigtig dårligt – så snart pbs bliver nedsat kraftigt i tid, vender pb sin udvikling positivt. Plejefamilien gør forvaltningen opmærksom på dette. Skolen udvidede samtidig skoletiden til også at indbefatte frokost, hvilken har været for svært for pb før.

Plejefamilien bliver indkaldt til et møde på forvaltningen og bliver her oplyst, at sagsbehandler har afhentet pb på sin skole og anbragt pb på en døgninstitution til en pædagogisk udredning, trods at pb har psykiatriske vanskeligheder. Det er heller ikke en institution med speciale eller kompetencer indenfor pbs psykiske handicap. Begrundelse: Pb har været i mistrivsel og man mener det er plejefamilien der skaber denne mistrivsel...

Så når pb begynder i skole på fuld tid – stik imod psyks. anbefalinger – og pb får det dårligt, så er det pga. af plejefamilien, som pb ikke opholder sig hos, da pb er i skole!??

I hele denne sag har der været alvorlige procedure fejl og mange lovbrud. Forvaltningen er gjort bekendt med flere gange, af højt kvalificerede fagfolk, at forvaltningen ikke har den rette tilgang til pb og dermed ikke træffer de nødvendige foranstaltninger til barnets bedste.

Forvaltningen har skabt en "virkelighed" med store alvorlige anklager omkring plejefamilien, som forvaltningen, trods mange opfordringer, ikke har kunne hverken begrunde eller dokumentere.

Da forvaltningen fyrede plejefamilien udtalte de bl.a. også, at de i flere år havde haft mistanke om, at plejefamilien skadede pb. – uden dog at handle på det, som de er forpligtet til. Alligevel genansatte de plejefamilien og et år senere fjerner de pb med samme begrundelse; plejefamilien skader nok pb...

Socialministeren sendte vores sag i Ankestyrelsen i januar 2012.

Siden dengang er der sket absolut INTET for at hjælpe barnet. Forvaltningen har valgt at gå imod og gøre stik modsat alle anbefalinger og resultatet er i dag et barn, som på ingen måder har et optimalt funktionsniveau.

Så selv når en Socialminister tager sagen alvorligt, så gør kommunen det altså stadig ikke!

CASE 48: Vedr. M-15år skolegang

Da M og hans søster A kommer til os i oktober 2011 er der ikke nogle planer for M's skolegang. M er en speciel dreng og helt tydeligt har han ganske mange problematikker. Han har uhindret været mobbeoffer på sin gamle skole, og er meget præget af den turbulens, som har været i hans liv. Senest er han efter 5 år i sin gamle plejefamilie blevet "tvangsflyttet" uden høring eller andet. Samme fremgangsmåde som X kommune har forsøgt hos os.

Da der er gået et stykke tid uden at der kommer nogen afklaring (sagsbehandleren er fyret uden at vi af grund får noget at vide) beslutter vi, at prøve at gøre noget. Vi kontakter sundhøjskolen og prøver at forklare dem, at M er et specielt barn og lufter tanken om, at han kan have et reduceret skema i starten for ligesom at få startet et forløb. På intet tidspunkt er X kommune inde i billedet med hjælp.

Fra start til engang i maj/juni passer M skolen, selvom det hurtigt står klart, at han ikke har kinamands chance for at følge med. M er fagligt på 2-3 klasses niveau og går i en almindelig 8. klasse. Vi har her i huset lavet den aftale, at "man" går i skole, når "man" bor hos os. En aftale, som viser sig at holde nogenlunde. M har vel 3-4 dage fra dec-til maj/juni, hvor han "snyder".

Der bliver holdt et skolemøde i juni, hvor både vi og skolen er enige om, at der bør gives et mere passende skoletilbud, og der peges på en skole i Y eller alternativt Z. Jeg sidder og bliver helt glad på M's vegne, men så kommer X kommune med den ide, at de giver 12 timers tilskud, så kan M blive gående på skolen. Desværre "hopper" skolen på ideen, velsagtens fordi de så kan få et par ekstra børn med på et sådant hold, (det viser sig at være hvad der sker). Der forelå ikke nogen planer om hvordan timerne skulle udmøntes og hvordan skolen ville varetage M's manglende kompetencer og ikke mindst hans tarv.

Da jeg kommer hjem og fortæller M om beslutningen går han fuldstændig op i limningen og lægger sig i fosterstilling. Det varer nogle dage, men efter dette går alt op i ligegyldighed og afmagt. Han fornemmer, at han så igen er anderledes, og at han igen vil blive udsat, som han blev på i X by. Jeg kontakter B, som er den nye sagsbehandler, men der er ingen lydhørhed. Det skal nok gå, siger hun.

Stærkt frustreret beder jeg inden skoleårets afslutning skolen for at prøve at aftale, hvordan næste skoleår skal foregå. Jeg hører intet og selvom, jeg ligeledes har forespurgt, om hvilket skema M skal have, er der ikke nogen reaktion. Skoleåret starter og M kommer hjem og siger, at en vis udskolingsleder har sagt, at han bare skal have alle timerne og så må vi se hen af vejen..

M er startet med at ryge efter den fatale beslutning og det skal vise sig, at blive hvad skolen nu koncentrerer sig om. Vi bliver ringet op den ene gang efter den anden og bliver bedt om at gå til læge, for så kan M få lykkepiller – og så bliver han så lykkelig, at han ikke behøver at ryge. Jo, pædagogikken er i højsædet. Anstændigvis skal siges, at jeg senere på et møde med skoleinspektøren får at vide, at hvis personalet havde kunne "læse" M, ville en sådan situation ikke være opstået og det absolut ikke er skolens holdning, at sende børn til læge for at få lykkepiller. Tja...

Til sidst i det her forløb ender M med at gå i skole (det har vi jo en aftale om) og starte med at gå ind i rummet med tasken og hente den igen efter skoletids ophør.

Forholdet til den "skoleleder", som har ikke har stået forrest i nogen pædagogisk kø, har mildt sagt været dårligt og han har i flere omgange nærmest gjort mig ansvarlig, for at han måske skal fyre den 12 timers person- M har højest deltaget i 4 timer i alt af de mange timer. Der er i mellemtiden kommet en ny sagsbehandler, som er en studerende på den sociale højskole. Hun deltager i et møde, men hende og "lederen" diskuterer mest om, man skal betale feriepenge af de 12 timer. Meget lidt om M, men pludselig kommer der tanker om, at det er vores skyld det hele og M ikke har det godt hos os.. Tja- hvad skal man næsten sige.

Til sidst i dette vil jeg sige at jeg har mødt god vilje hos den rigtige skoleleder KF, som jeg har haft nogle møder med. Han har tilbudt at hjælpe med at finde et tilbud til M, men det er blevet afvist af X kommune. Vi har selv og for egen regning entreret med en pensioneret lærer, som skulle begynde undervisningen lige før jul, men så blev vi opsagt.....

d. 12.12.12

Jeg har forinden fået en indkaldelse til møde (ingen dagsorden) hos X kommune, samt senere en med, at de også gerne vil se begge børn til en goddag og farvel snak- (da der jo sker utallige skift af sagsbehandlere tror jeg fejlagtigt, at det er sagsbehandlerskift "goddag og farvel" dækker over). Jeg giver børnene valget om de vil med, da de et par gange har prøvet den seance, og det sidste "møde" udviklede sig til at sagsbehandleren (AWJ) overhovedet ikke ville tale med dem og i stedet kom voldsomt op at skændes med biologisk mor. De prioriterer begge ikke at tage med...

Da jeg ankommer får jeg skæld ud for at børnene ikke er med - det var meget vigtigt, sagde de (AWJ/LB). Jeg siger, at så må de da skrive noget andet end goddag og farvel møde- (selvom det måske alligevel er dækkende...)

Jeg bliver vist ind på AWJ's kontor, hvor hun kort siger til mig, at de opsiger kontrakterne. Hun udleverer 2 kontrakter, som efterfølgende viser sig, at være kontrakter, på 2 andre børn og en anden familie, som også er opsagt - Ja de har virkelig styr på sagerne hos X kommune.

Jeg forespørger om der ikke er høringspligt for børnene og for så vidt også for undertegnede, hvortil de begge svarer, at det er der ikke.... Jeg prøver forgæves, at tale om barnets reform, men den skal ikke bruges her..... siger de.

Efterfølgende fortæller de, at M skal tilbage til sin gamle plejefamilie i X by, (som efter eget udsagn er fyret 2 gange) og starte i sin gamle klasse – centerklassen. Her har M fået sit livs største nederlag i form af mobning og at være sammen med børn, som han overhovedet ikke matcher. M er nemlig ikke udredt psykiatrisk- selvom Ankestyrelsen før har påpeget dette og givet pålæg om, at det skal ske.

Jeg påpeger, at det vil være et tilbageskridt af dimensioner, at lade dette ske. M er i løbet af de sidste 14 måneder gået fremad - og det skal han blive ved. Jeg oplever ingen lydhørhed og

spørger om, det er det jeg skal sige til M - hvilket bekræftes. M skal flytte fra os den 21.12.2002 - jeg vil høre nærmere...

Omkring A bliver der sagt, at jeg jo selv har sagt op. Jeg spørger om hvordan de kan komme med den påstand - og de siger, at jeg har sagt, at hvis M ikke skal blive boende hos os, har jeg ikke råd til at have A. Sandheden er, at jeg har sagt, på forespørgsel, at A i givet fald vel kunne stå i min mands navn (jeg ved, at sådan var det i den tidligere plejefamilie). Efterfølgende har jeg kontaktet a-kassen, og fået bekræftet, at jeg kan få supplerende dagpenge - hvis en sådan situation skulle opstå. Man arbejdede med en tidshorizont på nyt skoleårs begyndelse for M's vedkommende, så der er ikke tale om, at vi ikke vil have A - men at der i givet fald skulle findes en løsning. Det har endda ligget i kortene, at der skulle findes en heldagsskoleløsning til M - så han ville kunne blive boende hos os - hvilket er hans ønske.

Jeg får så at vide, at A skal flytte til en ny familie bestående af fodboldnørder i Ø. Faderen hedder M og er fodboldtræner i Å (hvor A spiller fodbold). Hun skal flytte onsdag d. 19.12-12.

Totalt overrasket spørger jeg om, A ikke skal møde sin "nye" familie først, men det bruger de ikke hos X kommune , bliver jeg belært om.

Da vi jo er ved at nærme os jul spørger jeg diskret om planerne for denne og bliver igen belært om, det jo ikke er mit problem - hvilket jeg efterfølgende trods alt godt kan se, er rigtigt, hvis de skulle få held til at begå disse overgreb.

Jeg spørger om det er den besked jeg skal give A, når jeg kommer hjem og det bliver bekræftet.

Så slutter mødet 13 minutter senere.

12.12.2012- Jeg kommer hjem om aftenen og skal sammen med min mand informere børnene om disse ting, og det bliver modtaget meget dårligt. A skriger som et såret dyr og skriger, at hun snart "knækker" og at det er den 4. nye familie hun skal i, og hun ikke gider mere.... Hun kan ikke beroliges og det ender med, at jeg bestiller et par billetter til Barcelona, fordi det har været vores næste projekt og jeg ser jo lige, at det når vi måske ikke. Efter nogle timer falder hun i søvn. Jeg får senere nogle meget sure opringninger om, hvor dårligt det var, at tage hende med til Barcelona.

M bliver fuldstændig hvid i hovedet og rasende og er helt ude af den. Han er tydeligvis meget såret og føler sig magtesløs, idet han råber, at det er det sædvanlige med X kommune. De gør hvad der passer dem - og er ligeglade med regler og love. Lægger sig efter nogen tid ind på sit værelse og kikker op i loftet og vil ikke have nogen kontakt.

Hvad med julen og alle de andre spørgsmål, som jeg jo på ingen måde kan svare på - ja, nogen julegave kan man vel næppe kalde det her. En ting kan dog fastslås, at X kommune ved sin opførsel, ikke varetager børnenes tarv eller ønsker. Til dato har ikke en af opringningerne handlet om, hvordan børnene har det.

A er så medtaget, at hun ikke er i stand til at gå i skole, og klasselæreren bliver orienteret. Hun bliver dybt chokeret og ringer nogle gange i forløbet.

Et par dage går der, førend jeg er klar til at tage kampen op. Jeg ringer til Ankestyrelsens akuttelefon og bliver vejledt om bisiddere m.m. samtidig med at jeg skriver til kommunen om høringer og andet. Tager kontakt sammen med børnene til Børns vilkår.

Bliver om fredagen ringet op af afd. Leder B, som siger, at planerne er ændret for M. Han skal tage en færgе til X allerede om søndagen d.16.12. (tidligere var det den 21.12) og så skal han til mormor, hvor hans nye (gamle) plejefamilie vil hente ham. Jeg ringer til mormor, som siger, at det er mor han skal ned til og så vil han blive afhentet der...tja

M meddeler til kommunen, at han ikke ønsker at flytte og slet ikke til X by og at han gerne vil bede om en rigtig afgørelse, som han i givet fald kan klage over. Han tager ikke afsted om søndagen, og hører ikke noget til sit ønske om at få en afgørelse. Det gør jeg heller ikke.

A og jeg er, som tidligere beskrevet i Barcelona i weekenden, og da vi netop er landet og kørt ud fra parkeringspladsen tikker en sms ind. Jeg tror, at det er min mand, så jeg beder A om at læse den.

"hej K. Jeg vil informere dig om, at jeg kommer i morgen (tirsdag d. 18, hvor det oprindeligt var onsdag d. 19) kl. 11.30 for at tale med M og A. Bagefter skal A flytte til sin nye plejefamilie. Det vil sige at A skal have pakket tøj for ca 10 dage for nu. Vi ses. Venlig hilsen X kommune".

A bliver frygtelig oprevet og bryder hulkende sammen. Ja- siger jeg til hende, nu må vi til at kæmpe. Da vi kommer hjem kontakter vi Børns Vilkår, hvor vi allerede havde fået en bisidder. Hun kan dog ikke komme til mødet, og det lover hun at ringe til LB om. Næste dag liver jeg ringet op af LB og jeg fortæller, at hun bliver ringet op af Børns Vilkår, og at der ikke bliver noget møde med børnene i dag. Det er hun meget lidt forstående overfor, men jeg står fast. Ingen bisidder - intet møde, siger jeg. Men at de selvfølgelig var velkomne til at komme- men de kunne ikke komme til at tale med børnene.

I denne samtale spørger jeg om denne sag ikke rettelig skulle i B&U udvalget, (man kan vel med rette kalde det en tvangsmæssig flytning), men det bliver benægtet- og selvom jeg citerer Ankestyrelsen for at sige "at det vil være rigtigt svært at komme uden om B&U udvalget" preller det totalt af.

Vi hører ikke mere til noget møde førend jeg torsdag d 20.12. bliver ringet op af LB, som siger, at børnene skal med en færge fredag kl. 13.20 for at deltage i børnesamtaler og bisidderen vil også tage denne færge. Bliver lidt overrasket, men indvilger selvfølgelig i at sende børnene af sted. Dog først efter at have chekket at bisidderen faktisk har fået samme besked- og det har hun.

Omkring selve mødet kan jeg af gode grunde jo ikke referere, da jeg ikke var til stede. Men én ting står fast (bekræftet af bisidder og børnene). Mødet starter med udlevering af beslutningerne.

Jeg læser altså barnets reform på en anden måde- nemlig at parterne høres og så tages der beslutninger. Parterne er også forældremyndighedsindehaverne hhv M's far og A's far. Det gjorde man ikke i selve tvangsfjernelsen og X kommune fik massiv kritik for dette af Ankestyrelsen. M's far har prøvet at blive hørt ved at ringe til kommunen, men blev affærdiget med, at "man" altså også skulle blive bedre til at informere"!!!!

(Vi har et rigtigt godt samarbejde med både mor og far, og var med til at få M og far i kontakt med hinanden, så der kunne etableres samvær, som de begge nyder den dag i dag. Far har flere gange overnattet og været gæst her i huset.)

Efter jul får jeg set på afgørelserne og må konstatere, at

1/ M skal ikke længere tilbage til den gamle plejefamilie – men på et opholdssted

2/ A skal til en anden familie end den som jeg fik at vide og det har givet nogle problemer

CASE 49: En arbejdsrisiko

Vi havde just afsluttet en 9 mdr lang udredning af viso, da kommunen varslede endnu en.. Den 4 på 3 år. Viso rapporten var set med vore øjne fantastisk gennemarbejdet, velbegrunder og faglig. Den mandede ud i 42 sider tætskrevne ark, hvoraf de sidste 9 var anbefalinger ift børnenes diagnoser. Vi kunne tydeligt genkende vores plejebørn i beskrivelsen. Konklusionen var IKKE til anbringende kommunes fordel. Det blev fremhævet at plejefamilien var meget proff og faglig. Og at kommunen svigtede. Den blev efter tilbagemeldingsmødet med viso erklæret for ikke brugbar af kommunen.

Som sagt blev vi varslet endnu en. Og denne gang på børnepsyk som varslede at deres udredning skulle ske i medicin fri periode.

Vi sagde til sagsbehandler og psykiatrisk afdeling, at det frygtede vi en del. Barnet havde været i behandling for gennemgribende Adhd igennem flere år. Psyk varslede en "kold tyrker, da det er et barn. Det ved ikke at det skal få bivirkninger så det går nok".

Vi var stærkt urolige! Barnet var startet i behandling pga meget udadventt aggressiv adfærd. Vi frygtede den kom igen men tifold, da barnet nu var blevet præteenager og meget stærkere.

Vi skrev til højt og lavt – fik end ikke svar på disse skrivelser. Vi tog kontakt til "gamle udreder" og forhørte hvad vi gjorde ift medicin stop. Vi fik der udleveret en udtrappingsplan med ordene "Godt I har kontaktet mig. Det kunne få fatale følger for barnet, hvis I bare havde stoppet behandlingen som de sagde i skulle".

Efter ganske få dage begyndte barnet at få en MEGET aggressiv adfærd. Ingen ville høre på os. Skolen mandsopdækkede ham. Vi knoklede dag og nat – bogstaveligt, da han mistede fornemmelsen for dag og nat.

Efter 14 dage var han så vred, at vi havde fastholdelser dagligt (er uddannet til det). Vi kontakter kommunen for at høre hvordan vi forholdt os ift indrapportering af disse. Fik af vide, at det ikke var deres bord, men vi kunne da ringe til vores konsulent i godkendende kommune. Det gjorde vi – de sagde det VAR anbringende som skulle modtage . og at vi BARE skulle se at få det gjort. Vi blev igen afvist (men lavede selvfølgelig rapporterne så de lå herhjemme HVIS der skulle blive noget)

Barnet får det sværere og sværere. Psyk vil ikke høre på os. Skaden sker: Min mand får sparket 3 ribben ind. Vi kontakter kommunen og bliver mødt af en grinende sagsbehandler som siger "Tja det er sgu nok en arbejdsrisiko I har valgt at få, når I vælger de børn." (Barnet har været her fra spæd.)

Det blev nægtet at modtage en arbejdsskade anmeldelse. Vi måtte selv tage kontakt til arbejdsskadestyrelsen. At få lavet en anmeldelse er så godt som umuligt, når ikke forvaltningen gik med ind over. Vi opgav. Min mand endte i øvrigt på sygehus hvor plejefamilien måtte trække alle egne børn hjem for at klare opgaven. INGEN hjælp at hente.

Først da skolen går ind i forløbet og da DE frasiger sig ansvaret sker noget. Barnet blev sat i samme medicinske behandling som før udredning. Og er på vej tilbage, efter massiv indsats af os.

Der er i perioden hvor barnet fik så aggressiv adfærd ødelagt for over 120,000 kr i plejefamiliens hjem. Biler gennemridset, blyinddækninger revet i stykker, tv, vinduer døre osv. Dette har anbringende kommune frasagt sig at afhjælpe med at betale. De har sagt at plejefamilien bare kunne tegne en forsikring som dækkede. En sådan findes ikke.

Dokumentation fra flere forsikringssselskaber kan fremsendes hvis det ønskes.

I det her er flere dilemmaer.:

- plejefamilien har ikke mulighed for at sætte sig imod endnu en udredning selvom det er barnets tarv ikke at skulle en mere i gennem med så kort varsel. Man hører ikke på plejefamiliens vurdering af barnets stress niveau.
- Den ene udredning efter den anden udfærdiges på plejebørnene uden at kommunerne er forpligtiget til at følge bare et enkelt punkt. Ift de 2 børn vi har, har begge været mange udredninger igennem. Ikke et eneste punktum er brugt i nogle af dem. Eneste som har ydet er barnet, ved at skulle være genstand for udspørgen. Observering osv.
- Plejefamilien har ikke mulighed for at blive sygemeldt
- Plejefamilien har ikke mulighed for at anmelde arbejdsskade
- Plejefamilien står tilbage med regninger forvoldt af plejebarnet uden mulighed for refusion.
- Plejefamilien bliver ikke regnet for en samarbejdspartner men mere en der skal parerer ordre. I dette tilfælde havde plejefamilien frasagt sig ansvaret for barnets negative udvikling. Dette blev afvist som værende for følelsesmæssigt pladder.
- Plejefamilien står med viden om, at der skal indberettet fastholdelse, men ingen vil tage imod. Plejefamilien ved det begår lovbrud og at dette kan bruges imod det men kan ikke få dokumentation på det, da sagsbehandler IKKE vil skrive det – kun ringe det ind.

CASE 50: Urigtige anklager

Vi er en akut-plejefamilie som på et tidspunkt havde et hold tvillinger i pleje fra X kommune. Vi er vant til at få svære opgaver og er også anerkend hos en lang række kommuner, som en familie, der kan håndtere vanskelige opgaver. Denne opgave viste sig dog at være vanskeligere end vi umiddelbart kunne håndtere og vi bad derfor kommunen om hjælp. Kommunen var enig i at opgaven var meget tung, men ønskede ikke at yde yderligere hjælp og besluttede derfor at opsige vores kontrakt for at flytte børnene. Dette er naturligvis Kommunens prærogativ.

Vi havde børnene fra de var 5 mdr. og i knapt et år. Børnene blev fulgt af pædiater og børnepsykolog fra Børneambulatoriet på Y sygehus, som p.g.a. børnenes positive udvikling mens de var hos os og p.g.a. børnenes tumultariske start på livet ikke mente at børnene kunne holde til at blive flyttet endnu engang. Dette ønskede kommunen ikke at forholde sig til og flyttede derfor børnene til en ny pleje familie som dog kun holdt i 3 dage.

Børnene blev herefter flyttet yderligere 2 gange, således at de inden de fyldte 2 år havde været 7 forskellige steder. Flytninger som i de fleste tilfælde har været helt unødvendige, da bio-mor allerede i graviditeten har accepteret at børnene ikke skulle bo hos hende og da vi var villig til at beholde børnene mod at der i en periode blev iværksat hjælpeforanstaltninger.

Da vi som plejeforældre har skærpet underretningspligt hvilket i paragraf 154 bl.a. omhandler at vi har pligt til at meddele de rette myndighed, hvis der er forhold som bringer børns udvikling i fare, valgte vi at indberette dette til rådmanden.

Kommunen valgte herefter at inddrage vores plejegendelse med anklager om at børnene var blevet flyttet p.g.a. at vi havde sagt op, at vi havde skadet børnene og at vi er illoyale.

Det skal bemærkes at kommunen kort før de vælger at inddrage vores godkendelse, (i anden forbindelse) laver en evaluering af os som plejefamilie – hvori vi beskrives som yderst kompetente, dygtige og engagerede. Min kone er flere gange blevet brugt af kommunen til at holde foredrag og undervise nye plejeforældre.

Vi har nu brugt et år på at tilbagevise kommunens beskyldninger, gennem Det Sociale Nævn. Men selvom vi har kunnet tilbagevise alle beskyldninger har vi nu gennem Det sociale Nævn og Ankestyrelsen fået at vide at det ikke betyder noget, fordi kommunen kan inddrage en plejegendelse uden skulle bevise sin begrundelse, da det udelukkende beror på et skøn. Ankestyrelsen vil ikke vurdere sagen, da deres vurdering er, at sagen ikke har principiel betydning.

Af de mange urigtige anklager som kommunen er fremkommet med står der 3 tilbage som det social nævn fastholder er nok til at vi kan få inddraget vores godkendelse.

1. Da vi var blevet fyret, tilbød Kommunen os en dårligere kontrakt på ubestemt tid. Vi sagde ja, mod at kommunens spædbørnsteam blev inddraget i overleveringsprocessen og at der blev lyttet til Børneambulatoriet. Det ønskede kommunen ikke, hvorfor de akut-fjernede børnene, til trods for at vi bad dem om ikke at flytte børnene. Vi har fået oplyst at man som plejefamilie, i en kontraktsforhandling kun må stille krav til løn. Det vidste vi ikke.

2. At vi har støttet bio-mor, efter at børnene var flyttet, fordi hun var ked af det og følte sig truet af kommunen. Det må man heller ikke. Kommunen bad os direkte om ikke at støtte mor, med truslen om at de ellers ville inddrage vores plejegendelse. Vi holdt derfor straks op – men kommunen trak alligevel vores godkendelse.

3. At vi klaget over at kommunen har flyttet rundt med børnene til 7 forskellige plejeforhold inden for 2 år. Det er illoyalt. Her spørger vi os selv; kommer plejeforældres loyalitet til kommunen, forud for loyaliteten overfor børnene?

Vi har brugt mange år på at dygtiggøre os inden for dette felt og min kone har taget en lang række kurser og uddannelser, bl.a. har hun uddannet sig til småbørnskonsulent, for at kunne bestride plejeforældre opgaven bedst muligt. Vi ved fra de øvrige kommuner vi ellers har samarbejdet med, at de ikke tør arbejde sammen med os igen før end vi er blevet renset af X kommune.

Vi har meget svært ved at forstå at kommunen kan komme med så mange urigtige oplysninger som de har fremlagt i vores sag. Uden at det får nogen repressalier.

Man føler sig meget magtesløs når kommunen frit kan komme med urigtige postulater uden at man har mulighed for at blive renset eller få sagen prøvet.

Indtil videre er der gået 1 år og 2 måneder. Vores mulighed er at gå til ombudsmanden eller søge fri proces. Vores advokat mener dog at selvom han ikke har set lignende, så er vores chancer for at vinde, meget små, fordi vi har tale om et skøn. Kommunen har altså ret til at skønne hvad som helst, uden at skulle bevise noget, selvom det har uhyre konsekvenser for dem det går ud over.

Quis custodiet ipsos custodes?

EFTERSKRIFT

I tilblivelsen af denne "bog" har vi været på en lang rejse med mange op og nedture. Vi bor fysisk langt fra hinanden, så der har været mange chats og telefonsamtaler til langt ud på aftenen for at få det hele til at hænge sammen. Der har været fysiske rejser, hvor vi begge er draget fra hver vores landsdel til både hinanden, men også til møder med forskellige instanser og mennesker. Vi har talt med mange, og vi er i processen med "bogen" kommet dybt ind i hele området, der hedder anbringelse. Vi er blevet både rystet og ramt, når vi er blevet konfronteret med mange af de skæbner, der tilfalder anbragte børn i Danmark, hvor vi også har måttet trøste hinanden. Vi er blevet kede af det, frustrerede og vrede, når det er gået galt for en plejefamilie, og vi har jublet sammen, når det er lykkedes for en plejefamilie at stå imod systemet.

Ude i verden roses Danmark meget for deres måde at behandle vores samfunds mest sårbare børn på – de anbragte børn. Igennem vores proces har vi måtte sande, at Danmark så absolut på ingen måder fortjener denne ros. Noget af det, som måske har ramt os allermest, er det børnesyn og menneskesyn mange forvaltninger har fået tillagt sig. Vi er blevet dybt chokerede over at opleve, hvordan anbragte børn tilsyneladende slet ikke regnes for mennesker af mange kommuner. De bliver uden videre kastet rundt i og af et kæmpe system uden tanke for mennesket, som ligger bag ved. De flyttes rundt og fjernes fra plejefamilier, hvor de har fundet deres ro, tilknytning og tryghed. De fjernes af årsager, som for os er uforståelige. Det kan være årsager som handler om, at en sagsbehandler har set sig sur på en plejefamilie, eller at man kan spare et par små ører. Årsager, som på ingen måder i vores verden, retfærdiggør det store traume, som man påfører et lille eller ungt menneskeliv, når man får dem væk fra deres erhvervede tilknytning hos en plejefamilie. Efterfølgende har man endda ofte forbudt kontakt mellem plejefamilie og plejebørn, selvom de måske har boet i plejefamilien i 10 år eller mere.

Vi er også i processen blev mødt af mange fordomme – især omkring økonomien. Hvorfor skal vi overhovedet have penge for at have plejebørn? Skal og kan vi ikke bare adoptere dem og tage dem som vores egne? Igen gribes vi i det, vi oplever som manglede viden, indsigt og indlevelse i; hvad vil det sige at være et barn, der er anbragt?

I ethvert anbragt barns hjerte bor en ufattelig stor kærlighed til deres biologiske mor og far. Ved siden af kærligheden bor også sorg, vrede, frustration, afmagt, magtesløshed, skuffelse, håb og for nogen også skam over: hvorfor kan min mor og far ikke være som dem, jeg bor sammen med nu (plejeforældrene). Der bor også vrede mod plejefamilierne over at skulle bo hos dem, når man nu helst vil bo hos sin mor og far, men ikke kan.

I respekten for dette hjerte er bl.a. også svaret på, hvorfor plejefamilien skal have løn, og hvorfor det er et arbejde. Et hjerte som dette kræver langt mere end et almindeligt barn. Det kræver, at man besidder faglighed, kompetencer og at man er i stand til at rumme og bære alt det ubærlige for det anbragte barn, indtil det en dag kan bære sin egen livshistorie, som altid vil være en del af det. Vi hverken kan eller skal tage barnet i hånden, gå ned i automaten og sige: kom så trækker vi lige en ny mor og far til dig! Kunsten i en anbringelse er ikke at slette eller erstatte det biologiske ophav, men at hjælpe barnet til at kunne leve et godt liv med hvilken livshistorie det nu end har. Kunsten er at lære dem at leve med, at det kan være svært.

Det hjælper man ikke barnet til ved at kaste det rundt i systemet. Ved at udmatte plejefamilier i deres kamp mod netop dette system for at få den hjælp til plejebarnet, som er vurderet nødvendig - uanset hvor faglig den udredende instans måtte være. Eller når plejefamilien forsøger at kæmpe sig til at blive behandlet på en respektfuld måde og for at få ordentlige vilkår i deres ansættelse. Vilkår som bibringer ro i anbringelsen og dermed bliver til stor gavn for plejebarnet.

Det er vores ønske med denne bog at tydeliggøre, hvordan livet desværre er for rigtig mange plejebørn og deres plejefamilier. Det er vores ønske, at den kan hjælpe til at indgyde mod hos politikerne, så de tør tænke ud over deres egen valgperiode og igennem lovgivningen sikre, at anbragte børn får en anstændig og værdig opvækst – noget plejebørn mange gange ikke får mulighed for i dag, da økonomien syntes at sætte dagsordenen.

Vi vil gerne give et dybtfølt tak til alle de plejefamilier der har valgt at dele deres historier med os. Enten ved at bidrage med en case til denne bog eller ved at dele deres liv med os igennem telefonsamtaler. Uden jer kunne ingen sidde med denne bog i hånden.

Også en stor tak til alle dem som har støttet os igennem hele denne proces. I har været mange og uvurderlige! – TAK for det!

Ligeledes en stor tak til SL, som har vist os stor støtte og hjulpet os med at blive godt klædt på igennem god sparring.

Til sidst vil vi også gerne give en særlig tak til Ishøj kommune, som har vist os, at deres ord ikke bare er fine visioner og flotte ord, men oprigtige og bakket op af deres handlinger. I forbindelse med, at Joan skulle aftale møde med dem, var det af hensyn til Joans plejebarn svært at finde en dato og tidspunkt. Ishøj kommune udviste her stor fleksibilitet og imødekommenhed ud fra at plejebørnene og deres behov altid kommer først!

Vi håber vores bog har givet stof til eftertanke.

Joan og Elin

SOCIALPÆDAGOGERNE

Besøg os på <http://sl.dk/>

